

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Travis

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

MIA SHERIDAN

Travis Hale istediği her Şeye sahipti;
Maine'in cennet kasabası Pelion'da polis Şefi olarak
önemli bir konuma, kadınların ayaklarına kapanmasına
neden olacak bir yakışıklılığa, çok fazla sevdiği üç yeğene
ve yıllar önce verdiği bir dizi talihsiz karardan sonra
onu çoğunlukla affetmiş bir aileye.

GeçmiŐ piŐmanlıklar ve yanlıŐ sećimlerle dolu olabilirdi
ama geleceği parlak ve sınırsızdı. Ta ki kasabaya yeni gelen
gizemli bir adam onu hem Şok edici hem de savunulamaz
bir Şekilde karşısına alana kadar.

Bu adamın, Travis'in iyi düşünölmüş planlarına tamamen
farklı Şekillerde zarar verebilecek bir kız kardeşi vardı.

Smoothie yapan ve kuş yemi yiyen bu vahşi kadına
âşık olma riski tabii ki yoktu. Kadın onun tipi bile değildi.

Kaliforniyalıydı ve asi kıvırcık saćları vardı,
ayrıca sorunlu bir geçmişi olan bitki delisi biriydi.
Fakat bundan da önemlisi, sadece yaz için kasabadaydı
ve her yönüyle mükemmel olduğunu düşünödüğü
Gage Buchanan'ı arzulamakla meşguldü.

Ve Travis'in bildiği bir Şey varsa,
o da ikinci en iyi olmayı kabul etmeyeceğiydi.

Bir daha asla

 /pukkayayinlari

Çeviren: Beyza Bozsü

PUKKA
YAYINLARI

Travis

Orijinal Adı: Travis
Mia Sheridan

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Beyza Bozsü
Editör: Tuğba Atıcı Coşar zm
Düzeltili: Dila Öz
Son Okuma: Gülsena Karaca
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Ağustos 2024
ISBN: 978-625-98247-9-6
Sertifika No: 73186

Düzenleme
Ny.Ozlem

Copyright © 2021. TRAVIS by Mia Sheridan
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen
ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No: 49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

GÖKSU MATBAA
Orta Mah. Topkapı Maltepe Cad.
Nurhan İş Merkezi No: 28-30A
Bayrampaşa / İstanbul
Sertifika No: 47617

Travis

MIA SHERIDAN

Çeviren: Beyza Bozsu

*Sessiz bir oğlanı seven
ve ona bir ses vermeye yardımcı olan
tüm dünyadaki okurlara...*

GİRİŞ

Travis

Yedi Yaşında

‘Anneciğim? Neyin var?’ Yavaşça yaklaştım, annemin sırtının titreyişini izlerken kalbim hızla atıyordu. Başı mutfak masasının üzerine yasladığı kollarının arasındaydı, dudaklarından dökülen hıçkırıklar yumuşak ve boğuktu.

Fakat sesimi duyunca doğruldu. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, ağzı üzüntüden çok öfkeye benzeyen bir şekilde kıvrılmıştı. Annemin yüzünde sık sık bu ifade olurdu. Gözleri başka, ifadesinin geri kalanı ve hatta sözleri ise bambaşka şeyler söylerdi. Bazen annem kafamı karıştırdı. Yardım etmeyi mi denemeliydim yoksa ondan kaçmalı mıydım, emin olamazdım.

Babam aklımı böyle karıştırmazdı. Gülümsemesi tüm yüzüne yayılırdı ve üzgün olduğunda da bunu anlayabilirdim.

Babam sık sık üzgün görünürdü. Yine de beni severdi ve ben de onu severdim. O benim kahramanımdı ve bir gün ben de onun gibi polis olacaktım. O zaman artık üzgün olmayacaktı çünkü onu gururlandırıp mutlu edecektim.

Annem derin bir nefes alırken omuzları inip kalktı. “Baban bizi terk etti,” dedi.

Gözlerimi kırptım, kalbim göğsümde güçlü bir şekilde teklerken, “Nereye gitti?” diye fısıldadım. Yolculuğa mı çıkmıştı? Polis işleri için gölün diğer tarafındaki kasabaya mı gitmişti?

“Kim bilir nereye!” diye bağırırken gözleri dudaklarındaki öfkenin bir yansıması olmuştu. “Alyssa teyzen ve kuzenin Archer ile birlikte bir hırsız gibi kaçıp gitti. Artık ailesinin *onlar* olmasını istiyor. Bizi istemiyor.”

Geriye doğru bir adım attım. Annemden ve bana söylediği sözlerden uzaklaştım. “Hayır,” diye fısıldadım. “Babam beni geride bırakmaz.” *Seninle birlikte bırakmaz. O beni seviyor.* “Bırakmaz.”

“Ah, bırakır ve bıraktı da.” Parmakları masada ritim tutarken gözyaşları durmuştu, uzun tırnakları keskin tıkırtılar çıkarıyordu. *Tık, tık, tık.* Ellerimi kulaklarıma götürüp bu sesi *kesmek* istedim. Annemin durmasını istedim. Ağlamasının. Bağırmasının. Tıklamaların. Sanki biri göğsüme baskı uyguluyor gibiydi.

Korkmuş ve üzgün hissediyordum.

Beni bırakmazdı.

Babam beni seviyordu.

Fakat ağlamadım. Babam gibi güçlüydüm ve gözyaşı dökmezdim.

Annem masada duran telefonuna baktı, parmakları gittikçe daha sert ve daha hızlı hareket ediyordu. “Ama belki de *yapabileceğim* bir şey vardır,” diye mırıldanırken dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı ama gözleri hâlâ kısıktı.

Telefonu eline alıp birini aramak için tuşlara basmaya başladı.

“Neden, anneciğim?” diye fısıldadım. Sesim çatlamıştı, farklı bir yanıt vermesi için yalvarıyordum. Çaresizce *mantıklı* bir cevap bekliyordum. “Neden gitti?”

MIA SHERIDAN

Annem numarayı çevirmeyi bırakıp başını kaldırarak bana baktı. Birkaç dakika beni izledikten sonra, “Çünkü ben ikinci en iyiyim, Travis,” dedi. “İkimiz de öyleyiz. Her zaman öyleydik.”

Arka bahçemizde yere düşen çürümüş elmalar gibi içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. *Güm*. Onları kimse istemezdi.

İkinci en iyi. İkinci en iyi. Sen ikinci en iyiden başka bir şey değilsin.

Ve ikinci en iyi bir vedayı bile hak etmiyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Travis

Ağaçların ötesindeki göl parıldarken kardeşimin kapısını iterek açtım. Paslı menteşelerin çıkardığı gıcırtı, durgun yaz akşamının sessizliğini bozuyordu. Bu gürültüye önce ön kapının hızla ve yüksek sesle açılması, ardından da yeğenlerim ile birkaç melez köpeğin beni karşılamak için içeriden fırlayarak eğimli bahçede koşmaları katıldı.

Çocuklar hep bir ağızdan, “Travis amca! Travis amca!” diye bağırıyorlardı. Kısa bacaklarıyla hızlı bir şekilde yokuşu tırmanırken köpekler kuyruklarını sallayarak havlayıp etrafta dönmüyordu. Öyle ki eve bıçaklı bir hırsız ya da seri katil girse bile oldukça nazik davranacakları bu kuyruk hareketinden belliydi.

Connor ve Charlie yanıma yaklaştığında gülerek eğildim ve her birini bir koluma alarak onları kucakladım. “Benim iki midem varmış!” diye bağırdı Connor. “Babam öyle diyor.”

“Bu bir Hale özelliği,” diye açıkladım. “Bizler bu şekilde büyüyüyoruz ve-”

Charlie, “Benim muhtemelen üç midem vardır!” diye araya girdi; ikizinin gölgesinde kalmak istemiyordu.

Merakla karnına baktım ve parmaklarımı kullanarak yan tarafını gıdıkladım. Charlie kahkahalarla çığlık attı. Köpekler bacaklarımın arasından geçip duruyor, ben de sürekli sırtıyor gibi görünen kahverengi köpekten uzak duruyordum. Ona güvenmiyordum, sürekli sırtan herhangi bir şeyin akıllı olma ihtimali yoktu.

“Hiç fil gördün mü, Trav amca?” diye sordu Charlie.

“Kendi gözlerimle görmedim ama-”

“Peki ya bir ayı?” diye sordu Connor.

“Çok fazla-”

“Filler arabalardan daha ağırdır!”

“Ayılar bütün kış uyur! Buna uyruğunu saklamak denir.”

“*Uyruğunu* saklamak mı? Uyruk nedir?” diye sordum.

Connor eğilip elini ağzına götürerek yüksek sesle fısıldadı. “Muhtemelen kıllı poposudur!”

Bununla birlikte iki çocuk da kahkahalara boğuldu ve küçük bedenleri neşeyle sarsıldı. Ben de güldüm çünkü eğer erkekseniz, ister beş yaşında olun ister otuzun üzerinde, *kıllı popo* ifadesi kulağa daima komik gelirdi. Hatta sanırım yüz elli yaşında olsanız bile bu değişmezdi.

Kucağında altı aylık Averie ile dışarı çıkan Bree, “Çocuklar,” diye seslendi. “Bırakın da amcanız biraz soluklansın.” Gülümsedi. “Selam, Travis.”

“Bree.” Oğlanları yere bıraktım. Charlie, Connor’ın başıyla küçük bir işaret verdiğini yakaladıktan sonra tökezleyiverdi. Öne doğru uzanıp verandanın ahşap zeminine çarpmadan önce onu yakaladım.

“İşte!” Connor hemen yanımdan zaferle bağırdı ve ben kardeşini sahte düşüşünden kurtarıırken cebimden kapığı sakız paketini havaya kaldırdı.

“Tanrım, siz çocuklar tam bir ninjasınız,” dedim ve çevirdikleri numarayla gurur duyarak ikisiyle de bir beşlik çaktım.

Gülüştüler ve Bree boştaki elini kalçasına koyarak onları onaylamaz bir tavırla süzdü. “Siz ikiniz, yankesicilik yapmayın.” Bakışlarını bana çevirdi. “Senin kanun adamı olduğunu sanıyordum.”

“Kim demiş?”

“Sanırım Pelion vatandaşları.”

“Ah, doğru. Şimdi hatırladım. Anneniz haklı. Yankesicilik eninde sonunda hapse girmenize neden olur.”

Connor’ın aklı azıcık karışmış görünüyordu, annesine döndüğünde yüzündeki şaşkın ifade yerini masumiyete bıraktı. Suçunun kanıtını göstererek, “Biraz sakız alsak mı?” diye sordu oldukça ciddi bir sesle.

Bree’nin dudaklarının kenarı seğirdi. “Alabilir miyiz olacak,” diye düzeltti. “Birer tane,” diye ekledi ve çocuklar birbirinin kopyası olan sırtışlarıyla neşelendiler. Connor sakızları çabucak paylaştırdıktan sonra annelerinin baş işaretiyle içeri koşuşturdular. Gittikleri sırada, “Teşekkürler Travis amca,” diye bağırmış, ardından da Lego kalesine benzeyen bir şey hakkında coşkuyla konuşmaya başlamışlardı. Bu ikisi kesinlikle üvey kardeşimin sessizliğini telafi ediyordu.

Bebek ise başını Bree’nin omzuna yaslamış, olduğu yerden dikkatle beni inceliyordu. Sanki onu her an kaçırabileceğimi biliyormuş gibi, tombul eliyle annesinin gömleğini kavramıştı. Buna biraz alındım. Çocuk, son yılların en kötü kar fırtınalarından birinde doğmak gibi kötü bir seçim yapmış, annesinin onu evde doğurmak zorunda kalmasına neden olmuştu. O günkü kurtarma operasyonuna öncülük eden *bendim*. Bunu çoktan unutmuş gibiydi.

“Archer’ı mı arıyorsun?” diye sordu Bree.

Arka cebimden katlanmış fotokopileri çıkartarak, “Evet. İstedığı polis departmanı verilerini getirdim,” dedim. Archer benden temmuz ayında yapılacak olan yıllık kasaba toplantısı için suç istatistiklerini çıkarmamı istemişti.

Bree başıyla onaylayıp hâlâ bacaklarımın etrafında dolanan köpeklere baktı. “Yere yat.”

“Bu iyi bir fikir değil, Bree. Sen kardeşimle evlisin ve ben de birine bağlıyım. Beni gerçekten de bir an önce unutmalısın.”

Gözlerini devirdi. “Çok komik.”

Dikkatini -o ciddi anne bakışını- köpeklere yönelttiğinde, ikisinin de verandaya uzanmasıyla sırtıttı. Büyük siyah olan ile beyaz, kıvrıkcık tüylü küçük köpek yan taraflarına uzandıklarında kahverengi olan hâlâ tüylü, çılgın bir palyaço gibi sırtıttı. Ona ters bir bakış attım. Bu, tüylü ve dengesiz palyaçoluk işini onunla dövüşemeyecek birine saklaması gerektiğini anlatıyordu. Sırtıttı iyice büyüdü. *Tanrım*. Bree evin içine girip onu takip etmemi işaret edince köpeği rahat bıraktım. “Archer birkaç dakika önce mesaj attı. Biraz geç kalacakmış ama çok geçmeden evde olur.”

Ev küçük olsa da yuva gibi hissettiriyordu. Etraf hem vanilya hem mutfakta pişen iştah açıcı bir şeyin kokusuyla kaplıydı. Çocuklar evin arka tarafındaki odalarında oynarken hararetli bir şekilde tartışıyor, neşeli sesleri bir yükselip bir alçalıyordu. Pencereler sonuna kadar açıktı ve perdeler gölden gelen esintiyle dalgalanıyordu. Sırtına tünemiş tombul bebeğiyle mutfığa doğru yürüyen Bree’nin çıplak ayakları, attığı her adımla parke zeminde bir gıcırtı yaratıyordu. *Bu kötü mü olurdu? Böyle bir ev? Böyle bir hayat?*

“Akşam yemeğine kalabilirsin,” dedi Bree. Ses tonunda sadece ufak bir tereddüt vardı, sanki bunu istediğinden tam olarak emin değil gibiydi. *Sanırım bu biraz zaman alacak, belki de sonsuza kadar sürecekti.*

Elimdeki kâğıtları bırakıp tezgâha yaslandım. Bree’nin bir yandan Averie ile uğraşırken bir yandan da fırındaki yemeği kontrol etmesini, ardından ocaktaki makarnaya benzeyen bir şeyi karıştırmasını izledim. “Kalamam. Bu akşam izinliyim, Phoebe’ye sürpriz yapıp onu yemeğe götüreceğim.”

Bree küçük bir kahkaha attı ama kahkahası kısa sürdü. “Kusura bakma. Keşke kız arkadaşının adı köpeğimin adıyla aynı olmasaydı. Bu... rahatsız edici.”

“O zaman köpeğinin adını değiştir.”

Hızla bana döndü, yüzünde öfkeli bir ifade belirmişti. “Öylece-” Sanki söylemek üzere olduğu şey zaman ayırmaya değmezmiş gibi başını salladı. “Her neyse, eminim izinli olduğun için çok sevinecektir.” Yandan bir bakış attı. “Aranız nasıl? Ne kadar zamandır görüşüyordunuz? Yaklaşık bir yıldır mı?”

Başımınla onayladım. Phoebe’nin gülümsemesi, ona göz kırptığımda hâlâ iç çekmesi ve neredeyse şaşkın şaşkın bakması zihnimi doldururken göğsümün ısındığını hissettim. “On ay oldu. İyi biri. Harika biri.” *Bana tapıyor.*

Bree karıştırma işine geri dönmüşken durdu ve kaşığı tezgâhın üzerine koydu. Averie’yi iki koluyla tutacak şekilde kaydırıp ve tezgâha yaslanarak çenesini bebeğin başına dayadı. Bakışlarını bana çevirdiğinde, gözlerinde düşünceli bir ifade olduğunu gördüm. “Travis Hale. Bugünü göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Biriyle gerçekten *ciddi* düşünüyorsun, öyle mi?”

“Kıskandın mı?” Sırıttım ama o, ciddiyetini korudu. Gülümsemem kayboldu.

“Hayır. Sevindim. Mutluluğu bulduğunu görmek güzel.”

Beni fazlasıyla rahatsız eden ağır bir sessizlik oldu. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, Archer ile aramızdaki buzları eritmiş, yeğenlerime iyi bir amca olmak için elimden geleni yapmıştım. Bu konuda pek zorlandığım söylemezdi çünkü onları acayip seviyordum. Ayrıca bir gün beni hâlâ dikkatle izleyen yeğenimin kalbini kazanabilme ihtimalim olduğunu da biliyorum. Tüm bunlara rağmen Bree’nin hayatımın geri kalanında mutsuz olmamı dilemeye hakkı vardı. Bree, Pelion’a ilk geldiğinde ona davranış şeklim... Hayatımız boyunca kardeşime yaptığım şeyler, sonsuza dek aramızda kalacaktı. Yıllar geçmiş, tatiller hatırlanamayacak kadar eskide kalmıştı. Evet, olgunlaştığımı düşünmek hoşuma gidiyordu ama yine de geçmişte onları incittiğim gerçeği var olmaya devam edecekti. Eylemlerimin *neden olabileceği* o şeyler...

Bree, “Aradığın kişi o, ha?” diye sorduğunda ufak bir tedirginlik sezdim. Endişe mi duyuyordu? Emin değildim ve yüz ifadesinden geçen her neyse göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuştu. Başını eğdi ve burnunu Averie’nin dalgalı kahverengi saçlarına gömerek usulca iç çekti.

Bree, Phoebe ile pek çok kez karşılaşmıştı. Onun hakkında asla kötü bir şey söylememişti ama hiçbir zaman en iyi arkadaş olamayacakları hissine de kapılmıştım. Aslında bu benim için sorun değildi. Bree yemek yapmayı, kitap okumayı, çocukları ve köpekleriyle kayalıklarda dolaşmayı severdi. Anne olduğunuzda bunların hepsi değerli meşgaleler olurdu. Fakat Phoebe anne değildi. Henüz. Onun ilgi alanı... şey, *benim* dışımda ilgi alanı... Phoebe neye ilgi duyuyordu?

Alışveriş yapmayı severdi, bunu biliyordum. Ve bronzlaşmayı. İkisinde de çok iyiydi.

Travis

Usulca gülümseyerek, “Eh, doğru kişiye bunu bilirsin,” dedi ve bakışlarıyla buluştu, birkaç kalp atışı boyunca gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Doğru kişiye, bunu bilirsin.

Tezgâhtan uzaklaştığım sırada ön kapının açıldığını duydum. Kapı sessizce kapandı ve ardından Archer mutfığa girdi, beni gördüğüne şaşırılmış görünmüyordu. Belli ki ön tarafa park ettiğim kamyonetimi fark etmişti. *Selam* dedi işaret diliyle.

Selam diyerek aynı şekilde karşılık verdim. Archer, Bree ve kızına doğru ilerlerken yüzü öylesine belirgin bir mutlulukla aydınlandı ki sanki mahrem bir ana zorla dahil olmuş gibi hissetmiştim. Neredeyse orada olmamam gerekiyormuş gibi başımı çevirecektim.

Bebek tombul bacaklarıyla tekmeler savurarak sırtıttı ve alt-damağındaki iki parlak beyaz diş ortaya çıktı. Averie babasına uzandığında Archer onu Bree’nin kollarından alarak karısının dudaklarına bir öpücük kondurdu.

“Pekâlâ,” dedim yüksek sesle ve tezgâhın üzerinde duran kâğıtlara hafifçe vurdum. “İşte istediğin veriler. Ayrıca e-posta olarak da gönderdim ama buralardayken kopyalarını bırakmak istedim. Çocuklara hoşça kal dediğimi söyleyin. Pazar günü onları alırım.” Bir süredir yemek sonrası dondurma yemek için buluşuyorduk, onlara çok fazla şeker yediriyor, sonrasında da aileleri ilgileysin diye onları eve gönderiyordum.

Archer elleri konuşamayacak kadar dolu olan Bree’ye baktı ve Bree onun aklından geçenleri okumuş gibi, “Travis akşam yemeğinde bize katılamayacak. Phoebe ile planları varmış,” dedi.

Archer, dudaklarını *Ah* der gibi oynattıktan sonra gülümseyerek başını salladı.

“Seni gördüğüme sevindim,” dedim. Ardından, “Bree,” diyerek ona da bir baş selamı verdim. Gözleri kısılan Averie’ye gülümsedim. Bebek, Archer’a doğru eğildi ve minik yumruğu babasının gömleğine tıpkı annesine tutunduğu gibi tutundu. “Tamam o zaman. Sonra görüşürüz, çocuklar.” Ve böylece dönüp kendimi göl kenarındaki yuva, sevgi ve aile kokan küçük evden dışarı attım.

.....

Rüzgârın kokusu şeftaliyi andırıyordu. Kamyonetim arazimin kenarında biten toprak yolda dururken derin nefes alarak, açık pencereden içeri giren havayı içime çektim. Huzurla, geleceğe dair bir umutla dolmuştum. Güneş eski ahırın arkasına doğru alçalmaya başlamıştı, ışık buğulu ve altın rengindeydi. Ne yazık ki bu yeri yıkmak zorunda kalacaktım. Tam da evimi inşa etmeyi planladığım yerdeydi. Belki keresteleri bir şekilde kullanabilirdim. Kirişleri... ya da döşemeyi, bir zamanlar var olan ama artık olmayan bir şeye saygı gösterecek herhangi bir şeyi.

Babamın satın aldığı bu arazi Pelion’ın en ucundaydı, teknik olarak gölün karşı tarafındaki daha turistik bir bölge olan Calliope kasabasındaydı. Arazi çok büyük değildi ama göl kıyısında birinci sınıf bir mülktü. Bir zamanlar meyve bahçesi vardı ve meyve ağaçlarından birkaçı hâlâ duruyordu: elma, kiraz, şeftali ve erik.

Gölün suyu sakince dalgalanırken bakışlarım az önce bulunduğum yere, yani bu mesafeden görülemeyecek kadar uzakta olan kardeşimin evine yöneldi. Archer, Pelion kasabasının sahibi ve işletmecisiydi ama bu yer bana aitti. Yıllar önce adil bir şekilde Archer’a geçen kasabaya ek olarak, anneme de babamdan bu arsa vasiyet edilmişti. Pelion’ın bir parçası olmadığı için onu elinde tutabilmişti. Biriktirdiğim her kuruşu anneme

verip burayı ondan satın almıştım. Benim için önemli olan bir şeyi -*yalnızca* bana ait olan bir şeyi- almış, anneme de diğer her şey -yine adil bir şekilde- elinden alındığı için çaresizce ihtiyaç duyduğu toplu bir para vermiştim. Archer, Hale mirasındaki en büyük payı almıştı. Babamızın kalbindeki en büyük yeri onun kapladığı da her zaman belliydi çünkü annesi onun hayatının aşkıydı. Benim annem ise onu hamile bırakması için kandıran işbirlikçi bir manipülatördü ama bu arsa başka kimseye değil, *bana* aitti. Burada, *hiç kimse* için ikinci en iyi değildim.

Henüz üzerine inşaat yapmaya gücüm yetmiyordu ama parayı neredeyse tamamlamak üzereydim.

Bir gün... bir gün bu arazide bir aile kuracaktım. Bir gün babamızın kendisi için istediği hayatı yaşayacaktım. Pelion'ı çok severdi ve tıpkı benim gibi polis şefi olmuştu ama kardeşlerinden uzak kalmak istemişti. Aslına bakarsanız, sadece bir tane olmasına rağmen ben de bunu istiyordum. Tüm o *aziz* davranışlara, ne-kadar-mükemmel-bir-aile-olduğumuza-bakın anlarına dayanmamın da bir sınırı vardı.

Akşamın sessizliğinde bir süre oturup suyun kıyıya vuruşunu dinledim ve tatlı yaz meyvelerinin kokusunu içime çektim.

Phoebe'yi bu topraklarda görebilecek miydim? Hamile olarak? Suyu bakan bir iskelede yürürken? Arkasındaki ağaçların üzerinden yükselen güneş ışığının parlattığı verandalı bir evde?

Gözlerimi sıkıca kapatarak bu hayale odaklandım ve bunu gözümde canlandırmaya çalıştım ama başaramadım. Bir kadının puslu görüntüsü dalgalandı, silikleşti ve kayboldu. Şakağımı ovuşturdum. Phoebe çocuk istiyor muydu? Bu konuda hiç konuşmamıştık. Belki de bu konuyu açmam gerekiyordu. Elbette, eğer bu konuda konuşmaya başlarsam, bu bile kendi başına bir ilerleme olurdu. Nefesim aniden kesildi ve sanki

açıklanamaz bir şekilde daha da sıkışmış gibi hâlâ vücuduma bağlı olan emniyet kemerini çektim.

Doğru kişiyse, bunu bilirsin.

Bree'nin sözleri zihnimde belirdi. Fakat şimdiye kadar neyi bilmiştim ki ben? Gerçek şuydu ki, bildiklerime güvenebileceğimden bile hâlâ emin değildim. Emin olduğumu sandığım şeylerin çoğu kendime söylediğim yalanlardan ibaretti. Sonuç olarak, gerçekten bir bok bildiğim yoktu. Belki *başkaları* biliyordu ama ben? Bazı açılardan, başkalarının tanımaktan gurur duyacağı bir insan olma konusunda hâlâ çok deneyimsizdim.

Güneş daha da alçaldı ve gökyüzü turuncuya boyandı, uzun otlar esintide durgun bir şekilde hareket ediyordu. Gülümsedim, göğsüm buranın verdiği huzur ve bana ait olmasının verdiği gururla dolmuştu. Düşüncelerimin gittiği negatif yönü ortadan kaldırmaya yardımcı olduğunu inkâr edemezdim. Kamyonetimi çevirip Phoebe'nin evine doğru ilerlerken camı kapatıp klimayı çalıştırdım.

İKİNCİ BÖLÜM

Travis

Phoebe, Calliope'nin diğer tarafında, çoğunlukla modern apartman dairelerinden oluşan lüks bir mahallede yaşıyordu. Pelion halkı neredeyse oybirliğiyle bu tür yeni inşaatlara karşı çıkmış, bunun yerine sahili çevreleyen büyüleyici pansiyonları ve şirin tatil evlerini tercih etmişlerdi. Genç turistlerin ve para kaynağı olan toplulukların azalmasıyla kaybettikleri parayı, her yıl geri dönen birçok aile ve yaşlı insanla telafi etmişlerdi. Bunlardan bazıları neredeyse Pelion'da yıl boyunca yaşayanlar kadar toplumun bir parçası haline gelmişti.

Küçük bir dükkânda durdum ve bir buket çiçek almak için içeri koştum. Kamyonetime geri dönerken ılık çalışıyordum.

Elimde çiçeklerle Phoebe'nin dairesine yaklaşıırken akşam daha yeni çöküyordu. Kapısının hafifçe açık olduğunu fark ettiğimde yavaşça geri çekildim, polis içgüdülerim ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Arkadaşlarıyla birlikte yakındaki bir sahada oynanacak golf turnuvasına gitmeyi planlamıştı ama saatler önce eve dönmüş olmalıydı. Kapıyı parmağımla hafifçe iterek açtım ve yana eğilip içeri baktım.

Phoebe'nin çantası antrede yerdeydi, içindekiler fayansın üzerine dökülmüştü. *Kahretsin.*

Neler oluyordu? Sesimi çıkarmadan çiçekleri yere bıraktım ve mümkün olduğunca az gürültüyle kamyonetime gidip orta konsoldaki silahı aldım. Phoebe'nin açık kapısına döndüm ve içeri süzüldüm.

Sırtımı duvara vererek hızla merdivenlere doğru ilerlerken üst kattan hafif bir çığlık geldi ve kalbim yerinden oynadı. İki kat arasındaki sahanlıkta bir ayna vardı ve bir an için göz ucuyla kendimi gördüm: çenem gergin, omuzlarım kaskatı kesilmişti. Bir başka acı dolu çığlık ve yere çarpan bir şeyin gümbürtüsü geldi.

Siktir, siktir, siktir.

Geliyorum, Phoebe.

Daha önce de değer verdiğim biri için bir insanı öldürmüştüm. Gerekirse yine yapardım.

Yatak odasının kapısı da hafif aralıktı, yanında durdum ve göğsüm inip kalkarken içeri bakmaya çalıştım. Bir lamba yanıyordu ve duvardaki gölgelerde, erkeğe benzeyen birinin Phoebe'yi tuttuğunu görebiliyordum. Phoebe mücadele ederken adam onu taciz ediyordu. Damarlarımda pompalanan adrenalinde hızla kapıyı açtım, silahımı kaldırdım ve doğrudan saldırıya yöneldim.

“Siktir! Siktir! Siktir! Geliyorum, Phoebe!” Bir erkek sesi. Benim sesim değildi ama kelimeler bir şekilde tanıdık geliyordu.

Ardından Phoebe'nin çığlığı yükseldi. “Ah, Tanrım! Sen *en iyisisin! En iyisi!*”

O saniyeler içinde korkum ve gerçeklik birleşerek sert bir tokada dönüştü. Kız arkadaşımı yatağında beceren adamın ensesine bir kurşun sıkmaktan kaçınmak için tam zamanında geri

çekildim, gözlerimi kırpttırıp yutkundum. Oda sallanıyor, silahım ise hareket etmiyordu.

Phoebe'nin gözleri açıldığında bakışlarımız buluştu. Yüz ifadesi mutluluktan dehşete dönüştü ve çığlık attı. Üstündeki adam sarsılıp çırpınmaya başladı, böylece çarşafı dolandı ve yataktan fırlayıp çıplak bir şekilde yan taraftan aşağı sarktı. Çaresizce etrafına dolanmış çarşaf takımından kurtulmaya çalışırken, ifadesi şok edici bir dehşetle doluydu ve artık inik olan penisi bir uyluğundan diğerine doğru gevşekçe sallanıyordu. Eh, hakkını vermem gerekirdi; en azından prezervatif takmıştı.

Tüm bu sahneyi bir sinema perdesinde izleyen farklı bir adam olsaydım, bunu çok komik bulurdum.

Adam kendini çarşafıardan kurtarmayı başardığında silahımı yavaşça indirdim. Ayağa fırladı, çılgınca düzüşmeleri sırasında komodinin üzerinden devrildiği belli olan eşyalara takıldı ama tekrar düşmeden önce dengesini sağlayabildi.

Buzlu su yavaş yavaş damarlarıma doluyor, her türlü duyuyu köreltiyordu. Reşit olup olmadığı bile belli olmayan adam ellerini kasıklarına götürerek donakaldı.

“Hiç gerek yoktu,” dedim alaycı bir tavırla. İkimiz de yeterince görmüştük.

Adamın bakışları yatakta oturmuş, çarşafı boynuna kadar çekmiş, gözleri kocaman, ağzı açık haldeki Phoebe'ye kaydı. Hemen sonra bakışları Phoebe ile benim sayısız fotoğrafımızın durduğu diğer komodine döndü. Son olarak bakışları yüzümde ve silahımda dolandı. “Ah,” diye mırıldandı.

“Gitsen iyi olur, Easton,” dedi Phoebe yumuşak bir sesle, kirpikleri aşağı iniyordu, teni soluk pembe çarşafıların yanında pürüzsüz ve bronzdu.

Easton. Aşağılanmışım ve görünüşe göre bunun bir adı vardı.

Easton tereddüt etmedi. Kıyafetlerine atıldı, pantolonunu çekti ve ayakkabısının tekini giydi. Yalpalayarak kapıya koşmadan önce tekrar bana ve silahıma baktı. Bu sırada gömleğini yere düşürdü, eğilip aldı ve sanki her an kafatasının arkasına bir kurşun yemeyi bekliyormuş gibi kendini odadan dışarı fırlattı.

Merdivenleri gürültüyle indikten birkaç saniye sonra ön kapının çarpma sesi duyuldu.

Daha önce de sessiz ortamlarda bulunmuştum. Tek kelime konuşamayan kardeşimin yanında, bir projeye ya da onun gibi bir şeye yardım ederek birkaç saat geçirmiştım. Fakat hayatımda ilk defa böyle bir sessizliğin içinde bulunuyordum.

“Bir şey söyle,” diye cıyıkladı sonunda.

“Şu anda konuşması beklenen kişinin ben olduğumu sanmıyorum.”

Omuzları düştü. “Çok üzgünüm, Trav.”

“Neden?” Kız arkadaşımın âşığını neredeyse öldürmek için kullandığım silah, şimdi yan tarafımda gevşekçe duruyordu.

Phoebe dizlerinin üzerinde doğruldu, bana doğru ilerlerken çarşafı düştü. “Lütfen beni affet,” diye yalvardı.

Başka tarafa baktım. Çıplaklığını görmek istemiyordum. Az önce tanık olduklarımdan sonra tiksindirici geliyordu.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi yere çöküp çarşafı memelerinin üzerine tekrar çekti. “Sadece... Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum.” Omuzları çöktü. “Ben sadece... turnu-
vadan sonra bir şeyler içmek için bara gittik ve onunla orada tanıştım, benimle çok *ilgilendi*. Bakışları... senin beni gerçekten sevip sevmediğini merak etmeme neden oldu.” Perişan görünüyordu ve bulunduğum duruma rağmen içimde bir acıma hissi belirdi. Bu hissi hızla bastırdım.

Bakışlarım yerdeki broşüre takıldı, gittikleri bara ait olmalıydı. Üzerinde bir dolarlık içkilerin tanıtımı yer alıyordu.

“Onunla *birkaç saat önce* bir barda mı tanıştın?” Nedense bu, durumu daha da kötüleştirdi. Neden daha da kötüleştirmişti? Daha kötü ne olabilirdi ki? Kız arkadaşım, birkaç saatlik indirimli içkiden sonra eve bir yabancıyla dönmüştü.

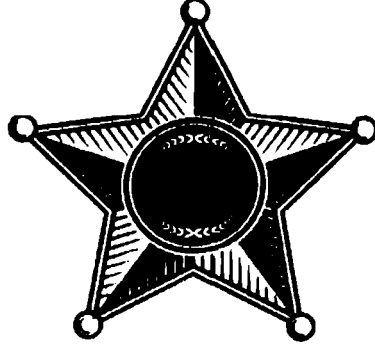
Tanrı aşkına, adam otuz dakikadan daha kısa bir süre önce çocuk sahibi olmayı düşündüğüm kadının içine girerken duyduğum çığlıkları düşündüm: *Sen en iyisisin! En iyisi!* Ve lanet olsun ki bir daha hiç kimsenin ikinci en iyisi olmayı istemiyordum. Özellikle *de muhtemelen kasabadan geçtiği sırada barda tanıştığı kıza birkaç dolar -kelimenin tam anlamıyla- harcayıp, sarhoşça birkaç tatlı söz fısıldayan genç bir Romeo’nun.*

“Bu kadar ucuz biri olduğunu fark etmemiştim,” dedim.

İfadesi altüst oldu ve ellerini yüzüne götürdü.

Arkamı dönerek onun seks kokan odasını terk ettim ve uyuşuk bir şekilde merdivenlerden aşağı inip ön kapıdan çıktım. Çiçek buketi hâlâ yerdeydi, ayağımı kaldırıp sertçe üzerine basarak çiçekleri ezdim.

Görünüşe göre Bree’nin, köpeğinin adını değiştirmesine gerek kalmamıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Travis

Son üç gündür dişlerimi sürekli sıktığım için çenem ağrıyordu. Ne zaman gevşetsem, kız arkadaşımı beceren çıplak gencin görüntüsü zihnimi dolduruyor, kendi dilimi ısırmama neden oluyordu.

Karşı yönden yaklaşan bir araba neredeyse benim şeridime girip arabama yandan çarpacakken, “Lanet olsun!” diye bağırdım. Lastiklerim yol kenarındaki çakılların üzerinde kaydı, zor kurtulmuştum. Hızlı bir U dönüşü yapıp ışıklarımıyla sireni mi açtım. Eyalet dışı plakalı, haşatı çıkmış gibi görünen Honda Accord’u kullanan sarhoş turiste yetişmek için hızlanmıştım.

Taba rengi araba Pelion şehir merkezinden Calliope sapağına giden yolun kenarında yavaşça durdu. Günün sıcaklığı büyük ölçüde azalmıştı ve araca yaklaşıırken yumuşak bir esinti saçlarımı hafifçe uçuşturuyordu. Bu garip bir duyguydu, neredeyse... rahatlatıcıydı. Çenemi gevşettim, araçtan yansıyan bir parıltı bakışlarımın aşağıya, tamponun üzerindeki etiketlere yönelmesine neden oldu. Birinde bir grup çiftlik hayvanı karikatürü vardı ve üzerinde saçma bir şekilde *Yiyecek Değil Arkadaş* yazıyordu. Diğerinde ise, *Toprakla Oynamak İçin Asla Çok Yaşlı Değilsin* yazıyordu ve ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim

yoktu. Arka camlar tamamen buğulanmış, sürücü camı çoktan aşağı inmişti. Ya kliması yoktu ya da yüzüne vuran esintinin ayılmasına yardımcı olacağını umuyordu. Bu, sayamayacağım kadar çok kez tanık olduğum sarhoşluk hikâyelerinden biriydi ama her zaman yeni şeyler duymaya açkıttım.

Bir baş pencereden dışarı fırladı. Kadın, ona yaklaşmamı izlerken kollarını açtığı camın üzerinde kavuşturdu. Yüzünde tereddütlü bir gülümseme vardı ve bir gözü güneşe karşı kısılmıştı.

“Az kalsın beni yoldan çıkarıyordunuz,” dedim ve egzoz borusu yüksek sesle tıkırdadığında gerileyip başımı arabanın arkasına çevirdim. Araç birkaç dakika sonra bozulacağını sinyallerini vermeye başlamış gibiydi.

“Çok özür dilerim, Memur Bey. Bir an için gözümü yoldan ayırmıştım. Çok kötü hissediyorum.”

“Ehliyet ve ruhsat, lütfen.”

Kadının kahverengi gözlerinde bir sinir parıltısı belirdi ama dudakları tatlı bir şekilde kıvrıldı ve kollarını çözerek torpido gözünü karıştırdı. Daha sonra da yolcu koltuğunda duran, dökmüş bir bitkinin yanındaki çantasına uzandı. Solmuş kumaşın üzerine toprak saçılmıştı. Bir çift bitki de yerde yatıyordu, belli ki koltuktan devrilmişlerdi ve üç tanesi de gösterge panelinin kenarında tehlikeli bir şekilde duruyordu.

Uzattığı belgeleri aldım. *Kaliforniya*. Tabii ki Kaliforniya’ydı. Bütün deliler oradan gelirdi. “Los Angeles’tan Haven Torres,” diye okudum.

“Ta kendisi.” Parlak bir şekilde gülümsedi ve sonra uzanıp yanındaki bitkiyi düzeltti. Bronz bacaklarının arasına sıkıştırdığı sarkık kaktüsü fark ettim.

Gözlerim o kaktüste takılı kaldı. Bir kaktüsün *sarkabileceğini* hiç bilmiyordum. “Kaktüsünüzün... nesi var?”

Kaşlarını çattı. “Ah. Sadece susamış. *Fazla* susamış.”

Zihnime cevap olarak kullanabileceğim birkaç uygunsuz cümle doldu. Bu fırsatı değerlendirememek içimi acıtıyordu ama bu resmî bir polis işiydi.

Eğilip güneş gözlüklerimi indirerek arabasının arka koltuğuna baktım. Kaşlarım çatıldı, bakışlarım resmen bir ormanda geziniyordu. “Bunlar ne?”

“Bitki,” dedi.

“Evet, bitki olduklarını görebiliyorum.”

“Daha açık olmak gerekirse iki balık kuyruğu palmyesi, bir çift ejderha kanı ağacı, bir devetabanı, bir kroton ve şu da bir Natal maunu,” diye bitirdi ve arka koltuğa doğru uzattığı parmağını indirdikten sonra dudaklarında gururlu bir sırıtış belirdi.

Gözlerimi kısıtım. Az önce söylediği şeyler hakkında hiçbir fikrim yoktu ama önemli de görünmüyordu. Tanrım, bitkiler her yerdeydi. “Her neyse, görüşünüzü engelliyorlar. Neredeyse bana çarpacak olmanıza şaşmamalı.”

“Ah...” Bakışları bir an uzaklaştı. Kestane rengi bir buklet, başının tepesine sabitlediği topuzdan kurtulup yanağına düştü. “Şey... Bitkileri iki seferde taşımayı planlamıştım ama... hepsini alamazsam fidanlık onları bu gece çöpe atacaktı.” Sesinde sanki bitkileri atmak yavru köpekleri öldürmeye benziyormuş gibi bir öfke sezdim.

Fidanlık. Pelion’da sadece bir tane vardı, muhtemelen Fern Alley Botanik’ten bahsediyor olmalıydı. Orası da şu anda yolun kenarında bulunduğumuz yerden yaklaşık beş mil uzaklıkta kalıyordu. Bu mesafe boyunca kim bilir kaç yayayı ezip geçmeye yaklaşmıştı?

Üzerimdeki bakışları beklenti doluydu, gözlerinde gerginlikten kaynaklanabilecek ama öfke olduğundan şüphelendiğim bir kıvılcım vardı.

Belgelerini boş boş bileğime vurarak bir süre daha onu değerlendirdim. “Bir uyarıyla gitmenize izin verebilir, tekrar çılgınlar gibi araba kullanma riskinizi göze alabilirim. Ya da size ceza yazar ve sokaklarını güvenli tutmam için bana güvenen Pelion sakinlerini korurum. Sizce hangisini seçeceğim, Kaliforniyalı Haven?”

O kıvılcım arttı, gözleri minik yeğenlerimi hatırlamama neden olacak şekilde biraz kısıldı. Genellikle beni böyle izlerlerdi. “Ah, bir tahmin oyunu!” Derin bir düşünceye dalmış gibi parmağını büzülmüş dudaklarına götürdü. “Baskı altında her zaman iyi düşünemem, bu yüzden bu zor. Hımm. Hangisini seçeceksiniz? Hangisini seçeceksiniz?” diye mırıldanırken bakışları benimkilere kaydı ve aniden bir parmağını kaldırdı. “Sanırım güce olan susuzluğunuza hitap edeni seçeceksiniz.”

Neredeyse gülecektim ama boğazımdan yükselen sesi bir öksürükle gizleyerek kendimi tuttum; eğlencem, kızgınlık ve bir tutam şaşkınlıkla savaşıyordu.

Onu değerlendirebilmek için zamanım olsun diye güneş gözlüklerimi yavaşça çıkarıp gömleğimin cebine astım. “Daha önce hiçbir polisle karşı karşıya geldiniz mi, Kaliforniyalı Haven? Sizi kolluk kuvvetlerine karşı düşmanca davranmaya iten deneyimler yaşadınız mı?”

“Hayır. Sicilimi kontrol edebilirsiniz. Daha önce hız cezası bile almadım. Eğer bilge ve profesyonel görüşünüze göre, işlediğim suçtan dolayı bir cezayı hak ettiğimi düşünüyorsanız, bu benim ilk cezam olacak. Polisler hakkında olumsuz bir kişisel izlenimim yok, sadece insanlar hakkında sürekli en kötüsünü düşündüğünüz bir işte çalışmanın zor olduğuna inanıyorum.

Siz de bu konuda mükemmel olmalısınız, Memur...” Devam etmeden önce duraksadı ve gözlerini kısarak yaka kartıma baktı. “Hale.”

“Şef.”

“Şef,” diye tekrarladı. Sanki tüm bu etkileşimi protesto ediyormuş gibi birkaç bukle daha topuzundan kaçıp yüzünün etrafına düşmüştü. Güzel olup olmadığına karar veremiyordum. Genelde tercih ettiğim kadınlardan olmadığı kesindi. Zaten bunun bir önemi de yoktu. Öngörülebilir bir süreliğine, kadınlardan uzak durmaya yemin etmiştim. Bildiğim tek şey, arabasında yer bulmak için savaşılan yaprak ve sarmaşıklar kadar vahşi göründüğüydü. Birkaç dakika boyunca öylece birbirimize baktık ve bu küstah kadına gülümsemek için garip bir istek duydum. Alaycılığını ve küçümseyici yorumlarını tanıyordum. Bu tür konuşmaların ustasıydım. Kelimeleri kullanarak insanları nasıl manipüle edebileceğimi çok iyi biliyordum. Fakat bu kız bunu incitici bir şekilde değil de... meydan okurcasına yapıyordu.

Ayrıca ilgi çekici bir şekilde.

Benim elimden ise sadece incitici olanı yapmak gelirdi.

Ne de olsa bunu ustasından öğrenmiştim.

Duruşumu dikleştirdim. Hangi sebeple olursa olsun, buna neden katlanmalıydım ki? “Bu bitkilerden birkaçını çıkarmanız gerekecek,” diye talimat verdim.

Gözleri irileşirken ifadesi kederli bir hal aldı. “Onları öylece yolun kenarına bırakamam! İşe gitmem gerekiyor. Gece yarısı geri dönüp onları alamam.”

“Onlar bitki. Yan ve arka camlarınızdan dışarıyı görebilmek için onları kesinlikle yolun kenarına bırakabilirsiniz. Yasalar böyle diyor.”

Başını hafifçe çevirdi ve arka koltuğa doğru bir şeyler mırıldandı.

Duraksayıp geri döndüm. “Az önce bir şey mi söylediniz? Bitkilere?”

İç çekti. “Canlılar enerjiyle beslenir. Benim stresimi hissettiklerine eminim. Onların gelişmesini ve yaşamasını istiyorum, endişemi içlerine çekmelerini değil. Özellikle de ben dönene kadar burada, yolun kenarında tek başlarına beklemek zorunda olduklarını düşünürsek.”

“Bir şey mi...” Ona doğru eğildim. “Bir şey mi çekiyordunuz? Bir uyuşturucu testi yapmam gerekiyor mu?”

“Ben uyuşturucu kullanmam.” Tekrar arka koltuğa baktı ve sonra omuzları düştü. Bir an için bitkileri bırakma konusunda benimle tartışacakmış gibi görünse de sonra hüzünlü bir ifadeyle yavaşça aracından çıktı. Açıkçası, ölümün eşiğindeymiş gibi görünen bitkileri her yerde bulabileceğimi hatırlayana kadar onlara karşı garip bir şekilde sempati duymuştum. “Bu gece yağmur yağacakmış,” dedim mantıksızca.

Saksılardan birini arka koltuktan çıkarırken bana baktı. “Daha sonra geri dönüp onları alacağım,” dedi ve saksıyı bana verip bir başkası için arkasını döndü. Yan ve dikiz aynasını engelleyenleri -beş tanesini- çıkarması sadece birkaç dakika sürdü.

Kimliklerini ona uzattım. “Bunu bir uyarı olarak kabul edin. Dikkatli sürün, Kaliforniyalı Haven.”

“Ah, öyle yapacağım, Pelionlu Şef Hale. Merhametiniz için teşekkür ederim.”

Dudağımın kenarı sanki görünmez bir ipe bağlıymış ve biri onu güçlü bir şekilde yukarı çekiyormuş gibi hissettim. Elimi kaldırıp spazm durana kadar yumruğumun içine öksürdüm. Sonra başımla selam verip aracıma doğru yürüdüm.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Haven

Hayallere dalarken *Gage Buchanan en iyisi* diye düşündüm. *En iyisi.* Mükemmel bir şekilde kaslı kollarından birini kaldırışını izledim, biçimli vücudu gergindi ve bu resmi beynime kazımam için yeterince uzun süre o halde kaldı. Artık *hayal kurma* havasına girdiğimde ortaya çıkmak üzere sonsuza dek hazırda bekleyecekti.

Gage tam harekete geçip tenis kortunun karşı tarafındaki oyuncuya doğru vınlayarak giden bir servis atarken birisi, “Mükemmel,” diye iç geçirdi. Elbette servis de mükemmeldi çünkü şey, Gage mükemmeldi. Rakibi topa atıldı, raketini çılgınca savurdu ama ıskaladı.

Çalıştığım kulübün smoothie barının karşısında tekler maçı yapan Gage’i izlerken yüzümü avucuma dayadığım tezgâhtan doğruldum.

Barda oturduklarını fark etmediğim iki kıza doğru ilerlerken, “Özür dilerim,” dedim. O sırada oyun devam ediyordu, bir vuruş daha yapıldığını duyabiliyordum.

Sarışın kız başını tenis kortundan bana çevirerek, “Sorun değil,” dedi.

Esmer olan bana bakma zahmetine bile girmede, kafası bir sağı bir sola hareket ediyordu. Belli ki Gage ve yakışıklı, sarışın rakibinin arasında gidip gelen tenis topunu takip ediyordu. “Şeftali, mango, keten tohumu,” dedi dikkati dağılmış bir şekilde.

Başının arkasına sevimli bir gülümsemeyle baktım. “Elbette. Benim için bir zevk.” Dikkatimi sarışına çevirdim. “Peki ya siz ne alırsınız?”

“Bir açai kâsesi. Ama çilekleri koymadığından emin ol. Kurdeşen dökmeme neden oluyorlar.” Chanel marka gözlüklerini indirerek kaplumbağa çerçevelerinin üstünden bana baktı. “Sanırım geçen sefer bir tanesini unutmuşsun çünkü sonrasında kaşınmaya başladım.”

Muhtemelen çileklerle ilgisi olmayan kişisel bir sorunu vardı ama bunu söylemedim.

Sanki o çileği kusursuz cildini çirkin bir kızarıklıkla sabote etmek için kasıtlı olarak açai kâsesinin ortasına yerleştirmişim gibi suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı. Korumaya çalıştığım gülümseme az daha mahvolacaktı. “Çok özür dilerim,” dedim tatlı bir sesle. “Siparişinizin içinde ya da yakınında çilek olmadığını iki, hatta üç kez kontrol edeceğim.”

“Güzel,” dedi ve arkasını dönüp giderken Gage mükemmel, siyah saçlarını sallayıp, terlerini savurarak rakibinin elini sıkmak için ağı doğru koştu. Kazanmıştı. Tabii ki kazanmıştı.

O en iyisiydi.

İç çekerek arkamı döndüm ve iki siparişin de malzemelerini toplamaya başladım. Kızların birbirleriyle hararetli bir şekilde fısıldaştıklarını duyuyordum, ses tonlarına bakılırsa dedikodu yapıyorlardı. Dinlemeye zahmet etmedim. Ne hakkında konuştukları umurumda değildi. Bu kulüp, onlar gibi yüzlerceyle doluydu. Burada çalışanların yalnızca onların her türlü talebini

karşılayabildikleri için değerli olduklarını düşünen zengin, kendini beğenmiş veletlerden başka bir şey değillerdi.

Gage Buchanan'ın olayı buydu. O farklıydı. *Sadece* güzel değildi. Mükemmeldi. *En iyisiydi. Nazikti.* Kusursuz bir tavrı vardı; gülümsemesi samimiydi. Kendisiyle konuşan herkesin gözlerinin içine bakar, kimseyi küçümsemezdi. Şehir dışından gelmiş, smoothie barında çalışan ben bile buna dahildim. Yaz boyunca çalıştığım seçkin golf ve tenis kulübünün bir üyesi olması dışında onun hakkında çok fazla şey bilmiyordum ama bu kadarı yeterliydi.

Smoothie ve çilek içermeyen açai kâsesini kızların önüne koyup siparişleri adisyonlarına ekledim ve az önce kullandığım tezgâhı silmeye başladım. Esmer olanın sesini duyabiliyordum. “Bu yaz harika olacak. Özellikle de Gage bekâr olduğu için.”

Tamam, işte *bunu* duymak istiyordum. Kalbim tekledi. *Bekârdı.* Temizlik bezini tezgâhın üzerinde yavaşça hareket ettirdim ve tüm dikkatimi oraya yönelttim. Gage bekârdı. Hımm. Düşünmek için duraksadım. Beni fark etse bile, onunla uzun vadeli bir ilişkimiz olacak değildi -kısa bir süreliğine bu göl kasabasındaydım- ama bir yaz kaçamağının nesi yanlıştı? Geçici de olsa muhteşem, nazik, bekâr bir adamda mutluluğu bulmanın kötü bir tarafı olabilir miydi?

Yanlış hiçbir şey yoktu. Kesinlikle.

Vaktini yolda geçiren insanlar pek fazla kaçamak yapamazlardı. Ya da belki de bu benim bakış açımdan kaynaklanıyordu. Her durumda, *uzun ve kurak* bir dönemdi.

“Travis'in de bir anda tekrar bekâr olduğunu duydum.”

Of. *Gage.* *Gage* hakkında konuşmaya devam etmesini istiyordum.

“Gerçekten mi?” dedi diğer kız neredeyse nefes nefese. “Piyasadan tamamen çekildi sanıyordum.”

“Hayır, ne olduğunu bilmiyorum ama bir aldatma olduğu söyleniyor.”

Diğer kızın boğazından pek de ciddi olmayan bir homurtu yükseldi. “*Kimin* aldattığını merak etmemize gerek yok. Pelion’ı kaybettiğinde statü olarak yaklaşık on sıra düşmüş olsa bile Phoebe ona *tapıyor*.”

“Kesinlikle. Görünüşe göre Phoebe Florida’daki kız kardeşini ziyaret etmek için şehri terk etmiş. Kalbinin tam anlamıyla kırıldığını ve iyileşmek için orada olduğunu tahmin ediyorum. En azından döndüğünde muhteşem bir şekilde bronzlaşmış olacak.”

Karşıdan gelen minik, siyah bikinili bir kız, “Megs! Chelsea!” diye seslendi ve elini kaldırıp tezgâhımda oturan iki kıza çılgınca el salladı.

Onlar da sırtarak el salladı ama Megs adındaki sarışın, ağzının kenarıyla mırıldandı. “Tanrım, tam bir sürtük. Ve geçen yazdan beri en az on kilo almış.” Küçük bir kıkırdamadan sonra, “Selam, tatlım! Şu haline bak! *Harika* görünüyorsun, bebeğim. Hemen geliyoruz,” diye seslendi.

Tanrım, diğer kızlardan nefret etmeme neden olan kızlardan nefret ediyordum. İkisi de eşyalarını toplayıp ayağa kalktı ve zıplayarak *arkadaşlarının* yanına gittiler.

İç çekerek malzeme tezgâhına geri döndüm ve az önce kullandığım blenderı alarak tezgâhın ucundaki küçük lavaboya götürdüm.

“Su, lütfen.”

Arkamı döndüğümde bakışlarım bara oturmuş olan siyah saçlı adamın üzerinde durdu. Başı dönüktü, gözleri uzaklarda bir yerdeydi ve parmaklarını havada şaklatıyordu.

Parmaklarını...

...havada şaklatıyordu.

Bana doğru.

Ona su getirmem için.

Hafifçe hırladıktan sonra yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve ona yöneldim.

Bu kulüp gerçekten de şerefsizlerle doluydu.

“Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?”

Görünüşe göre ses tonumdaki alaycılığı fark etmeyecek kadar kalın kafalı değildi çünkü bakışlarını odaklandığı noktadan ayırdı ve tanıdık viski rengi gözlerini benimkilerle buluşturdu.

Şaşkınlığım -ve o gözlerin etkisi- bir an için dilimin tutulmasına neden oldu. Bu gözlere daha önce ne zaman bakmıştım?

Hatırlayarak, “Şef Hale,” diye mırıldandım.

“Kaliforniyalı Haven.”

“Sizi burada görmek ne güzel.”

Koluyla alnında biriken teri sildi. Üzerinde spor şortu ve kollarının altından sarkan bol, gri bir atlet vardı. Kumaş birkaç noktada terden dolayı koyulaşmıştı, yeni spor yaptığı belliydi. Üzerinde VIP kulüp kartı olan bir boyun askısını tezgâhın üzerine bıraktı.

Onun güç peşinde koşan bir polis olduğunu sanmıştım.

Görünüşe göre zengin züppenin tekiydi.

İkisi birden olabilir miydi?

Mümkün olduğunu sanmıyordum. Bu iki karakter pek çok alanda tam olarak örtüşmüyordu. Yine de bu adam yanıldığını kanıtlamak üzere olabilirdi. İlginç.

Herkes tek bir kalıba sokulamaz, Haven.

Arkama uzandım ve cam kapılı mini buzdolabından bir su alıp tezgâhta önüne koydum. “Suya ek olarak, kas geliştirmeye yardımcı olması için hazırlanmış bir şey ilginizi çekebilir mi?” diye sordum tatlı bir sesle.

Başını hafifçe eğerken gözleri kısıldı, kurtardığım bitkileri neredeyse öldürdükten sonra yolun kenarında bana attığı bakışın aynısıydı. Sanki değerlendiriyormuş gibi sol koluna baktı. Bronzlaşmış, güzel, kaslı bir kolu olduğunu kabul etmek zorundaydım ama sadece içimden. Yüzümü ifadesiz tutmaya özen gösterdim.

“Kaslarım yeterince gelişmemiş mi?” Kollarını öne doğru hareket ettirip tezgâha yaslandı ve sanki kasıtlı yapmıyormuş gibi davranarak çok hafifçe esnedi.

“Ah, hayır, hayır. Yeterince...” Duraksadım. “Gelişmişler.” Kelimeyi ağır bir hayal kırıklığı kırıntısıyla söyleyivermişim.

Dudaklarında küçük bir kıpırdanma oldu. Yavaşça arkasına yaslanıp yüzümü inceledi.

“Bugün herhangi bir sürücüye çarptınız mı?”

“Hayır, henüz çarpmadım.”

“Bitkileriniz nasıl?”

“Bilmiyorum. Geri döndüğümde orada değillerdi.”

Dudaklarını büzerek başını salladı. “Bu ciddi bir durum. Kaçırılma ihbarında bulunmalısınız. Federaller olaya dahil olmak isteyecektir.”

“İstediğiniz kadar şaka yapın ama o bitkiler şu an biz konuşurken bile çılgın bir adamın -ya da kadının- elinde, tarifsiz zorluklarla yüzleşiyor olabilir.”

“Tanrım, neredeyse ciddi olduğunu düşüneceğim.”

Ciddiydim. Fakat bu adamın canlılara olan sevgim yüzünden benimle alay etmesine izin vermeyecektim.

“Bitkilerinizin çalınmasına üzüldüm. Her kim aldıysa, onlara büyümeleri... ve... çiçek falan açmaları için gübre ve cesaretlendirici sözlerle dolu, mutlu bir yuva sağlayacağı umuduna sarılmamız en iyisi.”

Gerçekten mi? Göz devirmemek için kendimi zor tutarak kollarımı göğsümde birleştirdim. “Şu içeceğe gelirsek... kaslarınız yeterince gelişmiş olduğuna göre, belki de benim yeşillik ve zerdeçal serpiştirilmiş, avokadolu muzlu *smoothiemi* denemek istersiniz? Bilişsel fonksiyonlara yardımcı olur.”

Şef Hale bununla birlikte önce duraksadı, ardından da sırtıttı. Bu, şaşkın bir gülümsemeden göz kamaştırıcıya dönüşen, yavaş bir gülümsemeydi. Vay canına. Tanrı'nın güç tutkunu züppelerden bazılarına böyle sırtıtlar vermesi haksızlıktı. Çünkü bu onlara daha fazla güç veriyordu. Ve züppe gibi davranmaları konusunda kendilerini haklı görüyorlardı.

Genelde böyle olurdu.

Bu sırtıtış sayesinde muhtemelen kurabiye kavanozlarından bedavaya kurabiye alabiliyordu. Hem mecazi hem de onlara uzanabilecek kadar büyük olduğu için gerçek anlamda.

Bakışları benim durduğum yerin arkasına, birkaç saksı bitkisinin ve yemeğe koyulan otların sıralandığı rafa kaydı. Onları ben yetiştirmiştım ve beni işe alan kadın, özellikle taze takviyelerin fiyatları yükseltebileceğini söyledikten sonra onları yetiştirme konusunda oldukça hevesli görünmüştü.

Sonra tezgâhta oturduğu yerin yakınında duran enerji barı sepetine baktı ve yüzünü buruşturdu. “Sana bir şey açıklayayım, Kaliforniyalı Haven. Gerçek adamlar ot ve,” derken barlara düşmanca bir bakış daha attı. “Kuş yemi yemez.”

Güldüm. “Öyle mi? Pekâlâ, o halde gerçek adamlar ne yer?”

“Burger. Kemikli şeyler.” Su şişesinin kapağını açıp dudaklarına götürdü.

İçimi çektim. “Erkekler ve onların ereksiyon* takıntıları.”

Az önce aldığı yudumu püskürttü ve koluyla ağzını sildi. “*Ereksiyon* mu? Ben kemik dedim.”

Sahte bir utançla gözlerimi büyüttüm. “Biliyorum. Ben de öyle dedim.”

Kolunu yanındaki taburenin arkasına yerleştirirken kısık sesle güldü. Beni başıyla onayladıktan sonra suyundan bir yudum daha aldı, gözleri şişenin üzerinden benimkileri bulmuştu. “Kaba davrandığım için özür dilerim. Dikkatim... dağılmış.” Yan tarafa, daha önce baktığı yere döndü. Smoothie barının görüş alanımın dışında kalan bir noktayı ve az önce ifadesinde açıkça görülen eğlence aniden kayboldu.

“Ah. Şey, anlıyorum. Az giyimli kadınlara odaklanmıştınız. Onları gözden kaçırmak zor.”

“Hayır.” Birinin hareketini takip ediyormuş gibi başını hafifçe çevirdi. “İntikama odaklanmıştım.”

“İntikam mı?” Ben güldüm ama onun yüzünde mimik oynamadı. “*İntikam mı?*” diye tekrarladım.

Bana dönüp bakarken parmaklarını tezgâha vurdu. “Evet. Sana karşı bir yanlış yapıldığında intikam almaktan daha doğal ne var?”

* İngilizcede kemik (bone) ve ereksiyon (boner) sözcüklerinin benzer şekilde seslendirilmesinden yararlanılmıştır.

Bunu düşündüm. “Eh, sanırım duruma göre değişir. Bu kulağa çok... *dramatik* geliyor. Ama eğer istediğiniz intikamsa, bunu alacağınıza inanıyorum.”

Parmakları ritim tutmayı bıraktı. “Öyle mi? Neden?”

“Çünkü Pelion Polis Departmanı için çalışan biri olarak, *kesinlikle* hatırı sayılır bir güce sahipsinizdir... Emrinizde kitle imha silahları, başkalarını *ortadan kaldırmak* için size yardım etmeye istekli arkadaşlarınız vardır. Düşmanınızın hiç şansı yok.”

Yine o parlak sırtışı yüzünde belirdi. Ve *yine*, bu beni hiç etkilemedi. Evet, bu adam muhteşemdi ama dar görüşlü olduğu açıktı. Ayrıca kabalaşmaya meyilliydi, kesinlikle güç peşindeydi ve ona yanlış yapan kişi her kimse Tanrı’nın merhametine ihtiyaç duyacaktı. “Ben polis şefiyim, mafya lideri değil.” Durdu. “Ama belli ki önemli bir şey gördüğünde bunu fark ediyorsun. Çok iyi bir gözlemcisin.” Gözlerinin kenarları çok ince bir şekilde kırışığında gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Öyle olmak zorundayım. Bu iş tanımımın bir parçası. Demek istediğim, hangi ot ve kuş yemi kombinasyonunun müşterilerime en çok fayda sağlayacağını bilmem gerekiyor.”

“Kulağa karmaşık bir iş gibi geliyor.”

“Öyle olabiliyor. Bazı müşteriler diğerlerinden daha zordur.”

“Eminim öyledir. O halde, karışımlarından birini sipariş etmek *istiyorum*. Beni şaşırt.” Elini uzattı. “İlk tanışmamız talihsiz bir ana denk gelmişti. Ben Travis Hale.”

Travis. Az önce barımdaki iki kadının dedikodusunu yaptığı Travis olup olmadığını merak ettim. Ne demişlerdi? Kız arkadaşından ayrılmış ve muhtemelen onu aldatmıştı, kız da utanç ve kalp kırıklığıyla Florida’ya... bronzlaşmaya mı gitmişti?

Sözlerinin ne kadarının gerçek ne kadarının kurgu olduğunu merak ettim. Travis burada birden fazla kez gördüğüm

o yapmacık, hayır kelimesinden anlamayan flörtöz adamlara benzemiyordu. Yine de kendine güvendiği belliydi. Hakkını vermem gerekiyordu ki onu çözmek çoğu kişiden daha zordu. Yine de eninde sonunda özelliklerinden biri öne çıkacaktı. Bunu zaman gösterecekti. Gerçi zamanım sınırlıydı, o yüzden belki de bunu asla öğrenemeyecektim.

Her neyse.

Elimi önlüğüme silip uzattığı eli kavradım. “Haven. Bildiğin gibi, Kaliforniya’dan. Ve sanırım tam sana göre bir şeyim var, Şef Travis.” Blenderıma doğru yürüyüp malzemeleri eklemeye başladım. “O çok sevdiğin... *kemikler* için kolajenli protein tozu.” Arkamdan kısıp sesle güldüğünü duyabiliyordum. Biraz meyve ve badem sütü ekledikten sonra bitkilerden birini kesmek için makasımı kullandım. “Buğday çimi gizlilik için, böylece düşmanın senin geldiğini asla göremez. Spirulina, savaşın zorlaştığı anlarda sana güç vermesi, havuç suyu da görüşünün netleşmesi için. Böylece bahsettiğin şu intikamın artık senin için bir anlam ifade etmediğini görebileceksin.”

Karışımı blenderdan geçirip *smoothie*yi bir bardağa doldurdum ve içine bir pipet yerleştirip tezgâhta Travis’in önüne koydum. Keyifli bir gülümsemeyle ödüllendirildim. Fakat bakışları bulanık yeşil *smoothie*ye kayınca ifadesi değişti. “Görünüş aldatıcı olabilir,” diye güvence verdim. “Sadece dene.”

Dudaklarını pipete yaklaştıırken yüzünü buruşturdu ve bir gözünü kanalizasyon akıntısının tadına bakacakmış gibi kıstı. Pipetten küçük bir miktar çektikten sonra kaşları havaya kalktı ve dudakları kıvrıldı. Daha büyük bir yudum aldı. “Tadı güzel.”

“Şimdiden daha güçlü hissediyorsun, değil mi?”

Tek kaşını kaldırdı. “Garip ama gerçekten de öyle hissediyorum.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Travis

“**T**ravis Hale, kahvaltının yarısını bile bitirmemişsin. Norm’un yemeklerinde bir sorun mu var? Peki şuna ne dersin?” Tabagımın yanında duran, üstü şekerli tarçın kırıntılarıyla kaplamış yaban mersinli çöreği işaret etti. “Bree onları daha bu sabah getirdi. Bundan daha taze olamazlardı.”

Kahvemden bir yudum alıp karnımı ovuşturdum. “Sorun yemek değil. Sanırım hasta oluyorum.”

Maggie kaşlarını çatarak lokanta tezgâhı üzerinden her zamanki oturduğum yere eğildi ve elinin tersiyle alnıma dokundu. “Ateşin yok gibi. Belki de eve gitmelisin. En son ne zaman hastalık izni aldın?” Başıyla yanımda oturan ve Norm’un O’Brien patateslerini sanki son yemeğiymiş gibi ağzına tıktıran yeni acemimi işaret etti. “Spencer bir günlüğüne işleri halledebilir; değil mi, Spencer?”

Spencer başıyla onayladı ama o konuşup da bize bir ağız dolusu çiğnenmiş yemeği gösteremeden araya girdim. “Hayır. Ben iyiyim. Dayanılmayacak bir şey değil.” Aslında midemde bir sorun yoktu ama iştahım, kız arkadaşımı başka bir adamla

yatakta yakaladığımdan beri içinde bulunduğum nahoş ruh halinin izlerini taşımaya devam ediyordu.

O görüntü adeta retinama kazınmıştı ve içimde bir türlü geçmeyen garip bir sızı vardı.

Maggie bir süre beni inceledi, belinde silahı olan yetişkin bir adam olmama rağmen bakışları altında neredeyse kıvranacaktım. “Phoebe ile ayrıldığınızı duydum.”

“Nereden duydun?”

Maggie elini salladı. “Etraftan.”

Etraftan. Bazen küçük bir kasabada yaşamaktan nefret ediyordum.

Artık soğumuş olan kahvemden bir yudum daha alırken ilgisizce başımı salladım. “Bitmesi gerekiyordu.”

Gözlerini kıstı. “Hah,” dedi. “Öylece mi?”

Omuz silktim. “Yürümeyen tonlarca ilişki var, Mags. Senin, Norm ile Buz Devri’nden beri birlikte olman her şeyin o kadar uzun süreceği anlamına gelmiyor.”

Maggie, ızgaradaki yağı kazıyan Norm’a baktı. Başının üstündeki kel nokta floresan ışıklarında parlıyor, iri göbeği kemerinin üzerinden sarkıyordu. “Norm gibi biri olmadığın doğru,” dedi ve bana dönüp alaycı bir şekilde göz kırptı. “Ama senin de iyi olduğun konular var. Konuşacak birine ihtiyacın olursa burada olduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum, Maggie. Teşekkür ederim.” Maggie hak etmediğim zamanlarda bile içimdeki iyiliği görmüş, annemin bıraktığı yerden devam etmek için elinden geleni yapmıştı. Boğazımda hissettiğim yumruyu yok etmek için yutkundum ve Spencer’in koluna vurdum. “Artık gitmeliyiz.”

“Emredersin, patron.”

“Bana patron demene gerek yok, Spencer. Travis gayet iyi.” Spencer başını salladı. İyi bir adamdı, gençti ve karşındaki insanı memnun etmek için biraz fazla hevesliydi, sosyal olarak ise... zorlanıyordu ve bazen fazla ciddi olabiliyordu. Yine de... kasa-bada, göl kenarında birkaç kulübeleri olan ve hayatım boyunca tanıdığım Connick çiftinin torunuydu. Spencer’ın çocukken üzerinde bir üniforma ve elindeki oyuncak bir polis arabasıyla, şu an emekli olan şefi yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle izlediğini hatırlıyordum. Polis memuru olmak için başvurduğunda ve ben arayıp işe alındığını söylediğimde, uzun zamandır kurulan bir hayali gerçekleştirdiğimi biliyordum. Spencer, emekli şefi nasıl bir kahraman gibi görüp ona hayranlık beslediyse, şimdi bu duyguların yönünü bana çevirdiği ortadaydı.

Spencer kahvesinin son yudumunu içerken ben de tezgâha biraz para koyup Norm’a veda ettim ve Maggie’ye bakıp gü-lümsedim. “Dikkatli olun,” diye seslenmesinin ardından kapı-nın üzerindeki zil çınladı ve sıcak haziran gününe adım attık.

Aracı park ettiğimiz yere döndüğümüzde neredeyse biriyle çarpışıyorduk. “Ah, kahretsin. Kusura bakma, dostum. Göre-medim-”

Adamın sesi aniden kısıldı ve yüzüne baktığımda dudakları-nın şaşkınlıkla aralandığını gördüm. Geri çekildim ve tam ola-rak kim olduğunu anladığımda gözlerim kısıldı. Kanım aniden buz kesmişti.

O adam.

“Şey...” Yutkundu. Lokantanın kenarında durmuş birbiri-mize bakarken gözleri yüzümden silahıma ve oradan da tekrar yüzüme kaydı.

Dudaklarım yavaş ve ürkütücü bir gülümsemeyle kıvrılır-ken uzanıp elimi silahımın üzerine koydum. Yan tarafımdaki

Spencer'ın kaşlarını çattığını görebiliyordum, durumu daha iyi görebilmek için geri adım attı ve onun eli de silahına kaydı.

Adam -*Easton*- bir adım geri çekilirken yüz ifadesi şaşkın bir dehşetle doluydu. "Dinle, dostum, düşündüğün gibi değildi."

Başımı yana eğdim. "Gerçekten mi? Yani ikinizi yatakta çıplak yakaladığımda kız arkadaşımı becermiyor muydun? Komedinin üzerindeki fotoğraflarımızı da mı görmemiştin? Fotoğraf-takinin kim olduğunu sormuş olmalısın. Sana benden bahsetti mi? Yoksa bu seni daha da mı heyecanlandırdı?"

Yutkundu. Yüz ifadesine bakılırsa, söylediklerim doğruduydu. O fotoğraflar tam tersine olayı daha da güzelleştirmiş, meydan okumayı artırmıştı. Ayrıca, Phoebe'nin bir erkek arkadaşı olduğu için -eskiden- işleri bittikten sonra ondan bir şey talep etmeyeceğini bildiği gerçeği de vardı.

Sen en iyisisin! En iyisi!

Yine hissettiğim o sızı ve aşağılanma, kanımı birkaç derece daha soğuttu. Az önce buz devrinden bahsetmiştik ve aniden kendimi yürüyen bir buzul gibi hissetmeye başlamıştım.

Bu... *çocukla* mı aldatılmıştım yani? Yaz tatilini kasabamda geçiren bu yakışıklı kulüp çalışanıyla mı? Onu bir gün önce içecek barında *oturup smoothieci* kızla konuşurken görmüştüm.

Çocuk konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

"Sanırım yaz için buradasın?"

"Şey..."

"Belki de sezonu erken kapatmanın zamanı gelmiştir."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Evet... üzgünüm. Bunu yapamam."

"Soyadın ne, Easton?"

Tereddüt etti, belli ki zihninde çarklar dönüyordu. Bir süre sonra, söylemese bile soyadını kolayca öğrenebileceğimi anlayınca, "Torres," diye karşılık verdi.

“Torres,” diye tekrarladım. Bu ismi nerede duymuştum?

“Evet. Gerçekten Torres.”

Birkaç dakika boyunca bakiştık. Sonunda bakışları başka yöne kaydı.

“Burası Travis’in kasabası,” diye araya girdi Spencer.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıp bir nefes aldım. Melodrama bağlamıştık. “Dinleyin *Bay* Torres, buraya yeni gelmiş olabilirsiniz ama sanırım ikimiz de Pelion’da yanlış kişiye bulduğunuz konusunda hemfikiriz. Kalırsanız, bu yazın keyifli geçmesini beklemeyin.”

“Biz seni kasabadan postalamadan önce gitmelisin,” diye tehdit etti Spencer.

Ona bakmadan, “Spencer,” dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Görünüşe göre, Spencer bu işe hazırlanırken *Gunsmoke*’un* tekrarlarını çok fazla izlemişti.

Easton dikkatle, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

Düşünceli bir şekilde altdudağımı ısırp yavaşça gülümsemdim. Gözleri büyüdü. “Hiçbir şey,” diye mırıldandım. Dudakları hafifçe aralanırken kaşları kalktı. “Ta ki hiç beklemediğin bir ana kadar,” diye açıkladım, gülümsemem büyüyordu. Geçebilmesi için yolundan çekildim.

Geçmek için hamle yaptığında ise tekrar yoluna çıktım ve diğer tarafa geçmek zorunda kalmasına neden oldum. Çocukça bir hareketti ama tatmin ediciydi.

“Delisin bunu biliyorsun, değil mi?” dedi ve neredeyse koşarak lokantanın kapısına gidip, tekrar tekrar arkasına bakarak içeri girdi.

Sanki orada güvendeymiş gibi.

Onlar *benim* insanlarımdı. Ve *Phoebe*’nin aksine, sadıklardı.

* Bir Amerikan kovboy dizisi.

Yine de uygun zamanı bekleyecektim.

Ben arabamıza yürürken Spencer da peşimden geldi.

Arabayı otoparktan çıkarıp polis merkezine doğru yöneldim. “Onu dövebilirdik,” dedi Spencer.

Kaşlarım çatılırken ona ters bir bakış attım. “*Kimseyi dövme-yeceğiz*, Spencer. Tanrım.” Birçok şey olabilirdim ama yozlaşmış bir polis olmadığım kesindi.

Utanmış görünüyordu. “Özür dilerim, patron.”

İç çektim. “Bu *kişisel* bir mesele. Doğru fırsat karşıma çıktığında icabına bakacağım.” Ona baktım. “Ve dinle, Spencer...”

Beni öyle dikkatli izliyordu ki, dışarıdan gören biri ona şimdiye kadar verilmiş en bilgece tavsiyeyi vermek üzere olduğumu zannederdi. Not almak için bir kâğıt parçası çıkarmamış olmasına şaşırmıştım. “Sadece... kendini biraz frenle, tamam mı?”

Omuzları çöktü ve kederle başını salladı. “Sadece arkanı kolladığımı bilmeni istiyorum, patron.”

Tekrar derin bir nefes verdim. “Bunu biliyorum. Minnettarım.” İyi bir adamdı. Hatta kısa bir süredir çalışmasına rağmen şu ana kadar iyi bir polisti. En büyük eksisi, sürekli yalakalık yapıyor olmasıydı. Bu sinirlerimi bozuyordu.

“Seni aldattı,” dedi Spencer. “Phoebe seni aldattı.” Sanki bunu kişisel algılamış gibi öfkeli görünüyordu ve her ne kadar aşırıya kaçmış olsa da -bu, kendini frenleyememesinin bir örneği- yine de benim için duyduğu endişeyi takdir ediyordum.

“Ve sen de onları bastın,” dedikten sonra uzun bir ıslık çaldı. “Dostum. Bu çok berbat.” Kelimeyi elli yedi hece olana ve omurgamın dibinde bir baş ağrısı başlayana kadar uzattı. *A* harfini bitmek bilmeyen bir kafa sallamayla telaffuz etmişti.

Sanki aldatan kız arkadaşımın bahsederken *berbat* kelimesini bu kadar dramatik bir şekilde telaffuz etmek zorundaymış

gibi hissettiği kesindi. Ben odaya girmeden önce de fazlasıyla berbat şey yaşandığından hiç şüphem yoktu. Aniden aklımda beliren bu görüntü hiç hoşuma gitmedi. Spencer, “Yerinde olsam ben de intikam almak isterdim,” diye devam etti. “Demek istediğim, onları iş üstündeyken bastın!”

Tanrım, bunu ona neden anlattım ki? Neden?

Geçici bir duygusal delilik yaşamış olmalıydım.

“Evet, Spencer, onları iş üstündeyken bastığımın farkındayım. O anı unutmadım.”

Spencer ön camdan Pelion’ın gün ışığına bulanmış sokaklarına bakıp, gölün mavisi uzakta parlarken başını salladı. “Peki ya o adam?” diye devam etti Spencer. “Seni böyle aşağılayabileceğini mi sanıyor? Kız arkadaşını baştan çıkarmaya hakkı olduğunu mu düşünüyor? Onunla cırılçıplak çarşafların altına girmeye! Şeyini onun-”

“Spencer,” diye bağırmamla şaşkın yüzünü benimkine çevirdi. “Durumu benim için adım adım, muhtemelen tam da olduğu gibi anlattığın için çok teşekkür ederim. Ben de tüm olasılıkları düşünmeyi ve bu deneyimi yeniden yaşamayı dört gözle bekliyordum.”

“Lafı bile olmaz, patron.”

Eh, o kadar da çabuk kavrayan biri değildi. Eğer iyi bir polis, bu muhtemelen sadece şansının ve Pelion’da aldığımız en ciddi ihbarların; kayıp köpekler, bazen sarhoşlar, ara sırada da taşkınlık yapanlarla ilgili olmasının bir sonucuydu. Gerçi yıllar önce babamla amcalarım arasında olanlar ve yakın zamanda Archer’in başına gelenler de vardı ama bunlar istisnaydı.

Arada bir de dikkatsiz sürücüler çıkardı.

Kaliforniyalı Haven Torres. İşte. Bu ismi orada duymuştum. Akraba olabilirler miydi?

“Yine de bana bir iyilik yapabilirsin,” dedim düşünceli bir şekilde.

“Ne istersen, patron. Sadece söyle. Her şeyi yaparım. Ne olursa olsun.”

Dudaklarımı birbirlerine bastırarak ona dik dik baktım. “Burası biraz frenlemen gereken yer, Spencer.”

“Ah. Doğru. Evet. Emredersin. Şey...” Yüzünü buruşturdu, aklı karışmış gibi görünüyordu.

Baş ağrısı boynuma doğru ilerleyip kafatasımın dibine yerleşti. Merkezin otoparkına dönerken tekrar yola baktım. “Easton Torres’in *tam olarak* nereli olduğunu ve nerelerde bulunduğunu öğreneceğim. Sonra da senden onun hakkında bulabildiğin her şeyi araştırmanı isteyeceğim. Trafik cezaları... tutuklama emirleri, sosyal medyada paylaştığı yasadışı faaliyetler... Yani hakkında bilmek isteyebileceğimiz her şey.”

Spencer sanki şeytani bir plan açıklayacakmışım gibi komplocu bir tavırla eğilerek, “Bununla ne yapacağız?” diye sordu.

“El ilanları hazırlayıp sonra da her yere asacağız tabii ki,” diye mırıldandım. Sol gözümün arkasındaki ağrı yüzünden gözlerimi deviremiyordum bile. Şakaklarımı tekrar ovuşturarak iç çektim. Gerekemediği sürece resmî sıfatımı kullanarak hiçbir şey yapmazdım. Fakat melodram tarzında da olsa Spencer bir konuda haklıydı: Burası *benim* kasabamdı. Ve intikam almak istesem bile, benim olanı korumayı da istiyordum.

ALTINCI BÖLÜM

Travis

“**K**ahretsin!” Yüzümü borudan fışkıran sudan korumak için ellerimi önümde tutup bağırdım. *Bu ne sikimdi böyle?* Başımı çevirip tişörtümü çıkardım ve borunun patladığı yere sarmaya çalıştım. Fakat bunun yerine borunun tüm parçası gevşeyip tamamen koptu ve üst kattaki banyomun zeminindeki su birikintisine düştü.

Ayağa kalkıp zıplayarak kapıya doğru ilerlerken neredeyse bir kez kayıyordum ama dengede kalmayı başardım. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kapatma vanasına doğru ilerledim ve tek hareketle kolu çevirdim. Suyu kapatmış olmama rağmen damlama ve akma sesleri neredeyse hiç azalmamıştı. Boru sabah bir ara patlamış olmalıydı. Su evimin üst katını doldurmuştu ve tavandan alt kata sızıyordu.

Evim mahvolmuştu.

Bir anlığına orada öylece, başım öne eğik bir şekilde durup bu hafta başıma başka neler geleceğini merak ettim.

Birkaç dakika sonra telefonumu aramaya başladım.

Archer, tam sigorta acentesi çıkarken ve ev sahibesi başını sallayıp, arka arkaya *ah hayııııırrr* diyerek içeri girdikten

yaklaşık bir saat sonra geldi. Kadın sonunda iç çekerek, “Olur böyle şeyler,” demişti. “Sigorta bunun için var.”

Sigortam vardı. Sadece yatacak bir yerim yoktu çünkü yatağım su içindeydi ve tavan çökme riski taşıyordu.

Archer, işaret diliyle *Kanepede uyuyabilirsin*, demişti fakat dudaklarını öyle bir inceltmişti ki bu teklifi yapmak konusunda kararsız olduğunu anlamıştım.

“Tanrım, hayır,” derken sesimdeki yorgunluğu ben bile duymuştum. Eve, kendi kanepeme yüzüstü yığılmak için gelmişim ama onun yerine Titanik’ten bir sahneyle karşılaşmıştım. “O küçük cüce kulübesi beşinize zar zor yetiyor.”

Archer gülümsedi, ufak bir alınganlık bile göstermemiş; bunun yerine söz konusu küçük cüce kulübesinin ve orada yaşayan insanların düşüncesiyle çok açık bir şekilde mutlu olmuştu. Fakat sonra gülümsemesi soldu. Kaşları çatılmıştı. *Pelion’da çok fazla oda yok, varsa bile şu an boş değildir.*

Yüzümü buruşturdum. “Of, siktir. Doğru. Gölün diğer tarafında şu yaban mersini festivali var. Lanet olsun,” diye mırıldandım. Turistler o gün erken saatlerde gelmeye başlamış, Pelion’ın pansiyonları dolup taşmıştı. Bu, Bree ve kasabadaki diğer tüm işletmeler için harika bir haberdı ama benim için o kadar da iyi olmadı. “Bir yolunu bulacağım,” dedim.

Bir anlığına yüzümü inceledi. *Emin misin?*

“Evet. Beni bilirsin. İhtiyacım olduğunda beni evine almak için gönüllü olacak çok sayıda kadın var.” İmalı bir şekilde gülümsemeye çalıştım ama başarısız olduğumu hissedebiliyordum.

Sen en iyisisin! En iyisi!

Sanki sempati toplayacak bir şey söylemişim gibi, Archer dudaklarını birbirine bastırdı ve omzumu sıvazladı. *Phoebe ile ayrıldığınızı duyduğuma üzüldüm.*

“Phoebe ile ayrıldığımızı nereden duydun?”

Omuz silkti. *Etraftan.*

İçten içe küçük düşmüş hissetsem de yüzümü ifadesiz tuttum. “Zaten ilişkimizin bir yere varacağını düşünmüyordum. En iyisi oldu.”

Bir süre daha beni değerlendirdi ve sonunda, *Pekâlâ*, dedi. Yalan söylediğimi biliyor olmalıydı; bir hafta önce Bree’ye Phoebe ile ciddi olduğumuzu söylemiştim, Bree ile Archer’ın birbirlerine her şeyi anlattıklarına şüphem yoktu. Muhtemelen tüm sırlarını küçük cüce kulübelerindeki yataklarında birbirlerine sokularak anlatıyorlardı. İçimden gözlerimi devirmiş olsam da bu düşünce beni her zamankinden daha depresif hissettirdi. Yine de Archer yalan söylediğimi biliyorsa bile -ki yine söylüyorum; bildiğinden emindim- konuyu daha fazla kurcalamamıştı.

Buna minnettardım.

İkimiz de ıslak harabeye bakarken bir an duraksadık. Yorgunluğuma rağmen içimde yine bir rahatsızlık hissettim. Archer ya da Bree ile sohbetimiz durakladığında, her zaman hissettiğim o rahatsızlık yine kendisini göstermişti. Sanki o duraksamayı bir şeyle doldurmalıymışım gibi. Hissediyordum. Ama neyle? Bir sorunumuz yoktu. Endişelenecek bir durum yoktu.

Archer bana son bir kez başını salladıktan sonra döndü ve ayakkabıları suda şapırdarken kendini dışarı attı. Orada tek başıma durdum, kendimi alışılmadık bir şekilde yalnız hissediyordum. Maggie ve Norm beni yanlarına alırlardı ama onların evi de küçüktü. Ayrıca fazladan bir odaları yoktu. Bunlara ek olarak ikisi arasındaki herhangi bir fiziksel yakınlaşmaya farkında

olmadan tanık olursam, bir terapist ya da belki bir lobotomist bulmam gerekebilirdi. Eh, ciddi bir tıbbi prosedür için bütçem şu anda yeterli değildi.

Annemi düşündüm ama... hayır, mümkün değildi. Zaten yeterince kötü bir hafta geçirmişt看. Daha da kötüleştirmeyecektim.

Gerçekten çaresiz kalırsam arazime çadır kurabilirdim ama yine de işe gitmem gerekiyordu ve akan su olmadan vardiyyaya hazırlanmak zor olurdu.

Spencer beni kabul ederdi. Eğer istersem Spencer yatağından vazgeçer, küvette ya da köpek kulübesinde uyurdu. Şakaklarımı ovaladım, Spencer'a günler ve gecelerce katlanma düşüncesi bile başımı ağrıtıyordu. Polis merkezinde çalışan diğer adamlar evliydi ama eğer tüm pansiyonlar gerçekten doluyorsa, itfaiyedeki bekâr birkaç yakın arkadaşımı değerlendirebilirdim.

Telefonumu alıp aramaya başladım.

Bütün pansiyonlar doluydu.

Kiralık evler de.

Pelion'ın internet sitesine girip listelenen son pansiyona baktım. Onu göz ardı etmişim çünkü kasabanın hemen bitiminde, kimsenin olmadığı, tekinsiz bir bölgedeydi. Tam olarak Pelion'ın içinde değildi ve kesinlikle gölün güzel yerlerinden sayılmazdı.

Sarı Kafes Hanı.

Diğerlerine kıyasla ucuzdu. Ve duyduğuma göre, bunun iyi bir nedeni vardı.

Ayrıca kasabada "Çatlak Betty" olarak anıldığını duyduğum bir kadın tarafından işletiliyordu. Sanırım ölü bir koca

* İnatçı zihinsel bozuklukların tedavisinde beynin frontal lobundaki bir veya daha fazla sinirin kesilmesi işlemini gerçekleştiren cerrah.

ve şüpheli durumlarla ilgili bir hikâyesi olduğunu duymuştum ama net bir şey hatırlayamıyordum.

Bir ayağımı kaldırdım, ayakkabılarımdan su akıyordu. Bundan daha kötü olamazdı. Ve kesinlikle Archer'ın, Bree ile birlikte göldeki o küçük cüce evindeki, kim bilir neler yaptıkları yıpranmış kanepesinden daha iyiydi.

Telefonu elime aldım ve ellerindeki son odayı ayırttım. Telefondaki kadın heyecanla, "Göl manzaralı," diye de ekledi.

"Harika," dedim. Elimde değerlendirebilecek seçenekler yoktu ama göl manzarası vaadi o anda keyfimi biraz olsun yerine getirmişti. Yaşadığım bu kiralık evin bile göl manzarası yoktu. Ardından birkaç giysiyi, iş ekipmanlarımı ve birkaç aksesuarı üst kattaki su tesisatı tarafından yağmura maruz kalmamış -Tanrı'ya şükür- bir spor çantasına koydum. Kuru bir ayakkabı da aldıktan sonra arabama doğru yola koyuldum.

.....

Oda kesinlikle göl manzaralı değildi.

Betty adındaki kıvrıcık, sarı saçlı bir kadın, "Tam şurada," dedi ve yüzünü cama dayayıp yana eğdi. "Başınızı şöyle bir eğerseniz gölün kenarını görebilirsiniz." Döndü ve sanki bir santim su görmek için pencereyle bütünleşmek zorunda kalmak burayı en güzel odası yapıyormuş gibi parlak bir şekilde gülümsedi.

Penceremin dışına baktığımda açıkça ve doğrudan görebildiğim tek şey mezar taşına benziyordu. "O bir mezar mı?" diye sordum.

"Ah, *orası* mı?" Elini sanki önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi salladı. "Eskiden arazide dolaşan yaşlı bir ahır kedisinin gömülü olduğu yer."

Tekrar pencereden dışarı baktım. Mezar taşı bir ahır kedisi için oldukça büyük görünüyordu. Görünürde ahır olmadığı gerçeğinden bahsetmiyordum bile.

Çatlak Betty. Aslında *çoğunlukla* normal görünüyordu.

Onu bir kez daha şüpheyle süzdükten sonra bakışlarımı tekrar odada gezdirdim. Korkunç değildi. Aslında hoş bile sayılırdı. Ya da en azından hoş olmanın eşiğindeydi. Hoşluk sınırlarının içindeydi. Daha da önemlisi, bir yatağı ve banyosu vardı, bu yüzden göl manzarası yerine bir kedinin mezar taşını gördüğüm için şikâyet etmeyecektim. Zaten doğduğumdan beri o göle bakıyordum.

Mezar taşıma gelince... Perdeyi kapalı tutacaktım.

Ellerini birbirine vurarak, “Pekâlâ,” dedi. “Siz...”

Kaşlarını çatıp gözlerini hızla kırptırdı ve sonunda parmak uçlarıyla alnına hızlıca vurarak başını kaldırdı. “*Geldiniz!*” dedi.

“Evet... Ben... geldim?” *Bu da neydi şimdi?*

Başını iki yana salladı. “Hayır, alt katta düzenlenen sosyal saat için tam zamanında geldiniz.”

“Sosyal saat mi?”

“Evet. Evin arka tarafındaki odada, misafirlerin birbirleriyle kaynaşması için düzenleniyor. Kız kardeşim Cricket’ın ev yapımı hücre şarabından servis ediyoruz.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Hücre şarabı mı?”

“Doğru. Hapiste kaldığı süre boyunca hücreindeki tuvalette tarifi mükemmelleştirdi ve içki artık ailenin favorisi. Sosyal saatlerde herkesin övgüsünü alıyor.”

Bakakaldım. Nutkum tutulmuştu.

“Tabii ki tuvalette *yapmıyoruz*, başka imkânlarımız var.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Öylesi hijyenik olmazdı,” diye gereksiz bir açıklama yaptı.

“Birçok şey gibi.”

Hafifçe güldü.

“Her neyse,” diye devam ettim ve sanki bir an için gerçekliğin dışına çıkmışım gibi kendimi sarstım. “Kulağa... ilginç geliyor. Oldukça yorgunum, o yüzden bu gece sosyal saatlere katılmayacağım.”

“Nasıl isterseniz. O halde sizi rahat bırakayım.”

Kapı arkasından kapandıktan sonra kıyafetlerimi çıkarıp duşa girdim, duşun ardından *boxerımı* giyip yayları gıcırdayan yatağa uzandım. Eski olduğu belli olmasına rağmen yatak rahattı. Hemen uykuya dalmayı umarak birkaç dakika öylece uzandım. Ancak bunun yerine gözlerim ardına kadar açık bir şekilde tavana bakıyordum. Yatağın yanında duran uzun sakı bitkisine doğru döndüm. *Canlılar enerjiyle beslenir.* Bitkiye, “Nasıl gidiyor?” diye sorarken hayatımın en acınası seviyesine ulaştığımı düşünmeden edemedim.

Aşağıdan yumuşak bir kahkaha sesi bana doğru sürüklendi.

Sosyal saat.

İçkili.

Bense burada bir başıma, bir bitkiyle konuşuyordum.

Bir dakika sonra, “Neden olmasın ki?” diye mırıldandım ve yataktan kalkıp kotumla tişörtümü giydim. Eğer içki içilecek bir gün varsa, o gün bugündür.

Sesleri takip ederek geniş, paravanla çevrili salona gittim ve kapının girişine varır varmaz aniden durdum. Şaşkın bakışlarım Haven Torres ile -gözlerim kısıldı- *Easton* Torres arasında gidip geldi.

Vay canına. İşte bu beklenmedikti. Ya daha fazla kötü şans ya da inanılmaz bir fırsattı.

Haven yanındaki kadınla konuşuyordu ama Easton beni fark etti ve şoktan gözleri büyüdü. Ona en iyi şeytani gülümsememi gösterdiğimde ise yüzü bembeyaz oldu.

“Şef Hale?” Haven beni fark etmişti.

Easton’dan uzaklaşarak Haven’ın oturduğu yere yaklaştım. Üzerinde bir tayt ve tek omzundan düşen uzun bir tişört vardı. Kestane rengi saçları onu gördüğüm iki seferde de olduğu gibi arkada toplanmıştı; kaçmış bukleler yüzünü gelişigüzel bir şekilde çevreliyor, Medusa’yı anımsatıyordu. *Gerçi Medusa’nın kalp şeklinde bir yüzü, dokunaklı iri gözleri ve arazimdeki çitleri çevreleyen yabani pembe güllerin renginde dudakları yoktu.* Kalbim garip, alışılmadık bir şey yaptı. Sanki... burkuldu. Bir nevi sıkıştı. Belki de kalp krizi geçirmek üzereydim. Sarı Kafes Hani’nin zeminine yığılıp, hayatımı düşmanımın ve içkiden sarhoş olmuş bir grup yabancının ellerine bırakmak, bu mükemmel haftayı bitirmek için muhteşem bir yol olurdu.

Haven’ın konuştuğu kadın arkasını dönmüştü. Şimdi uzun, sarı saçlarının büyük bir kısmı beyazlamış ve üstünde tulum olan yaşlı bir kadınla sohbet ediyordu. “Kaliforniyalı Haven,” dedim.

“Beni mi *takip ediyorsunuz*, Şef Hale? Dikkatsiz araba kullanımı gibi küçük bir suç için bu kadar gözetim fazla gibi görünüyor.”

Durup tekrar Easton’a baktım. Tedirgin bakışları, bir tavşanın kurdu takip ettiği gibi beni takip ediyordu.

“Ah. Hayır. Asıl sen... yeterince gelişmiş kaslarıma daha fazla bakabilmek için umutsuz bir planla evime su mu bastırdın?”

Elini göğsüne yerleştirdi. “İyi bir dedektifsin. Sinsi planımı ortaya çıkardın.” Bana gerçekten sempati dolu bir bakış attı. “Evin konusunda ciddi misin?”

“Maalesef evet. Ev kiralık ama eşyalarımın çoğu mahvoldu.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

Omuz silktim ve elimle odayı işaret ettim. “Sanırım burası yazın konakladığın yer. Pelion’da kalmadan kulüpten en fazla bu kadar uzaklaşabilirsin.”

“Uygun fiyat aralığındaydı,” diye açıkladı. “Smoothie bar işletmecilerinin ne kadar kısıtlı bir bütçeye uymak zorunda olduğunu öğrensen şok olabilirsin.”

Gülümsedim. “En azından kalbi zengin birisin.”

O da gülümsememe karşılık verdi. “Bu doğru.”

“Asıl ben *senin* burada olmana şaşırdım. Polis şefinin daha... lüks seçenekleri olacağını düşünürdüm.”

“Yaklaşan yaban mersini festivali yüzünden,” diye açıkladım. “Çoğu yer dolu. Bir arazim var ama orada kalmak isteseydim çadır kurmam gerekecekti.”

“Ah.” Easton’a baktı, gülümsemesi küçülürken alnı hafifçe kırışmıştı. “Kardeşimi tanıyor musun?”

Kardeşi. Hah. “Tanışmıştık,” dedim yumuşak bir sesle.

“Ah... kulüpte mi?”

“Hayır,” dedim ve daha fazla açıklama yapmadım.

O anda salona giren Betty, “Gelebilmene çok sevindim!” dedi ve elinde bir sürahi mor sıvıyla bana yaklaşıırken gülümsedi.

“Evet. *Geldim.* Yine,” dedim.

Güldü. “Kesinlikle. İçki?” Elindeki şişeyi içinde dünyanın en iyi şampanyası varmış gibi tutuyordu.

Haven’a bir bakış attığımda bana parlak bir gülümseme sundu. Gözlerinde dans eden eğlenceyi görebiliyordum.

“Bana içirdiğin *smoothie*den daha kötü olamaz,” diye mırıldanıp yanımdaki masanın üzerinde duran tepside bir bardak aldım ve Betty’ye doğru tuttum.

Betty bardağı doldurup arkasını döndüğünde tereddütle içkiyi kokladım. En azından klozet gibi kokmuyordu.

Haven güldü. “Aslında oldukça güzel. Ama baya sert. Dikkatli ol.”

Küçük bir yudum aldım ve yüzümü buruşturdum. “Siktir. Tadı tatlandırılmış akü asidi gibi.”

Haven yine güldü.

Yakındaki bir saksı bitkisine baktım ve odayı çevreleyen başka bitkilerin de olduğunu fark ettim. İçlerinden birine başımı salladım. “Sığınmacıların mı?”

Gülümsedi. “Evet. Çok iyi durumdalar.”

“Muhtemelen tüm bu arkadaşlık ve keyifli sohbetler yüzünden.”

Sırıttı, gözleri parlıyordu. “Evet,” dedi. “Kesinlikle.” Birkaç saniye boyunca birbirimize baktık, göğsümdeki o garip his yeniden alevlendi. Bu hissi göğsüme masaj yaparak uzaklaştırmak için elimi kaldırdığım sırada Betty tekrar yanımıza yaklaştı.

Betty artık boşalmış olan içki sürahisini yere bırakıp ellerini çırparak, “Millet, sizi en yeni sakinimizle tanıştırmak istiyorum,” dedi. “Şef Travis Hale.” Elini bana doğru salladı ve ben de etrafımdaki, beni hoş karşılayan yüzlere baktım. *Biri hariç diğer hoş yüzlere.* “Ve artık yuvamız tamamen dolu,” dedi. “Altı konuk odasının tamamı dolu. Heyecan verici, değil mi?”

Konuk listesi Easton, Haven ve benim dışımda üç kişiden daha oluşuyordu. Zaten biri kötü şöhretli Cricket’tı -sarı ve beyaz saçlı, tulum giyen kadın- ve onun yanında, yaban mersini festivali için satıcı olarak kasabaya gelen, aptallar ile hippilere fal bakıp kristal satan, simsiyah saçlı ve su yeşili gözlü çarpıcı bir kadın olan Clarice vardı (müşterilerinin tanımı benim kusursuz bir şekilde doğru olan yargılarıma dayanıyordu ve

Betty'nin tanımlarının bir parçası değildi). Yine de Clarice'in bana aklımı okumuş gibi gülümsemesi ürkütücüydü.

Bir de Burt vardı, kasabaya kuş gözlemi için gelen kör bir adamdı. "Bana kuş *dinleyicisi* demek daha doğru olur," derken koyu kahverengi teni, gözlerinin kenarlarında kırıştı.

Betty elini koluma koyup daha da yaklaştı. "Burt bir kuş... ah, Tanrım." Bir anda kaşlarını çattı. Gözlerini daha önce üst katta olduğu gibi kırıştırıyor, iki parmağı bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibi alnına vuruyordu.

"Tutkunu," dedi Cricket.

"Hayır, hayır," diye cevap verdi Betty. Yüz ifadesi daha sıkıntılı bir hal alırken alnına daha sert vurmaya başladı. "Şey, öyle tabii ama *hayır*."

"Meraklısı," diye araya girdi Burt.

Betty, gülümseyerek keskin bir nefes verdi. "Evet! İşte bu. Meraklısı. Burt çok şaşırtıcı bir olaydan sonra kuş meraklısı olmuş," dedi. "Gözlerini kaybettikten sonra yaşama arzusunu yitirmiş. Takdir edersiniz ki bu hiç beklenmedik bir olay ve Burt bu duruma alışamamış."

Burt hevesle, "Bir gece aptal gibi sarhoş oldum," diye ekledi.

"Oturduğu binanın en üst katına çıkmış ve koridorun sonundaki pencereden dışarı tırmanmış," diye devam etti Betty.

Burt, konuşmayı rahat bir şekilde devam ettirerek, "O pervazın üzerinde durdum, rüzgâr yüzümde geziniyordu ve etrafımda sessizlikten başka bir şey yoktu," dedi. "Sabahın erken saatleriydi ve sessiz sokağımda henüz kimse uyanmamıştı. Birden bir kuş ötmeye başladı. Hayatımda duyduğum en tatlı şakımaydı. Sanki o kuş sadece benim için ötüyordu. Tekrar içeri girdim, bir an sonra kuşun sesi kesildi ve gökyüzüne yükselen kanatların hışırtısını duydum." Sanki şu an bile duyuyormuş

gibi gözleri yaşardı. “Hayatımı kurtardı,” dedi sessizce. “Hayatımı kurtardı.”

Tüm bu durumun tuhaflığına rağmen boğazımda küçük bir yumrunun oluştuğunu hissettim.

“Burt hâlâ ne tür bir kuş olduğunu tespit edemedi,” diye ekledi Betty. “Ama bir gün bulacak,” dedi içtenlikle.

Burt ona gülümsedi.

Sedirin üzerinde uzanmış üç bacaklı bir kedi vardı. *Elbette. Hiç şaşırtıcı değildi.*

Betty, kediye baktığımı fark edince kıkırdayarak, “Bu Tırmıkella. T-I-R-M-I-K-ella,” diye telaffuz etti. “Anladın mı? T-I-”

“Anladım, Betty,” diye onu temin ettim. “Bu... zekice.”

Burası, değişik ve uyumsuzlarla dolu bir evi andırıyordu. Ve ben de artık onlardan biriydim.

Betty dönüp Clarice ile konuşmaya başladığında ben de hafifçe Haven’a doğru eğildim. “Penceremin altında bir mezar var.”

“Biliyorum,” dedi. “Birkaç gün önce rıhtıma doğru yürürken gördüm. Betty orada yaşlı bir ahır kedisinin gömülü olduğunu söylüyor.” Duraksadı ve omuzlarım gevşedi. “Kim bir kediye *Bob Smitherman* adını verir ki?”

Burt, “Bu içki içtikçe daha da güzelleşiyor,” diyerek aklımı yatak odamın penceresinin altında kocaman bir mezar taşı olan sözde ahır kedisinden -adı... Bob mıydı? Smitherman mı?- uzaklaştırdı. Belki de daha sonra polis merkezinin veri tabanını kontrol etmeli ve Betty’nin ölen kocasının adının Bob olup olmadığını öğrenmeliydim.

Cricket başını onaylarcasına salladı. “Katılıyorum. Tabii tuvalette yapılmadığı için eksikleri var.”

Haven, “Bunun için hepimiz minnettarız, Cricket,” diye araya girdi.

Cricket, “Sen öyle düşünüyor olabilirsin,” diyerek ona döndü. “Ama sana söylüyorum; fermentasyon sürecine birçok bakteri katıldığında lezzeti çok daha iyi oluyor.” Kafasını işaret etti. “Hapishane bilimi.”

“Bu konuda bir kitap yazmalısın,” dedi Clarice ve Cricket’a bilmiş bir şekilde göz kırptı.

“Yazıyorum,” dedi Cricket. “Neredeyse bitti. Okumak ister misin?”

“Tanrım, hayır.”

Cricket elini dizine vurarak güldü. “Bazı bilgi türlerini araştırmak için sert bir mizaca sahip olmanız gerekir. Gerçi bazıların başka seçeneği olmaz. Kimsenin düşünmek istemediği şeyleri öğrenmek *onların* kaderidir.”

Bu doğru ve bilgece bir düşünceydi. Hepimiz kişisel ya da profesyonel olarak hayatın bizi götürdüğü yerlerde, yaşadığımız olaylarda tatsız gerçeklerle yüzleşiyorduk. Çoğu insan sosyal saatlerde bu tür konulardan bahsetmezdi. Hatta çoğu insan bunları tek başınayken, kendi kafasının içinde bile düşünmekten hoşlanmazdı.

Benim gibi. Aklıma yıllar önce gördüğüm bir boğulma vakası geldi; beş yaşındaki kurbanın annesi, sesi kesik bir fısıltıya dönüşene dek oğlunun adını haykırmıştı. Ve sonra bir taburun anısı canlandı; babamın dudaklarının sıkıca kapanmış hali, içimden onun için çığlık atışım, geri dönmesi için yalvarışım... Bazen de onu cennette, sımsıkı kapanmış dudaklarıyla gülümsemeye çalışırken hayal edişimi düşündüm.

Yanımda duran Haven’ın yüzü sanki o da acı bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi ruhaf bir şekilde donuklaşmıştı. Ne

düşündüğünü bilmek istedim. Garip bir şekilde içimden elini tutmak geliyordu.

Bir içki daha aldım, bu seferki birkaç yudumdan daha fazlaydı.

Easton, herkesin Cricket'a doğru dönmüş olmasından faydalanıyor gibi görünerek odadan sıvıştı ve köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce bana son bir bakış attı.

"Çok garip davranıyor," dedi Haven. Kaşları çatılmış, bakışları kardeşinin az önce odadan çıktığı yere dikilmişti. "Gelip selam bile vermedi."

İçkimden bir yudum aldım. Doğruydum, içtikçe tadı daha iyi oluyordu. Bu çürük bağırsaktan çok fazla içtikten sonra insanın nasıl bir baş ağrısıyla uyanacağını sadece hayal edebilirdim. Bardağımı bir kenara koydum. "Şey," diye başladım. "Bunun geçen hafta onu kız arkadaşım -artık eski kız arkadaşım- yataktaki basmamla ve kardeşinin, kız arkadaşımın dairesine zorla giren bir tecavüzcü olduğunu düşünüp kafasına silahımla nişan almamla bir ilgisi olabilir. Omuzlarının üzerindeki kafasından bahsediyorum. O sırada kız arkadaşımın *içine* sıkışmış olandan değil."

Dudakları aralandı ve elini hızla ağzının üstüne örttü. Kocaman açılmış gözleri, yüzünde yuvarlak fincan tabakları gibi duruyordu. "Aman Tanrım," diye solurken elini dudaklarından çekti. Yüzünü buruşturup dikkatini gözlerime verdi. "İntikamın. Ondan alacaksın. Aman Tanrım." Yüzündeki tüm kan çekilmişti.

"Beni suçlayabilir misin?"

Başını yavaşça iki yana sallayarak derin bir nefes verdi. "Tam anlamıyla suçlayamam." Durakladı, endişeli bakışları yüz

hatlarımda geziniyordu. “Söz konusu intikamı tam olarak nasıl almayı planlıyorsun?”

“Henüz karar vermedim.” Ona şeytani bir gülümseme göndersem de ciddiyetini korumaya devam etti ve sonunda iç geçirdi. Dürüst olmak gerekirse, o sabahtan bu yana intikamıma olan ilgimi kaybetmiştim. Nedenini tam olarak anlayamıyordum ama gerçek buydu.

“Belki de bunu hak ediyordur.” Başını eğerek bana anlayış dolu bir bakış attı. “Kız konusunda ne kadar ciddiydin?”

“Onunla evlenmeyi düşünüyordum.” Bu doğrudu, değil mi? O halde neden yalanmış gibi hissettiriyordu?

“Kahretsin.” Uzanarak elini koluma koydu. Eli ince ve bronz, tırnakları kısa ve ojesizdi. Toprağı kazmayı seven bir kadının tırnaklarıydı. *Toprakla Oynamak İçin Asla Çok Yaşlı Değilsin.* “Özür dilerim. Onun adına.” İnanılmaz derecede samimi görünüyordu, bu yüzden göğsümde küçük bir sıkışma hissettim.

“Başkası adına özür dileyemezsin.”

Gözlerimiz birkaç dakika boyunca birbirine kilitlendi ve aramızda bir şey oluştu. Nasıl yorumlayacağımı bilemediğim türden bir şeydi. Sempati miydi? Yoksa anlayış mı? “Evet,” dedi sonunda. “Biliyorum. Farkındayım. Yine de bazen onun davranışlarından kendimi sorumlu hissediyorum. Onu neredeyse ben büyüttüm. Çok uzun zamandır sadece o ve ben vardık. O... şey... ne diyeceğimi bile bilmiyorum.”

Haven gözlerini kaçırdığında bir an için profilini, kesinlikle kendi kafalarına göre hareket eden o kaçak bukleleri inceledim. Saçlarını özgür bıraktığında... tüm o vahşilik yüzünün etrafında dans ederken nasıl görüneceğini merak ettim. “Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?” diye sordum sonunda.

Bakışları tekrar benimkileri buldu ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. “Bildğin gibi Kaliforniyalıyız, oradan iki yıl önce ayrıldık.” Omuz silkti. “Birlikte ülkeyi keşfe diyor, paraya sıkışana kadar birkaç ay orada, birkaç ay burada kalıyoruz.”

Islık çaldım. “Göçebeler. Yazın tadını çıkarmak için Pelion’ı nasıl seçtiniz?”

Başını eğdi, hâlâ gülümsemeye devam ediyordu. “Aslında benim de pek bir fikrim yok. Pelion tabelasına geldiğimizde ağaçların arasından gölü gördük ve biraz dinlenmek için durduk. Orada dururken, binaların çatıları hemen görüş alanımızdaydı, gölün kıyıya vuran sesi ve etrafı saran çam kokusu... çok huzurlu hissettirdi, biliyor musun?” Bana baktı. “Şey, tabii ki biliyorsundur.” Omuz silkti. “Her neyse işte, buraya yerleştik ve ertesi gün kulüpte iş bulduk. Her şey yolunda gitti.”

Pelion’ı tarif edişi, sakın ve resmedilmeye değer bir yermiş gibi anlatışı beni büyülemişti. Ben de onun gibi mi görüyordum? Bazı açılardan evet ama diğer açılardan acı hatıralar barındıran pek çok yer vardı. Neden *hiç* kamyonetime atlayıp kasabayı terk etmemiştim? Neden Pelion’ın sağlayamayacağı bir şey aramamıştım? İşimi ve Pelion halkını seviyordum ama her yerde polis memuru olabilirdim. Gitmeyi hiç düşünmemiştim ve bu birdenbire daha önce hiç aklıma gelmeyen ilginç bir seçenek gibi göründü.

Beni burada tutan neydi?

Hale çocuklarından biri ya da şu pislik Travis ya da kasabayı kaybeden adam ya da annesi deli bir sürtüğ olan adam, hatta ikinci en iyi bile olmayacağım bir dünya dolusu başka yer vardı.

“Ne zaman temelli olarak bir yere yerleşmeyi planlıyorsunuz?” diye sordum sonunda. *Ve o noktaya geldiğini nasıl anlarsın?*

Omuz silkti. “Bir noktada, sanırım batıya geri döneceğiz. Ama şimdilik canımızın istediği gibi hareket edip keyfimize bakıyoruz.”

“Bu kardeşin için kesinlikle doğru bir tabir oldu. Ne kadar keyif aldığını kendi gözlerimle gördüm.”

Haven yine yüzünü buruşturdu.

Ellerimi kaldırdım. “Ama sen burada, kasabamızda, bitkileri çöplüklerden kurtarmak gibi iyi bir iş yapıyorsun.”

Başını eğdi. “Herkesin oynayacağı bir rol vardır.” Bir kirlentin saçaklarıyla oynayarak gülümsedi. Gözlerinde sırlar vardı ve çıktıkları bu yolculuk hakkında bana söylemediği şeyi merak ettim. Archer’ın karısı Bree’nin kaçtığı için Pelion’a geldiğini hatırladım. Haven’ın da arkasında belirli bir şey bırakıp bırakmadığını merak etmiştim. “Peki ya sen? Şeflik dışında hangi rolleri oynuyorsun?” diye sorarak konuyu bana çevirdi.

“Öncelikle, amcamım. Altı yaşında iki haylaz erkek yeğenim ve benden hâlâ şüphelenen altı aylık bir kız yeğenim var.”

Haven güldü. “Aile,” derken sesinde hüzünlü bir ton sezdim. “Ailenle yakınsın gibi görünüyor.”

“Ah, ben öyle demezdim. Sana tüylerini diken diken edecek bazı aile hikâyeleri anlatabilirim.” Hayatlarımızı değiştiren ve benim, kardeşimin, hatta kahretsin ki Pelion halkının çoğunun bile peşini ömür boyu bırakmayacak olan olayları düşündüm. Onlarla alay ederek olayları kendi gözümde hafifletmeye çalışıyordum. En azından bu tür aile dinamikleri benim kuşağımla birlikte sona erecekti. Üvey kardeşim ve ben dünyadaki en yakın kardeşler olmayabilirdik ama bana olan güveni yeniden inşa edildikçe ilişkimiz yıllar içinde güçlenmişti. Ayrıca Charlie ile Connor’ın da birbirlerinin arkasını sonsuza dek kollayacaklarından emindim. Bree ve Archer daha azını kabul etmezdi.

Haven alaycı bir şekilde gülümsedi. “Sanırım her ailenin kendi sorunları oluyor.”

“Peki ya seninkiler? İki yıldır süren bu maceran hakkında ne düşünüyorlar?”

“Ah, şey, sadece Easton ve ben varız. Bazen karnına bir yumruk geçirmeyi istesem bile çok yakın olmamızın nedeni de bu. Aslında bunu çoğu zaman istiyorum.”

“Başka kimsen yok mu?”

Boğazını temizleyip gözlerini kaçırdı. “Hayır, dediğim gibi, sadece ikimiz varız.” Elini ağzına götürdü ve kocaman bir esneme sesi çıkardı. “Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim,” dedi ve doğrulmaya başladı.

Ben de ayağa kalktım. Ona daha fazlasını sormak için hiçbir nedenim yoktu ama o cevapları duymak neredeyse hayati bir ihtiyaç gibi hissettirmişti. *Ailen kimdi? Akrabaların nasıl olmaz?* Fakat zorlamayacaktım. *Henüz.* Aslında en çok, onunla konuşmak hoşuma gittiği için sohbetimizi bitirmesine üzülmüştüm. “Ben de uyumaya gidiyorum.”

“Seninle sohbet etmek güzeldi.” Başını eğip dudağını ısırıldı. “Kardeşimin yaptığı şey ve bunun sonuçları için gerçekten çok üzgünüm. Ve bilgin olsun diye söylüyorum; onu biraz korkutmaya karşı değilim.” Duraksadı. “Eğer bu konuda yardıma ihtiyacın olursa, bana haber ver.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Kardeşine *hafif* bir korku salmaktan *daha fazlasını* istemediğimi düşündüren nedir?”

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. “İçimden bir ses sizin öyle biri olmadığınızı söylüyor, Şef Hale.”

Güldüm ve eğilip alçak sesle konuştum. “Belki de beni o kadar iyi tanı mıyorsunuzdur, Haven Torres.”

Birkaç dakika boyunca gözlerimiz birbirine kenetlendi, nefeslerimiz birbirine karıştı ve içimde sıcak bir dalga dönmeye başladı. “Belki,” diye kabul etti. “Ama belki de tanıyorumdur.” Uzaklaşıp elini uzattı. “Yine de seni bir arkadaş olarak görebilir miyim?”

Göğsümdeki sıcak dalga soğudu ve bir anda yok oldu.

Elini kavradım. Ondan çok da etkilenmiş değildim. Güzel-di, bunu artık görebiliyordum. Ancak benim tipim değildi.

Ben kraliçelerle çıkardım.

Bu kız ise bir *bitki delisiydi*.

Üzerime *buğday çimi* denen korkunç şeyleri atmaya meraklı bitki delisi bir kadın, bazen onu Medusa’ya dönüştüren gelişigüzel bukleleri olan kontrolsüz bir karmaşa ve kız arkadaşımı baştan çıkararak, ayrıca görünüşe göre *en iyisi* olan adamın -artık yeminli düşmanımdı- tek aile üyesiydi.

“Arkadaşız,” diye kabul ettim.

Odanın geneline -bazıları ayık, bazıları pek değildi- iyi geceler diledik. Yanlarından ayrılırken koro halinde bizi selamladılar ve merdivenlerin başında yollarımızı ayırarak ben sola, Haven ise sağa döndü.

Yatağa girdiğimde, çılgınca geçen günün etkisiyle mi yoksa zar zor içilen içkiden dolayı mı olduğunu bilmesem de birkaç saniye içinde uykuya daldım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Haven

Gökyüzü pembe ve kehribar rengi dalgalarla süslenmişti. Gölün üzerinde yükselen güneş, gölü elmas parçalarıyla donatıyordu.

Muhteşemdi. Huzur vericiydi.

Ben bir şehir kızıydım, Doğu Los Angeles'ta doğup büyümüştüm ama yine de tuhaf bir şekilde kalbim burayı tanıyormuş gibi hissediyordum.

Böyle şeyleri çok fazla düşünmezdim çünkü tehlikeli olurdu. Yine de devam ettiği sürece tadını çıkarırdım.

Su yüzünden. Su her insanın ruhunu sakinleştirir.

Okyanusa birkaç mil uzaklıkta yaşamıştım ve Pasifik'e bakmak bir nebze huzur verse de ilginç bir şekilde, daha önce böyle hissettiğim olmamıştı.

Cennette gibi.

Kristal berraklığında su, hafifçe vuran dalgaların yumuşak sesi, mis kokulu çamlar, tertemiz hava ve tüm o *sessizlik*. Bunlar da canlılarla ilgilenmek gibi ruhuma iyi geliyordu.

Gülümseyerek pencereden uzaklaştım ve sulama kabını kaldırıp kapıya en yakın bitkiye su verdim. Sırayla her birini, “Günaydın,” diyerek selamladım.

“Günaydın.”

Nefes nefese döndüğümde Travis ile karşılaştım. Mutfaktan evin ön tarafındaki oturma odasına açılan kapının pervazına yaslanmıştı. “Tanrım, beni korkuttun.”

Yaslandığı yerden ayrılıp yanıma yaklaştı. Üzerindeki spor kıyafetleri terden ıslanmıştı. “Erkencisin.”

“Evet,” dedim tereddütle, aniden utanmıştım. Üzerimde uyku şortum ve atletim vardı, pek müstehcen sayılmazlardı ama birinin bu kadar erken kalkacağını bilseydim başka bir şey giyerdim. Betty bile kahvaltıyı hazırlamak için yediden önce kalkmazdı. Travis’in bakışları sadece kısa bir süre üzerimde gezindikten sonra başka yöne çevrildi. Rahatladım. Travis Hale kulüpte çıplaklığın bir tık altında kalan tangalı ve bikinili kızları görmeye alışkındı. Benim şu anki kıyafetim onlara kıyasla düpedüz kapalı sayılırdı. “Erken kalkarım.”

Tişörtünün önünü kaldırıp alnını silerken, “Ben de,” diye karşılık verdi. Gözlerim bronzlaşmış, belirgin karın kaslarına takıldı. Döndüm ve bir sonraki bitkiye bol miktarda su serptim. “Erken kalkan kadınlara pek rastlamıyorum,” derken gülümsüyordu. “Çoğu kadın güzellik uykusunun tadını çıkarır.”

Ona yandan bir bakış attım. “Eh, açıkça görülüyor ki benim buna hiç ihtiyacım yok,” dedim ve saçma buklelerimden birini kulağımın arkasına sıkıştırdım. İtaatsizlik ederek öne doğru fırladı.

Arkamızdan bir miyav sesi geldi ve kedi *Tirmikella* topalayarak öne çıktı. Hem yavaş hem de sendeleyerek yürüyordu.

Travis, gözlerini dengesini kaybetmiş hayvandan kaçırıp sesini alçaltarak, “Bugün izinli misin?” diye sordu. Ben giriş salonundan Sarı Kafes Hanı’nın diğer sakinlerinin hâlâ uyuduğu üst kata çıkan koridora ilerlerken hemen arkamdaydı.

“Evet. Sen?” Bir yaprağı koparıp elimi bir diğerinin üzerinde gezdirdim. Yerel marketin önünde, acımasız yaz sıcağından kurtardığım solgun ve cansız bitkilerin artık sağlıklı görünüyor olması keyif vericiydi. Bu tür bitkiler özeldi ve az miktar güneşte yetişiyordu.

Ya da bu durumda, koridorun penceresinden içeri süzülen ışıktı.

“Hayır, ben çalışıyorum,” derken sesi neredeyse... hoşnutsuz muydu? İşini sevmiyor muydu? Oysa işini büyük bir zevkle yapıyor gibiydi. Yine bir miyav sesi duyuldu ve kedi sendeleyerek peşimizden geldi.

Travis’in kaşları çatıldı ve bakışları durduğumuz yere doğru yalpalayarak yaklaşan kediye kaydı. “Tanrı aşkına,” diye mırıldandı ve hayvanı kucağına alıp kaslı kollarından biriyle tuttu. Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Koridordan mutfağa geçip, Betty’nin cömert davranarak çeşitli bitki ve çiçekleri yerleştirmeme izin verdiği cumbalı pencereye doğru yürürken, “Bugünkü planın ne?” diye sordu. Hâlâ arkamdan gelmeye devam ediyordu.

“Şey, biraz güneşlenmek için sahile ineceğim, sonra da fidanlıktaki indirim reyonuna neler taşınmış diye bakmak için kasabaya gideceğim.” Birden döndüm ve Travis’in gözleri sanki... gözlerimin altında kalan bir şeye bakıyormuş da ben onu şaşırtmışım gibi yukarı fırladı. “Pelion’daki fidanlığın kilometrelerce alandaki tek fidanlık olduğunu biliyor musun?”

“Bu, bitkileri kurtarma işini kolaylaştıracaktır,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. Kedi göğsüne vurduğunda diğer elini kaldırarak önce kedinin başını okşadı, sonra kedi başını kaldırıncı çenesine geçti.

“Ah. Şey, doğru.” Sulama işime geri döndüm. Bu zamana kadar sabah rutinlerimi hep tek başıma gerçekleştirirdim ama şu anda birinin yanımda olması hoşuma gitmişti. Demek istediğim, bitkilerle uğraşırken sıradan şeyleri konuşmak... Bu... huzur vericiydi. Böyle olacağını kim tahmin edebilirdi ki? “Geçen yazı Güney Carolina’da, dört fidanlığı olan bir kasabada geçirmiştım. Tam bana göre bir yerdi.”

Yumuşak bir şekilde güldü. “Yani ülkenin her yerinde bitkileri kurtarıyor ve smoothie yapıyordun.”

Ona bir gülümseme gönderdim. Kedi, Travis’in kollarında yüksek sesle mırlarken o da dalgınca kedinin çenesini kaşıyor, evin alt katına doğru yürürken onu da bizimle birlikte getiriyordu. “Smoothie kısmına cevap vermek gerekirse, hayır. Ücretli olduğu sürece her şeyden biraz yaptım.” Şortumun kemerine asılı sprey şişesini aldım ve bir keman yaprağına azıcık sıktıktan sonra yoluma devam ettim; bu kadarı onun için yeterliydi. “Sizin bu güzel kasabanızda da *tüm* yeteneklerimi kullanabileceğim mükemmel bir iş buldum.”

“Şanslıyız.” Sırıtarak duvara yaslandı. Bu kaslı, atletik görünümlü, kıyafetleri terden ıslanmış kanun adamının, sevilmekten hoşlanan üç bacaklı bir kediye nazikçe tutmasını izlerken yine gülümsedim. “Peki Beğendin mi? Güney Carolina’yı?”

Güney Carolina’yı düşündüm, yosunlarla kaplı devasa meşe ağaçlarını ve hediyelik eşya dükkânında çalıştığım golf kulübünün zümrüt yeşili kusursuz çimlerini hayal ettim. “Evet. Çok güzeldi.” İriyarı, elinde beyzbol sopası olan bir adamın sabahın üçünde kapımıza dayanmasıyla temmuz ayında erkenden

ayrıldığıımız kısımdan bahsetmedim. Easton adamın karısıyla havuzda *bir şeyler yapmış* -bu onun tabiriydi- ve arka kapıdaki videolu kapı ziline yakalanmıştı.

Güney Carolina ile ilgili *o* anıyı bir kenara ittim. Easton'ın bu alışkanlığı sona *ermeliydi*. Sadece ahlaka aykırı olmakla kalmamış, -ayrıca dışarıda bekâr kadın mı kalmamıştı?- aynı zamanda tehlikeli bir hal de almıştı. Bu sefer *polis şefinin* sevgiliyle işi pişirmişti. *Sırada kim vardı?*

Bilmek bile istemiyordum.

Travis, Tirmikella'nın kulağının arkasını kaşırken, "Kaç yerde durdun?" diye sordu.

Dönüp yan odaya doğru yürürken yumuşak ayak sesleri de hemen arkamdaydı. "Bir iki günden fazla mı? Yedi: Arizona, Teksas, Alabama, Güney Carolina, Virginia, Pennsylvania ve tabii ki Maine."

"Eh, sahil boyunca aynı rotada ilerliyorsan, yolun sonuna gelmiş sayılırsın. Bundan sonra ne yapacaksın?"

"Sanırım geri döneceğim." Göğsümde küçük bir korku yumağı oluştu. "Belki daha uzun, daha dolambaçlı bir yolculuğa çıkarım." Pencerenin ötesinde güneş tepeye doğru yükseliyordu. Üst katta, banyolardan birinde suyun akmaya başladığını duydum.

Travis bir şey düşünüyormuş gibi bir dakika boyunca beni izledi. Dönüp biraz kuru yaprak kopardım, sprey şişemle üstteki yaprakları nemlendirdim, toprağa biraz su ekledim ve biraz konuştum.

"Şimdiye kadar en sevdiğin durak hangisi oldu?"

Ona bir bakış attım. "Daha önce hiç seyahat ettin mi, Travis Hale?"

Omuz silkti. “Pek sayılmaz. Sadece birkaç bahar tatili gezisine katıldım. Ama onlarda da neler olduğunu çok fazla hatırlayamıyorum. Arada, bir ıslak tişört yarışması ve uzun bir Cuervo shot kuyruğu gözümün önüne geliyor ama hepsi o kadar.” Konuşurken kediye okşayan parmakları duraksadı ve Tirmikella, o kaşımaya devam edene kadar tekrar tekrar kafasını oynattı.

Hem yorumuna hem de bariz bir şekilde ona âşık olmuş dişi kediye başımı iki yana sallayarak güldüm. “Bundan önce ben de pek seyahat etmedim.” Aslına bakarsanız hiç etmemiştim. “Gittiğim her yerde sevdiğim bir şeyler oldu çünkü hepsi yeniydi ama birini seçmem gerekirse... Açıkçası burayı seçerim.” Sulama kabımı yere bıraktım ve ona doğru döndüm.

Hafif şaşırırsa da cevabımdan dolayı memnun olmuşa benziyordu. Tirmikella sırtını dikleştirmiş, Travis’in parmaklarının omurgasında gezinmesiyle zevke geliyordu. İri, bronz elinin hayvanın tüyleri üzerinde aylakça gezinmesini izlerken içimde bir şeyler kasıldı. “Bu güzel bir övgü,” dedi içten bir sesle. İfadesini inceledim. Beni şaşırtmıştı. İlk tanıştığımızda onun hakkında çok farklı bir izlenim edinmiştim. Fakat Travis Hale çok yönlü bir adamdı. İyi bir dinleyiciydi. Kendine gülebiliyor ve iyi niyetli şakaları kaldırabiliyordu, bu da en azından bir nebze de olsa alçakgönüllü olduğu anlamına geliyordu. Görünüşe göre yaşadığı yerle gurur duyan bir küçük kasaba polisiydi ama aynı zamanda kalabalığın bir parçası olmak onun için önemliye benziyordu. Çok maskülendi, yine de şu anda engelli bir kediye taşıyordu çünkü arkamızda, odadan odaya sürünmesini izlemek onu kediye yardım etmeye zorlamıştı. Evet, kesinlikle çok yönlü biriydi. Tam bir merak unsuruydu. Elbette bütün yönlerini keşfedecek vaktim yoktu ama ilk izlenimlerimden daha fazlası çıkan bir insanı takdir edebilirdim. Genelde insanları

gözünden tanırdım ve nadiren de yanılırdım. Bir zamanlar bu özelliğim hayatta kalmamı sağlamıştı.

Birkaç dakika boyunca sadece birbirimize baktık. Güneş ışığı içeri süzülüyor, üst katta ev sakinleri ayaklanıyor ve keyiften dört köşe olan kedinin mırıltısı aramızda usulca titreşiyordu. Gözlerimi kapatıp sessizliğin tadını çıkardım.

Yalnızlığın. Eh, yeni arkadaşımınla birlikte. *Duygusal adamımla.*

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu alçak sesle.

Başımı eğerken gözlerim açıldı. Travis, Easton’ın yaptığı şey yüzünden beni dışlayabilirdi. Bunun için bana acı da çek-tirebilirdi; Easton onlara yanlış yaptıktan sonra diğerleri beni kesinlikle suçlu bulmuştu. Fakat Şef Travis Hale bunu yapmı-yordu. Bu onun hakkında çok şey söylüyordu. Ve bunun için minnettardım. “Düşünüyordum da... Arkadaş olduğumuza sevindim.”

Gülümsedi. “Ben de öyle.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Travis

Golf ve tenis kulübünün yöneticilerinden biri olan Bayan Hearst'e baktım ve sanki cevabı bilmiyormuşum gibi ilgisizce, "Yeni eleman kim?" diye sordum.

Büyük bir şemsiyenin güneşi engellediği bir masada evrak işleriyle uğraşırken başını kaldırdı ve baktığım yere doğru baktı. Easton Torres tenis topu sepetiyle bir topu yakaladı ve sonra diğerine doğru ilerleyerek onu da sepetine aldı.

"Adı Easton Torres. Sezonluk bir çalışan. Genellikle kadınlar peşinde koşuyor," dedi gülümseyerek. "Merhaba, Şef Hale."

Ben de ona gülümsedim. "Nasılsınız, Bayan Hearst?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Neden Easton'ı soruyorsunuz?" Easton, adını duymuş gibi -tabii bu imkânsızdı çünkü aramızdaki mesafe çok fazlaydı ve kısık sesle konuşuyorduk- başını kaldırdı. Bakışları benim ve Bayan Hearst'ün arasında gezinirken gözleri büyüdü. Su şişemi kaldırırken sinsice gülümsedim. Başını önüne eğerek aceleyle uzaklaştı, elinde hâlâ bir sepet vardı ve boş sahada toplanmamış çok sayıda tenis topu bırakmıştı.

İçceğimi dudaklarıma yaklaştırıp sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşünmek için kendime zaman tanıdım. Bayan Hearst,

annemle ilgili skandal ortaya çıktığında Calliope'de yaşamayan az sayıdaki kulüp üyesinden biriydi. Bu yüzden bizi yargıladıysa bile bu Victoria Hale'in sayısız ihanetinden ve nihai olarak kovulmasından kişisel bir çıkarı olduğu için değil, sadece dedikoduları duyduğu içindi. Onu masada tek başına otururken ve Easton'ı da tam karşımda gördüğümde, aklına şüphe düşürmek için iyi bir fırsat olduğunu düşünmüştüm. *Her ihtimale karşı.* Parmaklarımı dalgınca yanımdaki tuğla sütuna vurdum. *Pat, pat, pat.* Peki ya aklına şüphe düşürmekten fazlasını yapsam ne olurdu? Ona Easton'ın resmî olmayan bir soruşturma altında olduğunu -ki bu doğrudu- ve bunun muhtemelen kulübe olumsuz eleştiriler getirecek bir skandalla sonuçlanabileceğini -ki bu da doğrudu- söylesem, ne olurdu? Bir anlığına duraksayıp bu fikri tarttım. Bunu doğru şekilde ifade etmem gerekiyordu.

Durduğum yerin köşesindeki smoothie barından bir kahkaha yükseldi.

Özür dilerim. Onun adına.

Eğer bunu doğru şekilde ifade edersem, Bayan Hearst muhtemelen Easton'ı kovmak için bir neden bulurdu. Geçici bir çalışanın yol açacağı olası bir skandalı kim isterdi ki?

Başkası adına özür dileyemezsin.

Evet. Biliyorum. Bunu biliyorum.

Tabii Easton kulüpten kovulursa bu ablasını da etkilerdi. Elimi kaldırıp gözümü ovuşturdum.

Ne düşünüyorsun?

Düşünüyordum da... Arkadaş olduğumuza sevindim.

Arkadaş.

Aynı kahkaha tekrar kulaklarıma çarptığında Easton ile ilgili düşüncelerim dağıldı.

Easton kulüpte çalışmaya devam ederse, en azından hem işte hem de evde gözüm üstünde olabilirdi. Ve onu şüphelen-dirmeye devam edebilir, endişelenmesini sağlayabilirdim.

İç çekip boş şişeyi çöpe attım. “Boş verin. Bir an için onu başka biri sandım.”

“Ah. Pekâlâ, sizi iyi gördüğüme sevindim, Şef. Gününüzün geri kalanında iyi eğlenceler.”

“Teşekkürler, Bayan Hearst. Size de.”

Ve böylece arkamı dönüp o kahkahaya doğru ilerledim.

Ben köşeyi dönerken Haven ellerini kalçalarına koyarak, “Beni görmeden duramıyor musun?” diye sordu.

“Buraya senin için gelmedim. Buğday çimi için geldim.”

Güldü ve birkaç dakika önce aklımda olan her şey bir anda yok oldu. “Ah. *Buğday çimi* için demek. Eminim öyledir.”

Sırıttım. “Selam, arkadaşım.”

“Sana da selam. Bugün ağzını neyle tatlandırmamı istersin?”

Sözleriyle karnıma bir sıcaklık yayıldı. Pek de... arkadaşça hissettirmeyen bir sıcaklık.

Her sabah kalkıp ona bitki turunda eşlik ediyor ve gündelik konular hakkında sohbet ederek birbirimizi yüzeysel düzeyde tanıyorduk. Bu hoştu. Huzur vericiydi. Arkadaşlığı hoşuma gidiyordu. Ve belki de *hoşlanmak* biraz hafif kalıyordu çünkü resmen bitki turu boyunca onu takip ediyordum.

Ve tüm o süreç boyunca, her sabah tam da benim geldiğim saatte ortaya çıkan o lanet kediyi kucağımda taşıyordum. *Üstelik kedileri sevmezdim bile.*

Ne olursa olsun, Haven’ın da benim eşlik etmemden ve sabahın erken saatlerinde sohbet ederek geçirdiğimiz zamanlardan hoşlandığından oldukça emindim. Ama...

Kadınlardan *uzaklaşmaya* ihtiyacım vardı. Zaten o da Maine'de kalmayacaktı, bu yüzden tartışmak gerçekten anlamsızdı. Arkadaşlık iyiydi ama bunun dışındaki her şey durumu istediğimden daha karmaşık bir hale getirirdi. Tezgâhın altındaki raftan bir şey almak için öne doğru eğildiğinde bir memesinin yuvarlak kabarıklığı hafifçe gözüme çarptı. Bir an için ağzımın kuruduğunu hissettim.

Haven aniden durdu ve gözlerim yüzüne kaydı, beni gömleğinin altına bakarken yakalamadığını, arkama baktığını görünce rahat bir nefes aldım.

Neye baktığını görmek için döndüğümde Gage Buchanan'ın, yüzünde geniş bir gülümsemeyle yaklaştığını gördüm. Bara oturdu. "Haven," diyerek ona selam verdi.

Haven'ın yanakları kızarıp kirpikleri titreşti. "Selam, Gage," dedi, sesinde gözlerimi kısmama neden olan, soluğu kesilmiş bir ton vardı. "Sana ne vermemi istersin?"

"Geçen hafta benim için hazırladığın protein karışımlarından bir tane alayım, lütfen." Hafifçe döndü. "Travis."

"Selam, Gage." Gözlerim hâlâ Haven'ın üzerindeydi, onun gözleri de hâlâ Gage'e odaklıydı. Göğsümde filizlenmeye başlayan küçük bir öfke tomurcuğu vardı.

Sonunda gözlerini ondan ayırarak, "Bir protein shake, hemen geliyor," dedi ve malzemeleri *blendera* koymaya başladı. Gage'e attığı pek de kaçamak olmayan bakışları yakalayabiliyordum, gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Gage taburesini bana doğru çevirerek, "Umarım bu gece geliyorundur?" dedi.

Ne halattan bahsediyor olabileceği konusunda zihnimi yokladım ve evdeki buzdolabıma yapıştırdığım yardım etkinliği davetiyesini hatırladım. *Şu anda yaşamadığım evdeki.* "Ah, o

bu gece miydi? Kusura bakma, tamamen aklımdan çıkmış.” Haven’ın hafifçe arkasına yaslandığını fark ettim, *blender*ın öğütme sesinin üzerinden konuşmamızı dinlemeye çalıştığı çok açıktı.

“Her türlü bağışa ihtiyacımız var,” dedi Gage. “Ve polis şefini etkinliğimizde ağırlamaktan onur duyarız.”

Çenemdeki bir kasın seğirdiğini hissettim. Beni hâlâ böyle saçmalıklara davet eden tek kişi Gage’di. Annem taşınmadan ve ben “sıradan vatandaş” statüsüne indirilmeden önce bu tür etkinliklere düzenli olarak katılırdım. Artık Buchanan ailesi gibi göl kenarı kraliyet ailelerinden değildim. Gage’in beni dahil etmek için hâlâ çaba göstermesi beni hem minnettar hem de mahcup hissettiriyordu. “Gelmeye çalışacağım,” dedim kayıtsızca.

Haven, önümüzde karışımı bir bardağa doldurdu ve Gage’e doğru itti. Gage ona geniş ve içten bir gülümsemeyle bakıp bardağı şerefe der gibi havaya kaldırdıktan sonra bir yudum aldı. “Teşekkürler, Haven. Çok lezzetli.”

Haven resmen kendinden geçti. *Tanrı aşkına*. Parmaklarımı tezgâha vurdum. “Ne zaman istersen,” diye soluduğunda Gage ayağa kalkıp bana başıyla selam verdi ve sonra da yanımızdan uzaklaştı.

Haven birkaç dakika arkasından bakakaldı ve tezgâha yaslanıp iç geçirdi.

“Sen de, ha?”

Tek kaşını kaldırarak gözlerini benim olduğum yöne çevirdi. “Ben de ne?”

“Sen de Gage Buchanan’a âşık olan güruhun bir parçasısın. Ne kadar... sıkıcı.”

Temizlik bezini omzunun üzerine attı. “Olabilir. Bunun neresi kötü?”

Omuz silkip parmaklarıma bakarak sıkılmış ve hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalıştım ama aslında hissettiğim şey garip bir huzursuzluktu. Üç bacaklı bir kediye taşıyarak onunla keyifli sohbetler eden *bendim*. Ve onun hoşlandığı kişi Gage miydi? Kendime bunun iyi bir şey olduğunu hatırlattım. Çünkü kadınlara ara vermişim ve kaçınılmaz bir şekilde kendini bana bıraktığında onu hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağım için bu garip olurdu. “Senin bundan daha *ilginç* olduğunu düşünmüştüm.”

“Belki de *ilginç* olmak istemiyordumdur. Onu ne kadar iyi tanıyorsun?”

“Onu kendimi bildim bileli tanıyorum. Annelerimiz eskiden arkadaştı.” Bu tam olarak doğru değildi. Gage’in annesi benim annemi tüm sosyal etkinliklerine davet etmiş ve aynı çevrede bulunmuşlardı ama asla yakın olmamışlardı. Çünkü Lana Buchanan düzgün biriydi ve belli ki Tori Hale’in öyle olmadığını anlamıştı. Haven bir an için beni inceledi, sanki söylemediğim bir şey olduğunu biliyordu ama yorum yapmadı. İçinde bulunduğum durumu düşünürken gözlerimi kısarak ona baktım. İşin aslı, Buchanan ailesinin tamamı düzgün insanlardan daha fazlasıydı. Onlar iyi insanlardı. Haven da öyleydi. İç çektim. “Bu akşam ailesinin ev sahipliği yapacağı etkinliğe benimle gel. Bu kulübün yaklaşık üç katı büyüklüğünde bir evleri var.”

Nefesi kesildi, gözleri büyüdü ama bir nedenden dolayı evet demekte tereddüt ediyormuş gibi başını öne eğdi.

“Arkadaş olarak çağırıyorum,” dedim.

“Elbette,” diye cevap verdi, bir süre dudağını çiğnedi. “Ne giymeliyim?” Ah. Endişelendiği şey bu muydu?

“Stratejik olarak mı?”

“Şey, tabii, iyi bir stratejinin asla zararı olmaz.”

“Katılıyorum.” Arkama yaslanıp gözlerimin onun ince bedeninde gezinmesine ve sonra tekrar yukarı çıkmasına izin verdim. Bakışlarımın altında kıpırdanmamak için mücadele ediyormuş gibi hareketsiz duruyordu. “Gage genelde daha fazla... teni olan kadınlarla çıkar,” dedim sonunda.

“Daha fazla teni olan mı?”

“Hımm.” Gülümsedim. “Çok daha fazla.”

“Bu kulağa tıbbi açıdan endişe verici geliyor.”

Sesimi derinleştirdim ve duygulu çıkmasına özen göstererek, “Çok endişe verici,” dedim. Gülmemeye çalışırken gözlerimin etrafındaki kasların hafifçe gerildiğini hissettim.

Belli ki o da aynısını yapıyordu, tezgâha yaklaşıp bana doğru eğilirken gözlerinde bir parıltı dans ediyordu. Sanki mıknatıslanmışız gibi, ben de istemsizce ona doğru eğildim, sabununun ya da şampuanının ya da sıktığı çiçekli zarif parfümün temiz kokusunu içime çektim. Daha da yaklaşmak, kokusuna *daha fazla* maruz kalmak istedim. Ama o uzaklaştı. “Acaba tenlerinin büyük bir kısmının açıkta olduğunu söylemek istiyor olabilir misin?”

“Ah. Evet. Bu olabilir.” Alaycı bir şekilde sııttım ve gözlerindeki küçük parlama ile ödüllendirildim. Bu sırtışın etkisini biliyordum; hiçbir kadın buna karşı koyamazdı. Sadece *arkadaş* olan biri bile.

“Yani Gage’in dikkatini çekmek istiyorsam, birkaç parça giysimi çıkarmam gerektiğini mi söylüyorsun?”

“Sonunda anladın.”

Güldü ve elindeki bulaşık bezini bana doğru fırlattı. Uzanıp bezi kolayca yakaladım.

Birkaç dakika boyunca tezgâhın üzerinden birbirimize sırt-tık. Kendimi iyi ama aptal gibi hissediyordum, ki nadiren aptal olduğum için bu garipti.

“Ciddiyim ama,” diyerek bu tuhaf aptallık anını sona erdirdim. “Biraz tenle dikkatini çek ve sonra da ısıltılı kişiliğini ortaya çıkar.”

“Senin yaptığın da bu mu? Kaslarını gösterip, sonra da bir yarışma programındaki büyük ödül gibi ısıltılı kişiliğini mi ortaya çıkarıyorsun?”

“İnsanları nasıl tavlayacağımı biliyorum, nasıl elde tutacağımı her zaman bilemesem bile...”

Yüzünü buruşturdu. “Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Duyarsız davrandım. Resmen yaranı kaşıdım.”

“Şaka yapıyorum, Haven. Kısmen.” Ama madem yaralardan bahsediyorduk... Öne doğru eğildim. “Kardeşin son zamanlarda nasıl görünüyor?”

Hafifçe homurdandı. “Pansiyondan neredeyse tamamen yok oldu. Sanırım arabamda uyuyor. Muhtemelen senin onu uykusunda öldüreceğini düşünüyordur.”

Eh, bu sevindirici bir haberdi. Arkama yaslanarak, “Güzel,” dedim. “Korkusunu hafifletecek bir şey söylemediğin için sana borçluyum.” İntikam uğruna *cinayet işlemek* aklımın ucundan bile geçmemişti ama Easton’ın bunu bilmesine gerek yoktu. “Bu gece misafirim olarak gel.”

Bir an beni inceledi, zihninde dönen çarkların sesini duyabiliyordum. “Tamam, peki, teklifini kabul ediyorum. Gage’in hayır etkinliğinde sana eşlik etmeyi çok isterim.”

“Harika. Saat yedide hazır ol.”

“Benimle merdivenlerin başında buluş,” diye seslendi arkamdan. Uzaklaşırken hâlâ gülümsüyordum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Haven

Odamın kapısını arkamdan kapatıp merdivenlere doğru ilerledim. Kısa, siyah kokteyl elbisemi kalçalarımın altına çektiğimde kendimi alışılmadık bir şekilde açıkta hissediyordum. Aslında düşününce, elbisenin her zaman giydiğim şort ve atletlerden bir farkı yoktu. Tabii neredeyse tamamen açıkta olan ve üç çapraz ipin geçtiği sırtım dışında.

Elbiseyi Pelion'ın ana caddesindeki Mandy'nin Yeri adlı bir giyim mağazasının indirim reyonundan almıştım. Büyük indirime rağmen elbisenin fiyatı savurganlık derecesindeydi ama onu giydiğimde, hayatımda hiç kokteyl elbisesi giymemiş olmama rağmen hem cüretkâr hem de bir şekilde *kendim* gibi hissetmiştim. Katıldığım etkinlikler arasında kokteyl partisi olarak sınıflandırılacak tek etkinlik Sarı Kafes Hanı'nda, kırmızı plastik bardaklarda hapisane içkilerinin servis edildiği sosyal saatti.

Mağazanın sahibi Mandy, benim için ipleri bağlamış, ona elbisenin çok açık olup olmadığını sorduğumda gülümsemiş ve olmadığını, çok havalı göründüğümü söylemişti. Belki de

sadece elbiseyi bana satmaya çalışıyordu ama hem nazik hem de samimi görüldüğü için ona inanmıştım.

Uzun saçlarımı açık bırakmıştım, buklelerim Clarice'ten ödünç aldığım köpük ve fön makinesiyle ehlileştirilmişti. Uçları sırtımın alt kısmındaki çıplak tenimi gıdıklıyordu.

Merdivende döndüğümde Travis'i gördüm, sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. Giymeye alışık olmadığım topuklu ayakkabılarım yüzünden yavaş adımlarla yürüyordum ve neredeyse hiç ses çıkarmamama rağmen Travis sanki varlığını hissetmiş gibi döndü. O anda bedeni tamamen hareketsizleşti. Gözleri vücudumda gezinirken yutkunduğunu, boğazının nasıl hareket ettiğini gördüm. Koyu gri pantolonu, beyaz gömleği ve mavi-gri desenli kravatıyla her zamankinden daha da muhteşemdi. Saçlarını kestirdiği belli oluyordu ve bu kesim, onu tam olarak açıklayamadığım bir şekilde daha savunmasız göstermişti. Daha genç. Etkilemeye hevesli.

Zaman yavaşladı, Easton ile Pelion'a varmadan önce öğle yemeği için uğradığımız bir sahil kasabasındaki şekerçi dükkânının penceresinden döndürülüşünü izlediğim tatlı, pembe şekerlemeler gibi uzadı. Son birkaç merdiveni de inip Travis'in durduğu yere ulaşınca, bakışlarımız birbirine kenetlendi. Yüzü çok ciddiye, neredeyse sersemlemişti ve kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyordum. "Tenim yeterince görünüyor mu?" diye fısıldarken sesimde garip bir duraksama olmuştu.

Neredeyse tatlı bir şekilde gülümsedi. Ondan, yani arkadaşşımdan daha önce görmediğim bir gülümsemeydi. *Geçici arkadaşşımdan*. Bakışları yere düştü ve birkaç dakika sessiz kaldı. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda sadece, "Mükem-melsin," dedi.

Bir nefes koyuverdim. Cevabını beklerken bir an için nefesi mi tutmuştum. Aramızda bir şey dolaştı; az önce düşündüğüm tatlı, yumuşak şekerlemeden daha hafif ve sıcak bir şeydi. O şey her ne ise, kalbimi hızla çarptırdı. Sistemime korku saçtı. “O halde Gage beğenir mi?” diye sordum.

Yüzünde komik bir ifade belirdi. Bir an için gözlerini kaçırdı ve tekrar bana baktığında dudaklarını büktü. “Beğenmezse aptalın tekidir. Hadi gidelim, Kaliforniyalı Haven.”

Merdivenlerden inenlerin sesini ve konuşmalarını duydum; Sarı Kafes Hanı’nda kalan diğer konuklar indirimli içki saati için aşağı geliyorlardı. Cricket köşeden dönüp bizi görünce, “Ah! Hoşça kalın. İyi eğlenceler,” diye seslendi. Ona gülümsedikten sonra merdivenlerde donakalmış Betty, Clarice ve Burt’e dönüp baktım. Her iki kadının da büyülenmiş gibi göründüğünü, gözlerinin şaşkınlıkla irileştiğini fark ettim. Sanki biz onların çocuklarıydık ve onlar da bizim baloya gidişimizi izliyorlardı. Betty bizim gidişimizi anlatıyormuş gibi Burt’ün kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

“Sana çiçek almayı düşündüm,” dedi Travis. “Ama sonra, senin gibi bitki düşkünü bir kadının canlı şeylerin köklerinden ayrılmamasını tercih edeceğini düşündüm.”

Düşüncesi ve bunun doğruluğu karşısında büyülenmiş bir şekilde gülümsedim.

Travis benim için kamyonetinin kapısını açtığı anda omzumun üzerinden baktım. Easton odasının penceresinde durmuş bizi izliyordu. Hem kaygılı hem de endişeli görünüyor, perdeyi avucunun içinde tutuyordu. Travis ona el sallayıp Easton’ın canını sıkmak için kullandığı o şeytani gülümsemesini takındı. Boğazımda bir kahkaha yükseldi ama fark etmemiş gibi davrandım.

Ana yola çıktığımızda, “Bu bağış etkinliğinin ne için olduğunu sormadım,” dedim. Göl alçalan güneşin altında parılıyor, kamyonetinin içine ışık huzmeleri gönderiyordu.

“Sanırım bazı hayvanların yaşam alanı için. Buchanan ailesi her zaman nesli tükenmekte olan bazı türleri kurtarmaya çalışır.”

Kalbim eridi. “Ne kadar nazik ve cömertler.” Tabii ki -anladığım kadarıyla- büyük servetlerini hayvanları kurtarmak için kullanıyorlardı. Gage mükemmel biriydi. Ailesinin de mükemmel olması kulağa mantıklı geliyordu.

Yine de çocukların ailelerin tamamen yansıması olduğuna ilişkin felsefeyi kabul etmiyordum. Öyle olsaydı, kendi gelecek beklentilerim hakkında oldukça umutsuz hissederdim. Ve Easton’inki için de.

Travis dalgınca elini direksiyona vurdu. Sonunda derin bir nefes aldı. “Buchananlar konusunda haklısın,” dedi neredeyse isteksizce. “Cömertler. Nazikler. Gage’in kendisi de birkaç vakıf yönetiyor. Hatta keseli sıçanlar için bir tür kurtarma merkezine başkanlık ediyor.”

Güldüğümde bana eğlenen bir bakış attı. “Keseli sıçanlar mı?”

“Biliyorum. Pek de seksi bir hayvan sayılmaz, değil mi? Muhtemelen bu yüzden bu konuda pek konuşmuyor. Ama sanırım onlara karşı bir ilgisi var. Bana sorarsan, biraz tuhaf.”

“Ben de biraz tuhafım,” diye soludum. Bu, kader olsa gerekti.

“Şu bitki meselesi konusunda mı?”

“Kesinlikle. Birbirimiz için mükemmeliz.” Bir an dudağımı ısırdım ve sonra küçük çantamdan telefonumu çıkardım.

“Bana Google’da keseli sıçanları aratmadığını söyle,” dedi Travis kuru bir sesle.

Gözlerim, açtığım internet sitesindeki bilgileri tararken, “Elimde ne kadar çok malzeme olursa, o kadar iyi,” dedim.

Ev hayal ettiğimden de görkemliydi, adeta bir tepenin üzerinde parlayan beyaz bir şatoydu. Yuvarlak araba yolunun ortasında bir fıskiye akıyor, etrafa köpükler saçıyordu. Arazinin her köşesinden ışıklar parlıyordu. Büyüleyiciydi. Başka bir evrendi. Şu anda ve büyürken yaşadığım hayattan kesinlikle farklı bir *hayattı*.

Bizi karşılayan vale kapımı açıp elini uzattı. Arabadan inerken gözlerimi şaşkınlıkla kırıştırdım.

Gözünü fazla yükseğe dikmişsin, Haven dedim kendi kendime. Gage yakışıklı, nazik ve *mükemmeldi*. Evet, zengin olduğunu biliyordum ama bu kadar zengin olduğunu tahmin etmemiştim.

Sonuçta adamı seninle evlenmesi için kandırmaya çalışmıyorsun.

Elbette Gage Buchanan bile kasabadan geçen bir kızla yaz kaçamağı yapmaya karşı olmazdı.

Ne de olsa o bir erkekti. Muhtemelen kaçamakları her şeyden çok *tercih ediyordu*.

“Gage burada mı yaşıyor?” diye sordum. *Ailesiyle mi?*

“Hayır, Gage bu civarda bulunan kendi evinde yaşıyor. Ama Buchananlar tüm etkinliklerini burada düzenler.” Travis beni evin içine yönlendirdiğinde, etrafımdaki zenginliğe bakarken boynum bir o yana bir bu yana dönüyordu. Travis bana doğru eğilerek, “Güzel dizayn, ha?” diye sordu. “Ne düşünüyorsun?”

“Sanırım büyüdüğüm dairenin tamamı bu girişe sığabiliirdi,” diye mırıldandım, dikkatim her şeyin dudak uçuklatan büyüklüğündeydi.

Travis'e baktığımda beni dikkatle izlediğini gördüm. Çantamla oynadım ve kendi kulaklarıma bile sahte gelen bir kahkaha attım.

"Sen burası hakkında ne düşünüyorsun peki?" diye sordum. "O kadar da etkileyici değil mi?"

Etrafına bakmadan önce omuz silkti. "Ah, etkileyici. Ama içimden bir ses küçük bir kasabanın polis şefinin maaşının böyle bir yerin kirasını karşılamaya yetmeyeceğini söylüyor." Dudakları kıvrıldı ama gözlerinde alaycı gülümsemesiyle tezat oluşturan bir şey vardı.

Geniş ve kapısı açık odaların birkaçında dolaştık. Konukları ağırlamak için mobilyaların yerleri değişmiş gibi görünüyordu. Beyaz örtüyle kaplı yüksek sehpalara, insanlar toplanıp sohbet ederken içkilerin konulabileceği şekilde çevreye yerleştirilmişti.

Müzayede eşyaları evin arka tarafına yakın bir odaya yerleştirilmiş, verandaya ve ötesindeki bahçelere giden pencereler açılmıştı. Köşede bir müzik grubu, mırıltılı ve caz gibi bir şey çalıyordu. Belki de ben öyle sanıyordum. İtiraf etmek gerekirse müzik hakkında pek bir şey bilmiyordum. Kitaplar benim için daha önemliydi.

"Dans edelim mi?" Başımı çevirdiğim Travis'in elini uzattığını gördüm.

Güldüm. "*Dans mı?*"

"Beklediğim yanıt tam olarak bu değildi." Sesine alaycı bir ton katmaya çalışsa da kulağa oldukça kırgın geliyordu.

"Özür dilerim. Açık konuşmak gerekirse pek iyi bir dansçı değilim." Başımla grubu işaret ettim. "En azından o türde bir dans için."

"Çok kolay. Tek yapman gereken güvenmek ve takip etmek."

Güvenmek ve takip etmek. “Bunlarda da pek iyi değilim,” diye mırıldandım.

Elini tekrar uzattığında, bu sefer tuttum. Dans pisti olarak tasarlanan yerde çoktan birkaç çift vardı, aralarından geçerek ortaya geldiğimizde durduk. Travis bana doğru bir adım atıp kollarını nazikçe vücuduma doladığında nefesimi tuttum ve biraz daha yaklaştım. *Daha da.* Vücudu sıcak ve sertti, benimkinden çok daha büyüktü. Çok güzel kokuyordu.

Kalbimin hızla çarptığını fark ettiğimde onu yavaşlatmaya, aklımı başıma toplamaya, güvenmeye ve onu takip etmeye çalıştım.

Birkaç dakika boyunca birlikte ağır ağır hareket ettik, bedenlerimiz müzikle uyumlu bir şekilde yavaşça sallanıyordu. Etrafımızdaki çiftler gülümseyip sohbet ediyor, rahat ve normal görünüyorlardı. Oysa benim vücudumdaki her bir nokta kaskatı kesilmişti.

Yutkunarak, “Bu şarkıyı sevdim,” dedim. “Adı ne?”

Başını hafifçe geriye çekti. “Nat King Cole’u hiç duymamış olman nasıl mümkün olabilir?”

Bir kahkaha attım. “Bilmiyorum.” Elbette biliyordum. Sanata pek imkân sağlamayan bir anneyle büyümüştüm. Tabii sanattan anladığınız, arada bir metadon* kliniğinden aşırıldığı *People* dergisi değilse. Peki bunca zaman sonra bile ondan geçmişte kalmış gibi bahsetmek neden bu kadar *acı* veriyordu?

Tekrar şarkıya odaklandım. Güzel, dokunaklı ve bir şekilde dayanılmaz derecede hüznüydü. Travis’in kollarında gevşedim, sonunda güvenmenin ve takip etmenin anlamını anlıyor; kendime bunu yapmak için izin veriyordum.

* Uyuşturucu etkisi olan sentetik bir ilaç.

Birkaç dakika boyunca öylece sallandık, ardından farklı bir şarkı başladı. “Sence o zamanlar her şey daha mı basitti?” diye sordu. “Bu eski şarkılar aşktan hep çok... *kolaymış* gibi bahsediyor.”

Şarkıdaki adamın, aşkının yüzünü bir çiçeğe benzetmesini dinlerken bunu düşündüm. “Aşk hiç basit oldu mu bilmiyorum,” dedim. Fakat Travis’in ne demek istediğini biliyordum. Şarkı ihtiyacınız olan tek şeyin yalnızca aşk olduğu fikrini aktarıyor gibiydi.

Bunun doğru olmadığına emindim.

Şu anda karşımda duran adam da daha önceden bilmiyorsa bile, bu dersi yakın zamanda öğrenmişti.

“Kardeşim sekiz yıl önce, kasabayı bir süreliğine terk etmişti,” dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım, konunun değişmesine şaşırmıştım. “Kardeşin mi?”

“Hı-hım. Archer, Pelion’ın sahibi ve yöneticisi. Üzerinde bulunduğu arazi kasabanın kuruluşundan beri aileme ait. İlk doğan oğuldan diğerine geçiyor.”

Vay canına. Ailelerin tüm bir kasabaya sahip olabildiğini bilmiyordum. Halelerin kütüğü oldukça eskiye dayanıyor olmalıydı. “Kardeşin neden gitti?”

Travis belirsiz bir omuz silkmeye karşılık verdi. “Sanırım kendini bulmak için. Kısmen senin gibi.”

“Peki buldu mu?” diye sordum.

Travis bir an sessiz kaldı. Yüz ifadesi biraz mesafeli, biraz da hüznünlüydü ve bu konuyu pek konuşmadığı gibi tuhaf bir hisse kapıldım. Sanki kendini hiç istemediği bir konuşmanın içinde bulmuş gibi kelimelerini dikkatle seçiyordu. Neden böyleydi ki? Bu onun ailesi ve kardeşiydi. Geçmişiydi.

“Buldu,” dedi sonunda. “Her neyse, geri döndüğü gece tam da bu evde bir parti vardı, o yüzden aklıma geldi. Burada hâlâ bir efsanedir. Şu an karısı olan Bree, Archer geldiğinde dans pistinde biriyle dans ediyordu. Kalabalık iki yana açıldı, yer yerinden oynadı, melekler şarkı söyledi ve o zamandan beri de her günlerini birlikte geçiriyorlar. Artık üç çocukları -bahsettiğim kız ve erkek yeğenlerim- var ama hâlâ birbirlerine o gece baktıklarını hatırladığım gibi bakıyorlar.” Sözlerini bitirdiğinde sanki kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

İç çektim. O sahne ve bahsettiği o iki insanın güzel bir aile kurduğunu bilmek beni büyülemişti.

Aile. Kökler. Zengin bir tarih. Kalbim aniden sıkıştı. Acaba bu nasıl bir histi?

Şarkı sona erdiğinde birbirimizden uzaklaşarak bakiştık. Hafifçe kızardığımı hissettim, duygularım karmakarışıkı. Başımı hafifçe sallayarak kendime gelmeye çalıştım. “Biraz su alsam iyi olur.”

Dans pistinin kenarına doğru yürüdük ve Gage aniden sislerin içinden çıkan bir tanrı gibi önümüzde belirdi.

Sıcak bir gülümsemeyele yaklaşırken bizi, “Travis. Haven,” diyerek selamladı. “Ne hoş bir sürpriz. Geldiğiniz için teşekkürler.”

“Gage.” El sıkıştılar.

Gülümseyerek, “Merhaba,” dedim. Gage karşımızda durduğu için kendimi şimdiden daha iyi hissediyordum. “Ailenin evi çok güzelmiş.”

“Teşekkür ederim. Travis buraya yüzlerce kez gelmiştir ama ikinize de barın olduğu üst katta eşlik etmekten mutluluk duyuyorum.”

Travis, “Ah, aslında ben selam vermek istediğim birini gördüm,” dedi eliyle sağ tarafı işaret etmeden önce. “Ama Haven bir içki istedi. Beni sonra bulur musun, Haven?”

“Elbette,” dedim ama gidişle göğsümde garip bir sancı hissettim. Artık Gage ile yalnızdım.

Elbette bu tam da istediğim şeydi.

“Travis Hale ile çıktığını fark etmemiştim,” dedi.

Beni büyük merdivene doğru götürürken, “Ah, hayır, çıkmıyoruz,” diye açıkladım. “Biz sadece... arkadaşız.” Ses tonumda tuhaf bir şey duymuş gibi bana baktı, gözleri yüzümde gezindi.

“Gage, hayatım.” Siyah saçları zarif bir topuz halinde şekillendirilmiş yaşlı bir kadın yanımıza geliyordu. Üzerindeki şampanya rengi elbise, şıklığın ve zarafetin tanımı gibiydi. “Babanı gördün mü? Onu yine kaybettim. Yemin ederim o adama tasma takmam lazım.” Sesi kahkahalarla doldu.

“Bilardo odasında, Bay Henderson’ın getirdiği puroları tadıyor.”

Gage’in annesi göz devirmeyi bile zarif bir şekilde başardı. “Bunu tahmin etmeliydim. Her zaman saklandığı yer orasıdır.”

Bilardo odası. Başımın döndüğünü hissettim. Aniden aynı anda hem gülmek hem de ağlamak gibi garip bir dürtü hissettim. Gage ile birlikteydim, onun güzel ve mükemmel aile evindeydim.

İçinde bir *bilardo odası* olan aile evinde. Oranın tam olarak ne olduğunu bile bilmiyordum. Muhtemelen bilardo ve görünüşe göre karınızdan saklanmak için kullanılan bir yerdi.

“Anne, bu Haven Torres,” dedi Gage. “Kulüpte çalışıyor.”

“Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Buchanan.” Bir an için kaskatı kesildim ve Bayan Buchanan’ın bir hizmetli

olduğum gerçeğine vereceği tepkiyi bekledim. Fakat o, gözünü bile kırpmadı.

“Haven, canım, çok memnun oldum. Ne kadar da hoşsun. Tanrım, saçlarına sahip olmak için neler vermezdim.”

Gülümsedim. Bu kadında yapmacık hiçbir şey yoktu. Sıcak ve nazikti, iltifatları içtendi. Mükemmeldi. Elbette öyle olacaktı. “Kocam başka bir saklanma yeri bulmadan önce koşup onu yakalasam iyi olacak. Muhteşem bir akşam geçirin.” Bununla birlikte yanımızdan uzaklaştı.

Gage beni ikinci katta, avizelerin ışıldadığı bir bara götürdü. Burası, ağır perdelerin mekânı çevreleyen ayrı balkonları süslediği geniş ve açık bir alandı. Biraz sohbet ettik ve Gage bana bir şampanya kadehi uzatırken, “Vay canına,” diye mırıldandım.

“Pekâlâ. Nerelisin, Haven? Pelion’da ne kadar kalmayı düşünüyorsun?”

“Kaliforniyalıyım ve sadece yaz için buradayım. Erkek kardeşimle seyahat ediyoruz. İkimiz de kulüpte sezonluk işlere girdik. Sezon biter bitmez buradan ayrılacağız.” Tüm bunları neden bu kadar düz ve ezberleme bir şekilde söylemiştim ki? *Hayatımın her yönünün geçici olmasına bu kadar mı alışmıştım?* Neyse ki Gage bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Büyük salondan çıkıp bir koridora girdik. Bir kapıyı açıp beni dışarıya, bankların ve parıldayan ışıklarla süslenmiş saksı ağaçlarının bulunduğu daha büyük bir balkona götürdü. Yakınlarda bir yerden gelen çiçekli ve hoş bir koku burnuma çarptı.

Bir yandan da Travis’in nerede olabileceğini ve kimi bulmaya gittiğini merak ediyordum.

Gage oturmam için bir bankı işaret ettikten sonra yanımdaki yerini aldı. Bu özel ve samimi hissettirdi, kalbim hızlanmıştı. “Bana kendinden bahset, Haven.”

İçimde küçük bir panik oluştu. Bu, ne kadar da korkunç bir soruydu. Aslında kimse kendinden bahsetmeyi sevmezdi ama benim için özellikle korkunçtu. Azıcık sersemlemiş hissederek kıpırdandım. Hangi açıdan yaklaşmalıyım? Birine -özellikle de Gage Buchanan'a- hiçbir şeyi açığa vurmadan kendimi nasıl anlatabilirdim? Nabzım hızlandı. Üstelik bunu dünyadaki en sıkıcı insan gibi görünmeden nasıl yapacaktım? Okuldayken öğretmenlerin sınıfta dolaşp bu soruyu sorduklarını, sıram yaklaştıkça omuzlarıma nasıl bir korku çöktüğünü, yanaklarımin nasıl kızardığını, kulaklarımin nasıl çınladığını hatırlıyordum. Fakat Gage sadece kibar davranıyordu. *İyi*. Çünkü böyle bir kalbi vardı.

Elbette *Travis* ne diyeceğini bilirdi. Travis, Gage'in ilgisini çekecek doğru şeyi bulur, mükemmel, stratejik cevap verirdi. Peki neden Travis'i düşünüyordum? Travis şu anda düşünmem gereken *son* kişiydi. Hafifçe kıpırdandım, birden kendimi tuhaf, dengesiz, gergin ve dağılıyormuş gibi hissettim. Darma-
dağın.

Bir nefes alıp avuçlarıminı bankın serin taşına koydum ve gülümsedim. "Şey," dedim yavaşça. "Maceraperest olduğumu söyleyebilirim. Arabama binip sürmeye başlamak, hayatın bizi nereye götürdüğünü görmek, sonsuz bir macera serüveni gibi. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Anı yaşa: benim motto bu." İfademin sonuna doğru sesim kısıldı ve aktarmak istediğim coşkuyu bastırdı. *Maceracı ruh, ha? Bana bir bak! Arabama atlayıp öylece sürmeye başlamak gibi çılgınca şeyler yapıyorum! Yaz kaçamaklarından hoşlanıyorum! Hiç öyle bir şey yaşamadım ama yaşamak isterim! Peki ya sen?* Düşüncelerimin acınası, perişan doğası karşısında neredeyse inleyecektim ama kendimi tutmayı başardım. Toparlanıp tekrar derin bir nefes aldıktan sonra gülümsedim.

Travis'in yanında hiç bu kadar gergin hissetmemiştim. Onunla konuşmak eğlenceliydi. Ayrıca kolaydı. Akıp gidiyordu. Endişeli, gevezelik eden bir aptal gibi değil, kendim gibi hissediyordum.

Çünkü Travis senin arkadaşın, Gage de hoşlandığın kişi.

"Başka?" diye sorarken gözlerinde sanki bir şey onu eğlendiriyormuş gibi keyifli bir parıltı gördüğüme yemin edebilirdim. Ama neyi eğlenceli bulduğundan emin değildim çünkü ben kesinlikle eğlenmiyordum. "Başka ne olabilir? Ah. Bir nevi sağlık delisiyim ki muhtemelen bunu zaten biliyordur." Kaşlarımı çattım ve seçtiğim ifadeyi tekrar gözden geçirdim. "*Del*i değilim. *Fanatik* falan değilim ve diğer mottom da herkesin kendi seçimlerini yapmakta özgür olduğudur. Demek istediğim eğer... ah, kimyasallar ve kanserojenlerle dolu bir şey yemek istiyorsan, elbette ye derim." Gözlerimi kırpıştırıp biraz eğildim. "Kimyasal ve kanserojen maddeler yemeni istediğimden değil. Çünkü sağlığın zarar görebilir ve sen sağlık timsalisin."

Dudağı seğirdi. "Sağlık benim için de önemli."

"Evet, belli." Uzanıp kolunun üst kısmını hafifçe sıktım fakat sonra elimi hemen çektim. Yanaklarım yanmaya başlamıştı.

Aman Tanrım. Bunu gerçekten yaptın. Dur artık, Haven. Ona dokunmayı bırak. Ve hemen konuşmayı kes. Derhal!

"Ve keseli sıçanlara bayılırım," diye ekledim.

Gage'in yüzü ifadesizleşti. "*Keseli sıçan* mı dedin?"

Başımı salladım. "Hı-hım. Onlar, şey... kötü bir şöhrete sahipler. Korkunç görünüyorlar ve korkudan tıslıyorlar ama saldırgan değil." "

"Değiller," diye kabul etti. Yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. Neredeyse tereddütle, "Keseli sıçanların başka nesini seviyorsun?" diye sordu.

Başka, başka? Zihnim bir saatten kısa bir süre önce öğrendiğim keseli sıçan bilgilerini hatırlamaya çalıştı. *Ah! Doğru.* “En sevdiğim özellikleri, tabii ki...” dedim çünkü gerçekten de en büyük başarıları buydu. “Yılda, şey, beş bine kadar keneyi yemeleri. Ne kadar çok Lyme hastalığını önlediklerini bir düşünsene. Küçük birer kahramanlar. Daha fazla övgüyü hak ediyorlar.”

İşte o zaman Gage Buchanan’ın gülmemeye çalıştığını, dudaklarının titrediğini ve gözlerinin kısıldığını fark ettim. Ona daha yakından baktığımda içimde kötü bir his belirdi. “Keseli sıçanları... seviyorsun, değil mi?”

Sonunda bir kahkaha patlattı, gözleri parlıyordu. Kaba bir kahkaha değildi ama yine de bir kahkahaydı. “Keseli sıçanlardan nefret ediyor değilim,” dedi. “Ama onları çok fazla düşündüğümü söylcyemem. Yine de beni ikna ettin. Onlara hakkını vermeliyim. Küçük kahramanlar. Bunu sevdim.”

Aman. Tanrım. Eğer *cansız* kahkahalar atmak mümkün olsaydı, benimkiler tam olarak öyle olurdu.

Travis Hale’i *öldürecektim*.

Neredeydi? Onu hemen bulmam gerekiyordu. “Bana izin verir misin, Gage? Eminim misafirlerinin yanına dönmen gerekiyordur. Seninle sohbet etmek harikaydı ve bu ev peri masallarından fırlamış gibi. Beni ağırladığınız için teşekkür ederim.”

Cevap vermesini beklemeden ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı hızla açıp yalancı *arkadaşımı* aramaya koyuldum!

ONUNCU BÖLÜM

Haven

İyi giyimli misafir grupları arasında ilerleyip odalara baktım ve barı iki kez kontrol ettim. Tam küçük balkonlardan birinden döndüğüm sırada gözlerim alt kattaki bir verandanın taş duvarına yaslanmış yalnız figüre kaydı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Elbette sebebi öfkeydi. Dönüp merdivenlerden hızla indim, evin içinden geçerek arka kapıdan çıktım, veranda boyunca ilerleyerek köşeyi döndüm ve onun durduğu yere geldim. Döndü, elinde bir içki, yüzünde okuyamadığım asık bir ifade vardı. Neredeyse somurtkandı. Asık suratlı ve somurtkan olması da gerekiyordu. Onu *öldürmek* üzereydim.

“Seni ikiyüzlü sıçan!”

Sırtını rahatça taş a yasladı ve ona yaklaştığım sırada beni süzdü. “Sen... kızgın görünüyorsun, Haven.”

Tamamen yaklaşıp koluna vurdum. Sanki arkasındaki duvara vurmuşum gibi hissettim. Gözünü bile kırpmamıştı. “Aptal gibi görüneyim diye yalan söyledin.”

“Ne hakkında yalan söyledim?”

“Ah, masum rolü yapmayı bırak. Gage’in *keseli sıçanlara* olan zaafı hakkında saçma bir hikâye uydurdun.” Ona bir kez

daha vurdum ve ilkiyle aynı sonucu aldım. “Tanrı aşkına, kenelerden bahsedip durdum! *Gage*’in önünde! Kenelerden! Tam bir budala gibi konuştum!” Ellerimi kalçalarımaya koydum. “Kendimi pek iyi göstermeyen birkaç şey daha söylediğimi kabul ediyorum ama keseli sıçan olayı! Tanrım, keseli sıçan olayı... Bundan kesinlikle geri dönüş yoktu.” Nefesim kesildi, göğsüm inip kalkıyordu.

“Bu kulağa çok saçma geliyor. Bana inanmana şaşırdım.”

Dudaklarım aralanırken ayak parmaklarımız birbirine değecek kadar yaklaştım. “İnsanları küçük düşürmek hoşuna mı gidiyor, Travis? Senin olayın bu mu? İnsanlara tuzak kurmayı mı seviyorsun? Bunu yapmaktan zevk mi alıyorsun?”

Hafifçe irkildi. “Şaka yapmak istemiştım. Ciddiye alacağını düşünmedim.”

“Ama aldım, seni pislik. Hoşlandığım adamın önünde kendimi gülünç duruma düşürdüm. Niye yaptın ki bunu? Senin sorunun ne?”

Duruşu dikleştı ve çenesindeki bir kas seğirdi. “Haklısın. Ben bir pisliğim. Bunu bilsen iyi olur. Hayat kurtaracak bir bilgi.”

Onunla aynı fikirdeydim. Ağzım bir açılıp bir kapanıyor, göğsüm hâlâ onu bulmak için bu ucube evi ararken ve sonra da taştan yapılmış hareketsiz koluna vururken hissettiğim duyguyla inip kalkıyordu.

Travis ise beni izliyor, tahminimce en azından bir süredir bu avluda neredeyse hareketsiz durmasına rağmen hızlanan nefesi benimkine karışıyordu. Etkilemek istediği adamla, kene yiyen keseli sıçanlar hakkında saçma sapan konuşması için kandırılan *bendim* fakat acayip şekilde *yaralı* görünen oydu. Bu da

kulağa... şey, saçma geliyordu. Dudağım titredi ve sonra kulağa ani bir hıçkırık gibi gelen bir kahkaha attım.

Travis bana temkinli bir şekilde baktı ve gergin, endişeli bir tavırla gülümsedi.

Elimi ağızıma kapatıp tekrar gülmeye başladım. Aman Tanrım, her şey çok saçmaydı. Bu evde olmak. Travis Hale'in bana hem kızgınlığının geçtiğini ve paçayı kurtardığını umuyor, hem de beni hapse attırmak için telefon açmayı düşünüyormuş gibi bakması. Çıktığım bu *yolculuk* çok saçmaydı. Param yetmediği halde, muhtemelen beni sadece gülünç olarak görecekle olan bir adamı etkilemek için aldığım bu *elbise* tamamen saçmaydı.

Kahretsin, tüm *hayatım* saçma bir olaylar zincirinin saçma bir halkasıydı. O kadar şiddetli gülüyordum ki gözlerim yaşardı.

Ve üst katta bir *bilardo odası* vardı. Bir bilardo odası! Bizimse en uzun süre yaşadığımız apartmanda *İki Dişli Trina* adında evsiz bir fahişe vardı ve apartmanımızın kapısında uyurdu. Yeterince yiyeceğimiz olduğunda ona sandviç hazırlar, kadın onları sakız gibi çiğnerken yanında otururdum.

Daha da güldüm.

Ve saçma bir yanımla Trina'yı özlüyor, ona sandviç yapacak kimse olmadığı için endişeleniyordu çünkü ben burada, Maine'de, ailesinin evinde bilardo salonu olan bir adama keseli sıçan sevgim hakkında yalan söylemekle meşguldüm.

"Haven." Travis'in ses tonunda bir şey vardı, inanılmaz derecede nazik bir şeydi, sanki bana ne olduğunu ikimiz de anlamasak da bunun arkasındaki duyguları anlıyordu.

Bu nasıl doğru olabilirdi ki? Olamazdı. Göl kenarındaki mükemmel bir kasabada büyümüş, etrafında *sevgi*, *aile*, *tarih* ve

toplanmak için bekleyen olgunlaşmış yabancıların olan Şef Hale'in bunu anlaması imkânsızdı.

"Haven." Yine aynı nazik ses tonuyla konuşup biraz daha yaklaştı ve ellerimi ağzımdan çekip yanlarımda tuttu.

Kahkahalarım azalırken omuzlarım düştü.

"Ben bir pisliğim," dedi.

"Biliyorum," diye soludum.

Başını salladı, gözlerinde hüzne benzer bir şey vardı. "Herkes biliyor," dedi. "Bu konuda bir fikir birliği var."

Kalbim sıkıştı. Kahkahalarım nefese dönüştü. *Al. Ver. Al. Ver.* O bir pislikti. Fakat aynı zamanda değildi de.

"Anketler yapıldı," diye devam etti. "Grafikler çizildi. Ne kadar büyük bir pislik olduğum hakkında tartışmalar-"

"Kes sesini," diyerek ağzımı onunkine bastırdım.

Bir an için ikimiz de gözlerimiz açık halde donakaldık, sanki kendimizi aniden ve sarsıcı bir şekilde farklı bir gezegende bulmuşuz gibi, şok içinde birbirimize baktık. Sonra bir şimşegin çakışını andırır bir sesle inledi ve beni kendine çekerek ağzını benimkinin üzerine tamamen kapattı. Onun inlemesine kendi inlememle karşılık verdim ve içime sadece rahatlatma olarak adlandırabileceğim bir his yayıldı. Öpücük derinleşti. Travis'in sıcaklığı beni sarıp, kokusu anın sarhoşluğunu artırırken az önceki garip, endişe verici öfkenin, üzüntünün ve kafa karışıklığının her zerresi yok oldu. Dillerimiz buluşup birbirlerini tattıktan sonra sanki bedenlerimiz çoktandır tanışıyormuş ve bu uzun zamandır beklenen kavuşmayı kutluyormuş gibi birbirlerine dolandı.

Parmaklarını sırtımda gezdirdi, elbisemin iplerinin izini sürerek titrememe ve vücudumun her yerinden hislerin

fişkırmasına neden oldu. *Kopar onları*, demek istedim. *Vücudumu çırılçıplak bırak. Sonra da kendininkiyle ört.*

Bana neler oluyordu?

Diliyle dilimi okşadığında damarlarımdan ateş fişkırdı ve her hücrem hayatla doldu. *Uyuşturucu böyle hissettiriyor olmalı*, diye düşündüm.

İşte bu yüzden insanlar bu hissi sürekli kılmak için ne yapmaları veya ne yapmamaları gerekiyorsa onu yapıyorlardı. Bacaklarımı birbirine bastırduğımda Travis'in boğazından kısık bir hırıltı yükseldi. Titreşimini hissettim ve bu, heyecanımı yerçekiminin artık var olmadığı bir düzleme kadar yükseltti.

Uçup gitmemek için ona daha sıkı tutundum. Her tarafı sertti: kolları, göğsü, artık bacaklarıma baskı yapan, kalınlaşmış aleti... Ona biraz daha yaklaştım.

"Haven. *Tanrım.*" Hafifçe geri çekildiğinde ona yaslandım, nefes nefese ve aç hissediyordum. Hem bedenimi uzaktan izliyor gibi hem de her parçamın, özellikle de karıncalanan, zonklayan ve rahatlamak için yalvaran parçalarımın son derece farkındaydım.

Daha önce *hiç* böyle öpülmemiştim.

"Yapmamalıyız..." derken sesi kulağa boğuk ve çaresiz geliyordu. Bir adım daha geri çekilip etrafına bakındı. Ardından göz göze geldik. Tanrım, nerede olduğumu unutmuştum. *Kim* olduğumu unutmuştum.

Ve Tanrım, bu ne büyük bir rahatlamaydı.

Gözlerimi kırptırdım. *Yapmamalıyız.* Bu sözler hâlâ kemiklerimi yalayan alevlerin üzerine bir kova su döktü. "Evet, biliyorum. Elbette. Bu... Özür dilerim." Titrek bir nefes alıp dudaklarımdaki ıslaklığı sildim ve elbisemi düzelttim. Hayır,

tabii ki yapmamalıydık. Daha az önce... kızgındım ve... Travis'i neden öpmüştüm ki?

Kısa, acı içinde bir kahkaha attı. “*Burada* yapmamalıyız demek istemiştin,” dedi. Kasları gerilmiş, yüzünde cevap arayan bir ifade belirmişti. Uyuşmuş gibi görünüyordu. Öpücük onu da etkilemiş miydi? Az önce onun da karşılık verdiğine emindim.

Burada. Buchanan malikânesinde. Birkaç saniye boyunca gözlerimi kapatıp kendimi toparlamayı bekledim. Bakışlarımı yukarıdaki balkon pencerelerine çevirdim. Durduğumuz yer görülebiliyordu. Tekrar Travis'e baktığımda hafifçe kaşlarını çattığını gördüm.

“Hayır,” diye onayladım. “Hayır. Hiçbir yerde yapmamalıyız.” Kalbi kırılmıştı ve az önce ona resmen saldırmıştım. Ayrıca, ben başka biriyle ilgileniyordum. Ve o *başka birinin* ailesi şu anda içinde bulunduğumuz evin sahibiydi.

Travis ağzını açtı, sonra kapattı ve başıyla onayladı.

Derin bir nefes aldım. “Sanırım şampanyaya ihtiyacım var.”

“Ben de biraz alabilirim.”

.....

Bir saat sonra pansiyona geri döndük, ikimiz de biraz gergin ve tuhaftık. Buchanan malikânesinde birer kadeh şampanya içerek bir süre oyalanmıştık. Travis hayır kurumu için birkaç parça eşyaya teklif vermiş, sonra da geceyi sonlandırmaya karar vermiştik.

Vedalaşmak için yanına gittiğimizde Gage bağışlayıcı ve kibar davranmıştı. Bana benimle ilgileniyormuş gibi gülümsediğinde gözleri parladı. “Seni kulüpte görmek için sabırsızlanıyorum, Haven.”

Ona neşeyle gülümsedim, kendimi düşündüğüm kadar küçük düşürmediğime dair umudum arttı. Belki de benim çekici bir şekilde tuhaf olduğumu düşünmüştü. Umut etmek kaçınılmazdı. Ve bu gecelik yeterince enkaz yarattığım için Gage ile paylaşmadığım bir başka mottom da şuydu: her zaman bir umut vardır.

Döndüğümde Travis'i bize bakarken yakaladım. Verandadaki gibi suratını asmıştı ve bunun kıskançlık olarak yorumlanıp yorumlanamayacağını merak ettim.

Ve o anda, anlam arayamayacak kadar yorgun ve şaşkın olduğum başka bir umut yeşerdi.

Merdivenlerin başında tuhaf bir şekilde durduk. İkimiz de gülümsemiyorduk.

Beni öptüğü için pişman olup olmadığını sormak istiyordum. Bu öpücüğü kalbini kıran, dedikoducuların Travis'in aldatıldığını düşündüğü ama aslında tam tersi olan kız arkadaşını öpüşüyle kıyaslayıp kıyaslamadığını merak ettim. Acaba beni öpmesi kız arkadaşını özlemesine neden olmuş muydu? Bazen, bir ayrılıktan çok kısa bir süre sonra bir başkasını öpmek, dikkatinizi dağıtmak ya da iyileşmekten çok üzüntünüzü artırırdı. İlişkiler konusunda tam bir uzman değildim ama en azından bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Teşekkür eder-"

"Özür diler-"

Travis boğazını temizledi ve başıyla beni işaret ederek sözsüz bir şekilde devam etmemi söyledi. "Normal bir insan gibi görünme çabalarımı sabote etmiş olsan da beni Gage'in partisine götürdüğün için teşekkür ederim."

Gözlerini devirerek bana yarı yüzünü buruşturur, yarı sırttır bir ifadeyle baktı. "Bunun için gerçekten üzgünüm."

Travis

Elimi sallayarak geçiştirdim. “Önemli değil. Belki de bu beni diğer insanlardan ayırmıştır.” *Bir ucube olarak.*

Öpüşmemişiz gibi mi davranacaktık?

Bir süre daha birbirimize baktık.

“Pekâlâ. İyi geceler, Travis.”

Duraksadı ama sonra kapalı dudaklarında bir tebessüm belirdi. “İyi geceler, Haven.”

Yapmamalıyız.

Yavaşça merdivenleri çıktım. Yukarı çıkarken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Yüzündeki ifadeyi, bana bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için neredeyse arkama dönecektim ama kendimi tuttum. Fidanlığın arka tarafında kökleri dışarı çıkmış bir şekilde bulduğum ve artık merdivenlerin tepesinde duran bitkiye birkaç güzel söz fısıldarken elim yemyeşil yapraklarının üzerinde gezindi. Onu buraya ilk getirdiğim zamanki boyutunun iki katına ulaşmıştı. Göğsümde küçük bir gurur patlaması oldu. Bunu ben yapmıştım. Bitkiyi kurtarmıştım.

Onu kurtaramamış olsam bile.

Odama girip kapıyı arkamdan kapattım ve avuçlarımı tah-taya dayayarak kapıya yaslandım. Travis’in ayak seslerini, merdivenlerin başında duraksadığını ve sonra karşı yöndeki kendi odasına yöneldiğini duydum.

Kapısının kapanışının kısa tıkırtısını duyduğumda kendi kapımdan uzaklaştım ve bu gece *her ne olduysa*, bunun önüne nasıl geçeceğimi merak ettim.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Travis

Pelion Polis Departmanı memuru Deb Bryant, “Doğru mu *duydum?*” diye sordu. “Yol kenarında kaybolan birkaç ev bitkisi için arama emri mi çıkardın?”

“Evet,” diye onayladım. “Çalınmışlar.”

“Yolun kenarından. Birinin onları bıraktığı yerden.”

“Evet.”

“Ve kasabaya el ilanları asıldı? Çalman bitkiler için. Yol kenarına bırakılan bitkiler için.”

Tezgâha yaslandım. “Belki de alan kişi onların başkasına ait olduğunu bilmiyordu. Amacım tutuklamak değil, sadece malı geri almak.”

“Travis Hale. Bazen beni endişelendiriyorsun.” Sevgiyle gülümsedi. “Ve beni şaşırtıyorsun.”

Bunu bir iltifat olarak kabul edecektim. Gülümsemesine karşılık verdim.

“Sanırım bunu bir kadın için yapıyorsun?”

Sırıttım. “Nereden biliyorsun?”

“Bilmiyordum. Şaşıma sebepim de bu. Pek senlik bir hareket değil.” Devam etmeden önce duraksadı. “Hoşuma gitti.”

“O sadece bir *arkadaş*.” Gülerek yaslandığım tezgâhtan ayrıldım ve ofisime geri döndüm.

Birkaç dakika sonra Spencer içeri girdi. “Kaliforniyalı Easton Torres hakkında bulduğum bilgilere inanamayacaksınız.”

Mesajlarımı incelediğim telefonumu masama geri koydum, okuma gözlüklerimi çıkardım ve ona baktım. “Arama emri mi var?”

“Hayır. Ama-”

Deb ofisime dalarak, “Az önce kayıp bitkilerle ilgili bir telefon geldi!” dedi.

“Gerçekten mi?” Ayağa kalktım. “Kim aradı?”

“Lark Yolu’ndan Marc Hobbs.”

“Travis, gitmeden önce önemli bir sorum var!” dedi Spencer aceleyle.

“Neymiş?”

“Şey, bu araştırmayı yürütmek beni biraz düşündürdü...”

Eyvah. Spencer’in herhangi bir şeyi derinlemesine *düşünmesi* hemen hemen hiç kimse için iyiye işaret olmazdı. Kuralları mükemmel bir şekilde takip ediyor olabilirdi ama *düşünme* işini, beyinsel uğraşlar için daha uygun olan insanlara bırakmasını dilerdim.

“Yani, toplumumuz ve Pelion’da yaşayan tüm iyi, onurlu insanlar hakkında.”

“Hı-hı.” Asıl konuya gelmesi için sabırsızlandığımı gösteren bir hareket yaptım. Kurtarmam gereken bitkiler vardı.

“Ve düşündüm ki, merkezimizi ihlaller hakkında bilgilendirmeye yardımcı olabilecek bir halkla ilişkiler grubu kursak nasıl olur?”

Ihlaller mi? Bu kulağa biraz halktan, polislerin karışmasına gerek olmayan küçük suçlar için komşularını ispiyonlamalarını istemek gibi geliyordu. Ancak Pelion halkı öyle değildi. Yıllar geçtikçe ve özellikle de sekiz yıl önce yaşanan dramdan bu yana birbirimize daha da bağlanmıştık. İnsanlar birbirlerini ölesiye kolluyorlardı. Hale ailesinin karıştığı olayların şaşkınlığı, iyi sonuçlar vermişti. Spencer ise karşımda durmuş, bu konuda çok hevesli görünüyordu ve kahretsin, belki de bu, kasaba halkı ile işlere daha fazla dahil olmak isteyenler için iyi bir şey olabilirdi. “Dinle Spencer, eğer bu halkla ilişkiler grubu daha çok komşuların birbirini kollamasına ve birilerinin zarar görmesine neden olabilecek durumları bildirmeye odaklanırsa, onayımı alırsın.”

Spencer’in yüzünde küçük bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Gerçekten mi? Harika! Sağ ol dost-Travis.”

“Yine de küçük bir bütçe olmalı.”

“Kesinlikle. Etrafa sordum ve Birdie Ellis komitede yer almak, ihtiyaç duyabileceğimiz baskıları bağışlamak için gönüllü oldu bile.”

Birdie Ellis. Diktatörlüğe eğilimi olan, kasabanın en büyük dedikoducularından biriydi. İnsanlara patronluk taslayabilmek, genel olarak iradesini ortaya koyabilmek için her zaman kilise ya da toplum odaklı bir grup için gönüllü oluyordu. Ancak kocasıyla birlikte işlettiği şirketten bedava destek teklif ediyorsa, neden olmasındı ki? Spencer’in yanından geçtim. “Bu işten sen sorumlusun, Spencer. Önemli olmadıkça bana danışmana gerek yok. Ve... iyi iş çıkarmaya devam et.” Omzunu sıvazlayıp aceleyle odadan çıktım. Onu meşgul edecek bir şey olduğu için

mutluydum, böylece ikimizin de dahil olması gerekmeyen durumlarda peşime takılmazdı. *Mesela bu meselede.*

Deb, genellikle ağaçta mahsur kalan kedileri kurtarma görevleri için ayırdığı neşeli bir coşkuyla, “İyi şanslar!” diye seslendi. Giriş kapısı arkamdan kapanırken ona gülümsedim.

Arabayı sürerken aklımın dün geceki öpücüğe gitmesine izin verdim. Haven’ın öfkeliyken bile, *belki de özellikle öfkeliyken*, nasıl da kalbimi neredeyse durduracak kadar güzel olduğunu hatırladım. O vahşi bukeler yüzünün etrafında dalgalanırken yanakları kızarmıştı. Hem büyülenmiş hem de suçlu hissetmiştim.

Pislik gibi davranmıştım ve bu çok kolay olmuştu.

Ayrıca pislik gibi davranma sebebim kıskanmış olmamdı. Oraya Gage için gitmesini kıskanmıştım. Gage’i etkilemek, kendisini fark etmesini sağlamak için oradaydı. Tabii ki bunu ona söyleyemedim. Kendim bile bunu tam olarak anlamamıştım.

Yapmamalıyız.

Parmağım ile direksiyona vurmaya başlarken Gage’e açıkça ilgi duyuşunu düşündüm. Kıskançlık benim duygu dağarcığımda pek de yeni bir şey sayılmazdı. Doğruyu söylemek gerekirse, belki de *hayatımın çoğunu* kıskanarak geçirmiştim. Yine de bu farklı hissettirmişti... *Nasıl* farklı hissettirdiğini bilmiyordum ama öyleydi.

Olaylara dar bir görüşle mi bakıyordum? Haven söz konusu olduğunda küçük düşünen biri olmak istemiyordum. Bundan daha iyisi olmak istiyordum.

Neden?

Emin değilim.

Fakat o öpücük... O öpücük beni derinden etkilemişti. Hâlâ etkisi altındaydım.

Otuz iki yaşında, bâkir olmaktan çok uzak olan bir adamdım ve... Tanrım, bir öpücüğün öyle olabileceğini hiç düşünmemiştim. Eğer bir partide, Gage'in herkes tarafından görülebilecek bahçesinden başka bir yerde olsaydık, işleri daha da ileri götürmeyi denerdim. Onu soyardım. Son derece yumuşak tenini tenimde hissederdim. Vücudunun her bir noktasını taddardım. Neden? Çünkü tahrik olmuşum ve Haven normalde hoşlandığım türden bir kadın olmasa da o elbisenin içindeyken, aradığım tüm o özellikleri karşılar hale gelmişti.

Oturuşumu düzelttim, Haven'ı çırılçıplak soyup altıma alma düşüncesinin yarattığı sıcak uyarılmayla kontrolü tekrar ele aldığımı hissediyordum.

İşte bu duyguyu tanımlayabiliyor, anlayabiliyordum. Dün gece pansiyona dönüp, sakinleştikten sonra iki kez harekete geçmeyi düşünmüş olmamın bir önemi yoktu.

Ona borçlu olmam dışında, neden bir bitki kurtarma görevinde olduğum konusuna hâlâ anlam veremiyordum. Yine bir pislik gibi davranmıştım. Ona tuzak kurmuşum. Onu üzmüş-tüm. Öyle ki aynı anda hem onu rahatlatmak hem de kafasının içinde olup bitenlerden onu uzaklaştırmak istiyordum. Kendini kaybetmişti.

Her ne sebeple olursa olsun, sıkıntısının sebebi bendim ve bunu telafi etmek istiyordum.

Marc Hobbs ve karısı Lynn'in göl kenarında, Bree'nin Pelion'ı ilk ziyaret ettiğinde kiraladığı kulübenin yakınında bir kulübeleri vardı. Ön kapılarını çaldım ve Lynn kapıyı açtığında şapkamı çıkardım. "Ah, Şef Hale, içeri gelin. Bu sabah markette ilanı gördüm ve Marc'a hemen ofisi araması için mesaj attım. Onları aldığım da başkasına ait olduklarını fark etmemiştim." Bana endişeyle baktı.

“Yanlış bir şey yapmadınız, Bayan Hobbs. Sadece bir yanlış anlaşılma olmuş. Ancak bitkiler... şey... kontrolü dışındaki koşullar nedeniyle onları terk etmek zorunda kalan vatandaşlarımız için önemliydi. Polis departmanı olarak tüm vatandaşların endişelerini ciddiye alır, elimizden geldiğince ve zamanımız elverdiğince yardımcı oluruz.”

“Pelion Polis Departmanı’nın hem büyük hem de küçük meselelerde vatandaşlarını gözetme şekli kalbimi eritiyor. Marc’a her zaman bu güzel toplumun bir parçası olduğumuz için şanslıyız diyorum. Kardeşinin yaptığı harikalar... şey... o zamandan beri...”

“Katılıyorum.” Boynunda beliren rengin annemden ve ben-cil davranışları yüzünden üç kasaba öteye taşınmasından sonra kasabanın daha iyi yönetildiğinden bahsetmek üzere olduğu gerçeğiyle bir ilgisi olduğunu biliyordum.

“Yine de bazı kötü haberlerim var,” dedi çekingen bir tavırla. “Niyetim iyiydi ama görünüşe göre bitkilerden pek de anlamıyormuşum. O bitkileri yolun kenarına bırakıp az miktarda yağın yağmurun işini yapmasına izin verseydim daha iyi olabilirdi.”

Beni evin arka tarafındaki perdeli verandaya götürdü. Susuz kalmış, perişan görünümlü beş bitki pencerenin önünde durmuş, dışarıdaki suya özlemle bakıyordu.

On dakika sonra, bitkiler arka koltuğuma yerleştirilmişti ve Hobbs çiftinin ön kapısından arabama kadar uzanan yolda yapraklar bir iz bırakmıştı. Pencereden el sallayarak sokağa çıktım. “Benimle kalın, çocuklar,” dedim bitkilere.

Telefonumu alıp Haven’ı aradım.

“Şef Hale,” dedi tatlı bir sesle.

“Evde misin?”

MIA SHERIDAN

Ev. Sarı Kafes Hanı'nı gerçekten evim olarak mı görmeye başlamıştım?

"Şey, evet. Neden?"

"Benimle girişte buluş," dedim. "Ve şeyi getir..." Zihnim bu zavallılara yardım edebilecek doğru aparatı, ürünü ya da aleti aradı. "Hortumu getir!" diye bağırdım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Haven

Binadan dışarı adımımı atmamla sineklikli kapı arkamdan kapandı. Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çatarken Travis'in aracını görebilmek için gözlerimi kısıp yola baktım.

Neyin peşindeydi?

Hortum mu getirecektim?

Eve dönüp baktığımda girişteki geniş merdivenlerin yanında sarılı duran bir hortum gördüm. Mırıldanarak hortuma doğru yürüdüm ve onu çözüp musluğun yanına çömeldim.

Betty verandada durmuş beni izlerken, endişeli bir ses tonuyla, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdim. "Travis az önce hortumla hazır olmamı söyledi."

"Eyvah." Artık gergin olmaktan çok heyecanlı görünüyordu.

"Neler oluyor?" Burt, verandanın parkesinde ses çıkaran bastonuyla birlikte Betty'nin yanına geldi.

"Bilmiyorum ama olayı anlatacağım... şey gibi..."

"Anladığın gibi," dedi Burt sessizce.

"Hayır, hayır..."

“Gördüğün gibi.”

“Hayır...”

“Olduğu gibi.”

“Kesinlikle,” dedi Betty.

Uzakta bir araba görüldü, pansiyona giden yola girdi ve garaj yolunda patinaj yaparak durdu.

Travis arabadan atlayıp arka kapıyı açtı ve muhtemelen hayatımda gördüğüm en üzgün görünümlü bitkiyi çıkardı. Nefesim kesildi, hemen suyu açıp akan hortumu Travis’in durduğu yere doğru sürükledim. “Aman Tanrım!” diye soludum, ardından da güldüm. “Onları buldun? Onları *buldun!*”

“Evet!” diye seslendi ve tekrar arabaya dönüp bir başka bitkiyi çıkararak ilkinin yanına bıraktı. “Acele et! Sadece birkaç dakikaları kalmış olabilir.”

Tekrar güldükten sonra hemen işe koyuldum. Hortumu bitkilerin kökleri ve yaprakları üzerinde ileri geri hareket ettirerek onlara fazlasıyla ihtiyaç duydukları belli olan içeceği verdim. Bunu yaptığım sırada onlara bir şarkı mırıldanmayı da ihmal etmedim.

Travis arabasının kapılarını kapatırken hortumu fazla hızlı bir şekilde kaldırıp yanlışlıkla yüzüne su fışkırttım. “Ah.” Hortumu indirdim ve bu sefer de üniformasının önünü ıslattım.

Kendini savunmak için ellerini kaldırdı ve bir elini sıırılsıklam saçlarında gezdirdi. Aniden gülmeye başladığında etrafında su damlacıkları uçuşuyordu.

Kolumu indirdim ve su ayaklarıma akarken ona baktım, kurtardığı bitkilerin önünde gururla gülüyordu. Onları benim için kurtarmıştı.

Kalbim sıkıştı. Kaslarım ağırlaştı. Bu beni hem canlı hissettirmiş hem de... korkutmuştu.

Elini tekrar yüzünde gezdirdikten sonra bakışları benimki-
lerle buluştu ve ona nasıl baktığımı fark ettiğinde gülümsemesi
soldu.

Arkamda, Betty'nin yumuşak sesinin Burt'e sahneyi anlatır-
ken yükselip alçaldığını duyabiliyordum.

"Bunu benim için yaptın. Neden?"

Kısa bir an durdu, sanki soru onu hazırlıksız yakalamıştı ve
nasıl cevap vereceğinden tam olarak emin değildi. "Çünkü ar-
kadaşlar böyle yapar."

İçimde küçük bir hayal kırıklığı hissettim ama bunu umur-
samadım, biraz önceki korku ortadan kalkmıştı.

Travis'in yüzü fazlasıyla ciddileşti, güneşin yansıdığı su
damlacıkları koyu kirpiklerinde parıldıyor ve o alışılmadık vis-
ki rengi gözlerini vurguluyordu. Yüce Tanrım, çok güzeldi. "Ve
bir de..." dedi usulca. "Üzgün olduğumu söylemek istedim.
Yaptıklarım için... Gage olayında. Keseli sıçanlar. Keneler.
Neyden bahsettiğimi biliyorsun."

Gülmekten kendimi alamadım. Nasıl olur da kalbim yu-
muşamazdı? "Affedildin." Birkilerimi kurtarmıştı. Bunu sadece
benim için yapmıştı. Üzerlerinden su damlayan yeşillikleri...
ya da şu an için kahverengilikleri başımla işaret ederek, "Onları
nasıl buldun?" diye sordum.

"Arama emri çıkardım. Ve polis departmanının resmî ilanla-
rını kasabadaki tüm ilan panolarına astım."

Sırıttığımda o da sıritti. Ayakkabılarım hâlâ yanımda akan
hortum tarafından ıslanırken, birbirimize anlamsızca gülümse-
yerek birkaç dakika boyunca öylece durduk.

Betty'nin sesi neredeyse bir fısıltıya dönmüştü ve arkama
dönüp baktığımda Burt'ün yüzünde hayalperest bir gülümse-
me vardı.

Tekrar Travis'e baktım. O öpücüğü hiç konuşacak mıydık?

Yoksa gereksiz miydi? Bir kerelik bir şey... çoğunlukla tutarsız bir kırılma anının yol açtığı ve daha sonra bir tür tutkulu ama geçici deliliğe dönüşen bir öfkeden mi ibaretti?

Travis başını çevirip gözlerini kısarak Betty ve Burt'ün durduğu yere baktı, elini kaldırıp yavaşça onları selamladıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Eh, şey, yarın benimle yabanmersini festivaline gelmek ister misin diye soracaktım."

Yabanmersini festivali mi? Ah, doğru. Clarice kasabaya bu festival için gelmişti ve kulüpte de bahsedildiğini duymuştum.

"Arkadaş olarak," diye açıkladı, sanki duraksamam bunun bir randevu olup olmadığını düşünüyormuş gibi anlaşılmıştı. Gerçi bunu Gage'in partisi için de söylemişti. Şu öpüştüğümüz ve... arkadaşça olmayan şeyler yaptığımız parti.

Bunu görmezden gelerek küçük bir nefes verdim. "Yabanmersini dolu bir festival mi?"

Yine sıırıttı. Tanrım, o sıırıış. O gözler. Yanaklarındaki gamzeler. O inatçı çene.

Akılalmaz bir şekilde delirmiş aptalın teki bu adamı aldatmıştı... hem de kardeşimle.

Adam *onundu* ve kadın gitmesine izin vermişti.

Ah. *Arkadaştık*.

Başıyla arkamdaki evi işaret etti. Arkama dönüp baktığımda Betty ve Burt'ün artık orada olmadıklarını gördüm. "Clarice de orada olacak," dedi Travis. "Eminim tüm ekip orada olacaktır."

Ekip. "Bir ekibimiz mi var?"

Güldü. "Evet, şimdilik, iyisiyle kötüsüyle, sanırım bir ekibimiz var."

Ben de güldüm ama bununla ilgili bir şey içimi mutlulukla ısıttı. Bir ekip... geçici de olsa aitliği simgelerdi.

“Kasabanın çoğu orada olacak,” diye devam etti. “Kardeşim bir konuşma yapacak. İşaret diliyle. Çocukken gırtlığı yaralanmıştı.”

“Ah.” Travis’in ailesi hakkında şimdiye kadar bildiklerime bu küçük bilgiyi de ekleyerek kaşlarımı çattım. “Bu çok üzücü.”

Travis omuz silkti. “Artık herkes buna alışmış durumda. Kasabanın çoğu işaret dilini biliyor, ailesi de öyle, hatta altı yaşındaki yeğenlerim bile biliyor. Altı yıl kadar önce lisede bir grup dersi açıldı. Katılım çok fazla olduğu için dersi spor salonuna taşımak zorunda kaldılar.” Yumuşakça gülümsedim. Gevezelik ediyordu. Tam olarak nedenini bilmiyordum ama karşımda sıırıslıklam bir üniformayla duruyor olmasına rağmen erkeksi görünen, kanun ve düzen adamı Şef Hale’in böyle davranması çok sevimliydi.

“Gerçekten güzel bir kasabada yaşıyorsun,” diye belirttim. Pelion’da pek çok kişinin nezaketine tanık olmuştum ama hepsinin, tek bir kişi için yeni bir dil öğrenmiş olması bana nasıl bir topluluk oldukları hakkında daha da fazla şey söylüyordu.

Travis yorumum karşısında neredeyse şaşırmış görünüyordu. “Evet. Evet, ben, yani biz, gerçekten güzel bir kasabada yaşıyoruz.”

Başımı salladım ve bakışlarımız bir an daha oyalandı. İçimden bir his, kasabanın yakışıklı polis şefi ve *ekibimizle* birlikte *yabanmersini festivali* gibi şeylere katılmanın, iki aydan kısa bir süre içinde kasabadan ayrılmayı çok daha zor hale getireceğini söylüyordu. Reddetmeli, evde kalıp kitap okumalıydim. Arabamı temizlemeliydim. Bu göl kasabasına gelmeden önce haftalarca yollarda kaldıktan sonra detaylı bir bakıma ihtiyacı vardı, toprakla dolu şeyleri arabama alma huyumdan bahsetmiyordum bile.

Ayrıca kardeşimin içinde uyuyor olabileceğini de göz önünde bulundurmalıyım.

En sonunda, “Olur,” dedim. “Seninle yabanmersini festivaline gelmeyi çok isterim.”

•••••

Yabanmersini festivalinde ne giyilirdi?

Yazlık bir şeyler giyildiğine şüphe yoktu çünkü... şey, yaz mevsimindeydik. Yabanmersini mevsiminde.

Pencerenin altındaki bavul sehпасının üzerinde açık duran valizimi karıştırdım. Sıkı bir valiz boşaltmama politikam vardı; bu politika beni bir yere yerleşmek ya da bir yere fazla alışmak gibi fikirlerden caydırıyor ama ne yazık ki sürekli kırıxık bir gardırobu teşvik ediyordu.

Mavi beni çok mu hevesli gösterirdi?

Çok heveslisin, Haven.

Kendime kızarcasına iç çekip, mavi elbiseyi başımın üzerinden geçirdim ve kırıxıklıkları elimden geldiğince düzelttim.

Kapım çalındığında gülümsedim ve koşturarak ilerledim, ardından duraklayıp kapıyı yavaşça açtım. “Oldukça-”

Kardeşimdi.

“Erkencisin,” diye tamamladım kısık bir sesle. “Selam, Easton. Çoktan işe gittiğini sanıyordum.”

İçeri girip kendini yatağıma attı. “Hayır, bugün öğlene kadar çalışmam gerekmiyor.”

Kapıyı yavaşça kapatırken, “Ah,” diye mırıldandım. “Tamam.” Saate göz attım. Travis eğer dakik biriyse, on dakikam var demekti. “Bu aralar etrafta görünmüyorsun,” dedim ve kalkanı boş giysi dolabına yasladım. “Nerelerdeydin?”

Gözlerini garip bir şekilde kaçırdığında kalbim sıkıştı. Baş belası kardeşim şimdi neyin peşindeydi?

Bir elini kaldırdı. “Sorun çıkarmıyorum,” dedi sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi. Aslında bu hiç de zor değildi çünkü şu anki dudak bükerek attığım bakışa genellikle bu soru eşlik ederdi. Yüzümdeki ifadeyi yok etmeye çalıştım. “Yerel itfaiye merkezinde gönüllü olarak çalışıyorum,” derken yüzünde alışılmadık derecede mahcup bir ifade vardı.

“Ne? Neden bana söylemedin?”

Yattığı yerden doğrulup omuz silkti. “Yangın yüzünden... biliyorsun. Hassas bir konu.” Kalbim tekledi ve yüzümde her ne gördüyse bu, yere bakıp battaniyenin kenarıyla boş boş oynamasına neden oldu. Bakışlarını tekrar yüzüme çevirirken, “Dinle,” dedi. “Bence o polis hakkında bilmen gereken bazı şeyler var. Hani şu an burada *yaşayan* polis.”

Tuttuğum nefesi bıraktım. “Bir kere o bir polis *şefi*. Ayrıca zaten biliyorum, Easton. Bana söyledi.”

Easton yüzünü ekşitme nezaketini gösterdi. “Delinin teki, Haven. Gerçek bir deli. Bana silah çekti!”

“Seni vurmadığı için şanslısın! Tanrım, Easton, neden? Neden böyle şeyler yapıyorsun? İnsanları incitiyorsun. İlişkileri mahvediyorsun. *Aileleri*.”

“Belki de kız arkadaşının kendisini aldatan bir sürtük olduğunu ortaya çıkardığım için bana teşekkür etmeli.” Cüretkâr görünmeye çalışmış ama başaramamıştı, onun yerine somurtkan ve olgunlaşmamış bir çocuk gibi görünüyordu.

“Bence asıl noktayı kaçırıyorsun. Ve yakın zamanda Travis Hale’den bir teşekkür alacağından da şüpheliyim.”

Tekrar yere bakıp kumaşla oynadı. “Onunla takıldığını biliyorum. Benim hakkımda düşündüklerini göz önüne alırsak bu biraz şüphe uyandırıcı.”

“Beni suç ortağı olarak mı görmeli? *Senin* kötü seçimlerin yüzünden?”

Easton yine omuz silkti ve bu bir öfke kıvılcımını ateşledi. Eğer yaptıklarının benim üzerimde olumsuz bir etki yaratacağının farkındaysa, neden sürekli aynı şekilde davranmaya devam ediyordu? Tanrım, ardımızda bir kargaşa bırakmıştı. Tanrı’ya şükür, bütün o yerleri geride bırakmıştık.

O yerleri geride bırakmak *zorunda* kalmıştık.

“Sadece ona karşı dikkatli ol,” dedi. “Ciddiyim. O adamda doğru olmayan bir şeyler var. Yanlış bir şeyler var.” Ayağa kalktı. Beni düzenli olarak sinirlendirip hayal kırıklığına uğratsa da eğilip yanağımdan öptüğünde ve ellerimi avuçlarının içine aldığı anda kalbim yumuşadı. Avuç içlerindeki yanıklar kabarmış olsa da pürüzsüzdü. Ona yakın olan tek kişiyi kurtarmak için nasıl savaştığının ve hem gerçek hem de mecazi anlamda nasıl yaralandığının bir hatırlatıcısıydı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Travis

Kapı açıldı ve beni yazlık, mavi bir elbise ile bağciksız spor ayakkabı giymiş, saçlarını da omzunun üzerinden sarkan bir örgü yapmış Haven ile buluşturdu.

Genç, canlı ve o kadar güzel görünüyordu ki nefesim kesildi.

Tanrım, bir ara bu kızın güzel olup olmadığına karar verememiş miydim ben?

Evet, balo kraliçesi gibi değildi. Bundan daha zamansızdı. Botticelli gibi. Afrodit gibi. Truvalı Helen gibi. Akla ilk gelen herkes gibi.

Neredeyse afallamıştım, sanki bana bir şey yapmıştı ama ne olduğunu ya da nasıl olduğunu bilmiyordum, sadece ilk izlenimimden çılgınca bir şekilde eser kalmamıştı.

Gülümsedim. “Hazır mısınız?”

Dışarı çıkıp kamyonetime bindi ve ben de otoparktan çıkıp festivalin düzenlendiği panayır alanına giden yola çıktım.

Sabah aydınlık ve güneşliydi. Gölün üzerinde ışık huzmeleri dans ediyordu, berrak ve mavi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

Ayrıca ince, bronz bacaklarıyla pürüzsüz omuzlarını açıkta bırakan bir elbise giymiş güzel bir *arkadaş*, ellerini kucağında birleştirerek yanımda oturuyordu.

Boğazımı temizledim. “Biraz ileri gideceğim ve *vegan* olduğunu varsayacağım?” Bu kelimeyi, sanki onu şeytana tapmakla suçluyormuşum gibi bir küçümseyici dehşetle dile getirmek için elimden gelenin en iyisini yaptım.

Haven’ın kahkahasıyla, yandan bir bakış atmasıyla ve boyunun kenarına çarpan bir buklesiyle ödüllendirildim. “Neredeyse bildin. Vegan değilim ama vejetaryenim.”

“Farkı ne?”

“Şey-”

“Boş ver.” Elimi salladım. “Bunu bu kadar detaylı tartışmak bana acı veriyor. Konuyu açma nedenim, festivalin temasına rağmen, katılımcıların tüketebileceği çok az meyve, sebze ya da bitki olacağını söylemektir. Meyveler de şekere bulanmış olacak. Turtalar. Reçeller. Tartlar. Muffinler. Her çeşit hamurışı olacak. Bir de barbekü. Bir sürü barbekü olacak.”

Bana doğru bakmıyordu ama yine de gözlerini devirdiğini görünce gülmek için kendimi zor tuttum. “Benim için endişelenme. Eminim kemirecek bir çam kozalağı bulabilirim.”

Güldüm.

Aileler festivalin girişine doğru yürüyordu ve biz vardığımızda otopark çoktan arabalarla dolmuştu. Arabayı bir kenara çekip ızgara etlerin ve tatlıların -en azından bana göre- nefis kokularını içime çektim.

Yabanmersini festivalinde neredeyse... nostaljik bir şeyler vardı. Basit zevklerden oluşuyordu: leziz yemekler, aile bağları ve tek amaçları ortak birlikteliklerini kutlamak olan bir kasabanın bir araya gelişi. Bu duygudan kopamıyordum. İçimdeki

küçük kasaba polisi -tüm bu insanları kendi halkı olarak gören polis- yüzündendi. Sebebi sadelikten keyif alan yanımdı.

Bu bana babamı hatırlatıyordu.

Haven, beni yan gözle süzerek, “Muazzam bir şeyin farkına varmış gibi görünüyorsun,” dedi, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Muazzam. Babam böyle biriydi. Tam olarak böyle.

Gidişinin yarattığı acıya kendimi çok fazla kaptırdığım için bazen onun gerçekte kim olduğunu unutuyordum. Ve belki de onun nasıl biri olduğunu unuttuğum için, kendimdeki aynı özellikleri de sık sık göz ardı ediyor ya da reddediyordum. “Olabilir,” dedim ama devam etmedim. Yine de Haven belirsiz cevabımı kabul ederek başını çevirdi.

Güneş omuzlarımı ısıtıyor, elini tutmak için garip bir istek duyuyordum ama kendime sadece arkadaş olduğumuzu ve arkadaşların el ele tutuşmadığını hatırlattım. Tanrım, yine de istiyordum. Ona uzanıp, güzel bir kızın elinin sıcaklığını elimde hissetmek gibi o basit zevklerden birinin tadını çıkarmak için avuçlarım adeta kaşınıyordu.

Buchananların evinde dans ettiğimiz parça gibi şarkıların neden yazıldığını hatırlamak istiyordum. Onu neden öptüğümü ve neden durmak istemediğimi hatırlamak istiyordum. Yapmamam gerektiğini söyleyen tüm o nedenler siktirip gidebilirdi. Düşününce çok mantıklı gibi görünen ama bir şekilde öyle olmayan nedenler...

“Travis amca!” İki siyah saçlı oğlan bize doğru koşarken, Bree ve Archer piknik masasından onları izliyordu.

“Bu ikisi için hazır mısın?” diye mırıldandım Haven’a.

Kocaman açılmış gözleriyle bana baktı. “Şey... sanırım?”

Yanımıza ilk ulaşan Connor oldu ve onu tek kolumla kucakladım. Hemen arkasından da Charlie geldi. Onu da kucaklayıp Archer ve Bree'nin oturduğu yere doğru birkaç adım attım.

"Travis amca!" dedi Connor nefes nefese. "Bugün kampta canlı orgazmlar hakkında bir şeyler öğrendim!" Archer'ın az önce içtiği su boğazında kaldı.

"Başka ne tür-" Merakla sorgulamaya başlamıştım ki yeğenimin altı yaşında olduğu gerçeği aklıma geldi.

Bree sakince araya girerek, "Organizma diye telaffuz ediliyor, Connor," dedi ve masanın yanına park edilmiş bebek arabasında oturan Averie'nin ağzına kaşıkla bir şeyler verdi. Ardından Haven'a bakıp gülümsedi. "Selam, ben Bree, bu da kocam Archer."

"Selam, ben Haven," dedi utangaç bir sesle. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Travis amca!" Charlie fısıldayacakmış gibi eğildi ama sonra yüksek sesle, "Averie hapşırıldığında *osuruyor*," dedi.

Hem Connor hem de Charlie karınlarını tutarak kahkahalarla güldüler.

Kendini kontrol altına almış olan Charlie'ye eğildim. "Bir kadının bedensel fonksiyonlarından bahsetmek centilmence değildir. Fark etmemiş gibi davranmalısın."

Charlie bunu düşünürken ciddileşti. "Ama çok *gürültülü*!" diye açıkladı sonunda.

Gülmemeye çalıştığı çok belli olan Haven'a bakmamla kendi savaşımlı kaybetmem bir oldu.

Bree bıkkınca başını salladı. "Çocuklar, eminim Travis amcanız içecek soğuk bir şeyler almak istiyordur. Gelin de sosisli sandviçlerinizi bitirin."

İki çocuğu da yere bıraktım. Connor Haven'a baktıktan sonra önümde parmak uçlarında yükseldi. Yüksek sesli olacağından emin olduğum "fısıltısını" duymak için eğildim. "Travis amca, diğer kız sevgiline ne oldu?"

Haven gözlerini kaçırdı, görünüşe göre biraz utanmıştı ve duymamış gibi davranmayı seçiyordu. "Şey, dostum, o sevgilimden ayrıldım ama Haven sadece arkadaşım."

Connor ona baktı. "Ahhh," dedi. Ardından Haven'a çok ciddi bir şekilde, "Böcekleri sever misin?" diye sordu. "Diğer hanımefendi böcekleri *hiç* sevmezdi." Connor koluna bir uğurböceği yerleştirmeye çalıştığında Phoebe'nin tiz bir çığlık atarak yerinden fırlamasını hatırlayınca neredeyse gülecektim. Connor'ın sevecen ve hoş karşılama amacıyla yaptığı bu harekete, Phoebe aile içi şiddet gibi karşılık vermişti. Sonrasında çocuklar ondan çoğunlukla uzak durmuştu, ben de ikizlerle vakit geçirirken onu yanımda çok sık getirmemiştim. Phoebe böyle tercih ediyor gibi görünüyordu. Ben de ondan farklı değildim.

Ancak Haven'ın yüzü şaşkın bir mutlulukla doldu ve gözleri zevkle büyüdü. "Böceklere *bayılırım!*" Ah, işte yeğenlerim bir kadınla ortak bir paydada buluşmuşlardı. Böcek meraklıları ve bitki delisi. Cennet tarafından bir araya getirilmiş gibilerdi. Cennet Bahçesi ya da hem bitkilere hem de böceklere kucak açan herhangi bir cennet de olması mümkündü.

Haven öne eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu; böylece hem onların seviyesine inmiş hem de yaklaşmıştı. Archer'ın annesi Alyssa da benimle bu şekilde konuşurdu. Onun karşımda duran görüntüsü birden net ve keskin bir şekilde zihnimi doldurdu. Bakışlarım Archer'ın kılere kaydığında o da bana baktı, yüz ifadesinde benim yüzümde gördüğü şeyle ilgili şaşkınlık ve hafif bir endişe vardı. İfademi yumuşatıp gözlerimi kaçırdım.

“En sevdiğim böceklerden biri korsanböceğidir,” dedi Haven. “Kötü böcekleri yer ve bitkilerin sağlıklı kalmasını sağlar.”

Birbirinin aynısı olan altın kahverengi gözler büyüdü. “*Korsan* böcek!” Charlie neşeyle tekrarladı. “Uğurböcekleri de kötü böcekleri yer!” dedi. “Annem onların iyi şans getirdiğini söylüyor ama Travis amca’nın kız arkadaşlarının üzerine koymamalıymışım.” Yere bakarak ayağının ucunu toprağa sürttü, belki de hediyesine karşılık yediği azarı hatırlıyordu.

“Eh, ben Travis’in kız arkadaşı değilim.” Haven bana hızlı bir bakış attı. “Yine de bana bir uğurböceği verseydin, çok sevinirdim. Ona Bitsy adını verirdim ve pencere pervazındaki sarmaşıktaki ona bir yuva yapardım. Her gece, ışığı söndürmeden önce, *İyi geceler, Bitsy. Sarmaşık yatağında iyi uykular* derdim.”

Çocuklar şaşkın bir sevinçle ona bakıyorlardı.

Haven, “En sevdiğim böceklerden bir diğeri de yusufçuk,” diye devam etti ve sonsuz bağlılıklarını pekiştirdi. “Sivrisinekleri ve diğer her türlü haşereyi yutarlar. Onları akşam yemeğinde bir spagetti gibi hüpletirler!”

Charlie, “Yaşasın!” diye bağırırken Connor neşeli olduğu kadar tükürükle de dolu bir hüpletme sesi çıkardı.

Haven gülerek doğruldu, gözlerinde mutluluk dans ediyordu. Bir an için başka tarafa bakamadım. Gölgede durmamıza rağmen güneş birkaç derece daha sıcak gibiydi ve bir şekilde, tenimi olduğu kadar içimi de ısıtıyordu.

Haven arkama bakarak elini salladı. Elini koluma koymadan önce, “Ah! Betty ve ekibin geri kalanı piknik masası kuruyor,” dedi. “Gidip merhaba diyeceğim ve onlar için yapabileceğim bir şey var mı bakacağım.” Bree ve Archer’a döndü. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.”

Ona sıcak bir şekilde gülümsediler. “Biz de, Haven,” dedi Bree. “Umarım yakında tekrar görüşürüz.”

İkizlere bakarken Haven’ın gülümsemesi daha da arttı. “Umarım,” dedi. “Hoşça kalın böcek severler.”

“Güle güle!” dedi oğlanlar. “Travis amca! Bizi dondurma almaya götürür müsün? Babamızın bir konuşma yapması gerekiyor.”

Haven bana, “Birazdan dönerim,” dedi.

“Tamam.” Başımı salladım. “Bekliyor olacağım.” Gözlerimiz bir an birbirinde oyalandı ve sonra Haven dönüp ekibimizin yerleştiği yere doğru ilerledi.

Charlie coşkuyla, “Travis amca! Dondurma! Dondurma!” diye hatırlattı.

Bree Archer’ı öptü ve o da gitmek için dönüp, bana çenesini eğerek selam verdi. “İyi şanslar,” dedim. Buna ihtiyacı olmadığını biliyordum. Bugüne kadar topluluğumuza yüzlerce konuşma yapmıştı ve kasaba festivalinin tarihi ile yabanmersininin önemi hakkında şiirsel bir konuşma yapmak pek de stresli bir iş değildi.

“Anneniz dondurma yemenize izin veriyor mu?” diye sordum. İkizler omuzlarının üzerinden önce yarısı yenmiş sosisli sandviçlerine, sonra da annelerine gergin bakışlar attı.

Bree ellerini kalçalarına koydu, bir süre oğlanlara acı çektirdikten sonra bana bakıp gülümsedi. “Elbette.”

“Yaşasın!” diye sevindikten sonra ikisi de elimi tuttu.

Dondurma ve iki yüzyıldan uzun süredir devam eden festivale geldikleri için insanlara teşekkür eden kısa karşılama konuşmasının ardından Archer çocuklarını yanına aldı. Böylece ben de piknik masalarına geri döndüm. Haven’ın ekibi selamlamak için gittiği masanın boş olduğunu görünce hayal

kırıklığına uğradım. Halka atma oyunu oynadıklarını, kör Burt'ün atışlarının çılgınca olduğunu, küçük çocuklara çarptığını veya ucuz bira ve hapishane içkisiyle kafayı bulduklarını ya da buna benzer saçmalıklar yaptıklarını hayal edebiliyordum. Garip bir şekilde o gülünç şapşallarla birlikte olmadığım için üzüldüm.

Bree masalarının yanındaki battaniyeye oturmuş, bebek arabasını da yanına çekmişti. Ona doğru ilerleyip yanına oturdum, bacaklarımı uzatıp ellerime yaslandım.

Bree bebek arabasını örten battaniyenin altına baktı, belli ki Averie uyuyakalmıştı. Arabanın yan tarafına tutturulmuş ve yumuşak bir vız sesi çıkaran elektrikli bir vantilatör, onun uyurken serinlemesine yardım ediyordu.

Etrafta gülüp dolaşan insanlara bakarak, “Güzel bir gün,” dedim. Gözlerim bir baston ya da bir hale gibi parlayan sarı saçlar ya da belki de aşırı büyük bir tulum aradı. Fakat daha çok, saçının çoğu bir örgüyle toplanmış, kestane rengi buklelerden oluşan bir baş arıyordum. Archer biraz ötemizdeydi, elleri havada hızlı hızlı hareket ediyordu. Sırtı bana dönük olduğu için konuştuğu çifte tam olarak ne söylediğini göremiyordum. Her ne söylüyorsa onları güldürüyordu, karşılık olarak kadının elleri de havaya kalkıyor, kocası ise sesini kullanarak konuşuyordu. İkizler Archer'ın bacaklarının etrafında koşup kovalamaca oynuyor, babaları da aynı anda ustalıkla ellerini hem konuşmak hem de enerjik oğullarını kontrol altında tutmak için kullanıyordu.

Sessiz, gözlerden uzak bir yaşam sürdüğü zamanları düşündüm; omuzları içeri çökmüş, karman çorman saçlı kafası aşağıda, yapayalnız bir halde ve görmezden gelinerek Pelion sokaklarında yürürdü. Keskin bir pişmanlık duygusu içimi yaktı.

Onu görmezden gelen insanlardan biri de bendim.

Yanma daha da şiddetlendi.

Senin sorunun ne? Sorunun ne?

Bree, “Hımm?” diye mırıldanarak beni şimdiki zamana geri getirdi. Gözleri kocasının üzerindeydi, yıllar geçmesine rağmen hâlâ yüzünde olan o şefkatli, sevecen ifadeyle Archer’ın insanlarla etkileşimini izliyordu. Ya da çocuklarına babalık yapışını. Ya da havayı solumasını. Şadece var olması bile yetiyordu.

“Hımm, ne?”

Bana bir bakış attı, az önceki sevgi dolu bakışın yerini endişeli bir kaş çatma almıştı. “Az önce bir şeyler mırıldanıyordun.”

Yüksek sesle mi söylemişim? Başımı hafifçe iki yana salladım. Hatıra şaşırtıcı bir şekilde güçlüydü, bir anlığına dalıp gitmişim. “Senin sorunun ne dedim,” diye cevap verdim. “Babamın gitmeden bir gün önce bana söylediği şeydi.” Duraksadım. Haven da Gage’in partisinde, keseli sıçan olayından sonra bana aynı şeyi söylemişti ve o sözlerin acısı birden aklıma geldi. Kalabalığa baktım fakat artık orada olan biteni görmüyordum. Bree’nin bakışlarını yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum, zihnim geçmişe dönmüştü. “Babam Archer için her zaman çok endişeli görünürdü, tüm ilgisini ona verirdi. Kıskanırdım.” Bir duraklama daha. Bunu yüksek sesle söylemek acı veriyordu. Ama *iyi* de hissettirmişti.

“Yedi yaşındaydın, Travis,” dedi nazikçe.

“Babamı paylaşmak istemedim. Bana güven veren, kafamı karıştırmayan tek ebeveyn oydu. İkinci en iyi olmak istemedim,” diye mırıldandım. Annem bana bu sözleri söylemeden önce bile bunu hissetmişim. Babamın kalbinin ikimiz arasında bölündüğünü biliyordum. Peki neden böyleydi? O *benim* babamdı. Tabii gerçeği sonradan öğrenmişim. “Archer’a kötü davrandım. Ona çelme taktım ve dizini sıyırdı. Babam diz çöküp omuzlarımı

ellerinin arasına alarak beni sertçe sarstı.” Doğrulup oturdum ve arkamdaki battaniyeyi alıp babamın hareketini taklit ettim. “Çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. *Senin sorunun ne* diye sordu. Bazen kendimi hâlâ bu soruyu sorarken buluyorum ama cevap bulamıyorum. Sadece aynı şeyleri hissediyorum, o kadar. Bir hayal kırıklığı olma hissi.”

Ertesi gün veda bile etmeden beni terk etmişti. Beni terk etmiş ve Archer’ı, gerçekten istediği oğlunu yanına almıştı. *Beni geride bırakmıştı. Sonsuza dek.*

Bree, “Travis,” dedi usulca. “Öyle demek istemediğine eminim. Bunu kızgınlık ve bıkkınlıkla söylemiştir. İnan bana, şu vahşi çocuklarım da beni günde yüz kez bıktırıyor.” Ama babalarının etrafında daireler çizen çocuklara bakışı, gözlerindeki o açık hayranlık, bana nasıl bir anne olduğu hakkında bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

“Biliyorum,” dedim çünkü biliyordum. Bir yanımda bunun farkındaydı. Yine de yıllar boyunca çok sık bu duyguyla hareket etmiştim. *Neden?* Benim için gerçekten önemli olan tek kişinin gözünde yeterince iyi olamama korkusunun davranışlarımı yönetmesine izin mi vermiştim?

Archer’ın konuştuğu çift bir an için birbirlerine döndüğünde Archer’ın Bree ile oturduğumuz yere biraz özlemle bakmasını izledim. Burası kendini rahat hissettiği ve belki de benim de dahil olduğum o insanlar dışında birçok kişinin olduğu bir yerdi. Yüzündeki ifade kısa sürdü, çiftin dikkati tekrar ona odaklandığında gülümsemesi geri döndü ama birden bir şeyin farkına vardım. Archer’ın hayatı mükemmel değildi. Elbette kasabayı devraldığından beri geçen sekiz yıl içinde kendine güvenini ve sosyal becerilerini geliştirmişti. Artık bir ailesi, arkadaşları ve dolu dolu bir hayatı vardı. Yine de bir zamanlar

yapayalnız olan bir parçası hâlâ onunlaydı. Belki de o hayatın bazı yönlerini özlüyordu.

Hepimiz bir zamanlar olduğumuz insanların parçalarını taşımıyor muyduk? Şanslı ve ileri görüşlüyssek, iyiyi nasıl ayıklayacağımızı öğrenebiliyorduk. Kötüyü, bize acıdan başka bir şey getirmeyen, işe yaramayan kısımları nasıl geride bırakacağımızı da zamanla anlıyorduk.

Bazen.

Belki de Bree ve Archer'ın gecenin sessizliğinde birbirlerine sundukları şeyler sadece sevgi ve şefkat sözcükleri değildi. Aynı zamanda korkuları, güvensizlikleri ve endişeleri ya da her ne hissediyorlarsa, onları da paylaşıyorlardı.

Bree ile kendi düşüncelerimize dalarak birkaç dakika sessiz kaldık, vantilatörün uğultusu ve ötesindeki kalabalığın cılız sesi huzurlu bir beyaz gürültü yaratmıştı.

Bree sonunda, "Phoebe ile neler oldu?" diye sordu. "Tabii sormamın bir sakıncası yoksa."

Küçük bir grup insan durdukları yerden ayrılmaya başlayınca Haven'ı gördüm, Burt'ün söylediği bir şeyi dinlerken kahkahası havada yankılandı. Dudaklarımda bir gülümsemenin oluştuğunu hissettim ve bir elektrik akımı göğsümden kasıklarımaya doğru aşağı yukarı hareket etmeye başladı.

"Beni aldattı. Onu yakaladım."

Bree keskin bir nefes verdi. "Yakaladım derken... yani-"

"Ah evet. Tam olarak düşündüğün şeyi kastediyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım. Travis." Sanki bu görüntü ona gerçekten acı vermiş gibi şakağına masaj yaptı. Kalbim hafifçe sendeledi. Bir zamanlar ben de ona acı çektirmiştim. Bazıları bu yaşadığımla, Bree Hale'e karşı ilahi adaletin

sağlandığını söyleyebilirdi. Belki de haklılardı. “Bunu yaşadığın için çok üzgünüm,” dedi Bree.

Ona baktığımda yüzünde samimi bir ifadeyle bana baktığını gördüm. “Üzüldüğünü biliyorum.” Gözlerimiz buluştu, bir şekilde beni anladığını hissediyordum. “Ve bunun için minnettarım.” Derin bir nefes alıp gözlerimi kaçırdım ve o anı sonlandırdım, gözlerim tekrar Haven’ı buldu. “Ama iyi tarafından bakarsak, ayrılığın avukatları ve malların paylaşımını dahil edeceği bir dönemdense şimdi olması daha iyi.” Gerçi benim durumumda, sahip olduğum tek önemli mal arazimdi.

“Bu konuda pek de üzgün görünmüyorsun,” diye belirtti. “Onunla evlenmeyi gerçekten düşünüyor muydun?”

Sorusu bir an duraksamama neden oldu. Dürüst olmak gerekirse, artık bu konuda o kadar da üzgün değildim. Ve birden, üzüntümün Phoebe’nin hayatımdan çıkmasından çok kendi gururumla ilgili olduğunu fark ettim. *İntikam* almak istemiş-tim çünkü kendimi aşağılanmış ve reddedilmiş hissetmiş-tim. İkinci en iyi hissetmiş-tim. Tekrar. Ve eğer kendime karşı gerçekten dürüst olmam gerekiyorsa -çünkü bu huyumdan vaz-geçebileceğime inanmak istemiş-tim- o günden beri tam olarak fark etmediğim bir rahatlama hissediyordum. Öte yandan bu çok şey ifade ediyordu ve daha sonra ele alıp düşünmem gereken türden bir şeydi. Bu yüzden Bree’ye basitçe, “Bilmiyorum,” diye cevap verdim. Ona yandan bir bakış attım. “Ondan hiç hoşlanmamıştın.”

“Hayır, hayır. Ondan olabildiğince hoşlanmış-tım.”

Olabildiğince. Ondan olabildiğince hoşlanmış-tı. Bu kadın bir zamanlar Norm’un akçaagaçlı acı pastırmasını “dünyadan tüm kötülüğü sonsuza dek kovma gücüne sahip” diye tanımlarken daha ikna ediciydi. Dudaklarım eğlenerek yukarı kıvrıldı.

“Tabii ki sana yaptıklarını göz önüne alırsak, şu anda ondan pek fazla hoşlandığımı söyleyemem.”

“Yani artık ondan daha az hoşlanıyorsun.”

“Çok daha az.”

Haven’ın güldüğünü duyunca tekrar kalabalığa baktım, örgüsünden kaçan birkaç bukle zıplayıp ışığı yakalayarak saçlarını kızıl kahve renginde parlatıyordu.

“Peki ya buraya birlikte geldiğin kız?” diye sordu Bree. “Haven. Çok tatlı birine benziyor. Çocuklar ona âşık oldu.”

Gözlerimi Haven’dan ayırıp Bree’ye çevirdim. “Sadece arkadaşız. Şu anda kadınlardan uzak duruyorum.”

“Bu muhtemelen iyi bir fikir,” diye mırıldandı Bree. “Biten ilişkiyi unutmak için başkasıyla yaşanan ilişkiler asla yürümez.”

Yarım ağızla, memnuniyetsizce, “Ayrıca o *bitki* delisi, vejetaryen bir kadın,” diye tısladım ve başka kimsenin duymadığından emin olmak için gizlice etrafıma bakındım.

“Pardon, doğru mu duydum? Komünist bir casus mu dedin?”

“Sayılır.”

Bree kahkaha attı.

“Daha yirmi üç yaşında.”

“Pelion’a taşındığımda ben de o yaştaydım,” dedi hayalperest bir tavırla. Devamında *Ve Archer’a âşık olmuştum, o da bana dediğini duyar gibiydim.*

“Phoebe’nin beni aldattığı kişi onun kardeşi.”

Bree’nin kafası hızla bana doğru döndü. “Şaka yapıyorsun.”

“Hayır.”

“Vay canına. Bu... karmaşık bir durum değil mi?”

“İntikam her zaman öyledir.” İntikam planlarım üzerinde çok düşündüğüm için değil ama daha çok etki yarattığı için ona kurnazca sırıttım.

“İntikam mı?” Tek kaşını kaldırdı. “Travis Hale, bu kulağa çok dramatik geliyor.”

Eğlenmiş bir şekilde güldüm. Haven da aynı kelimeyi kullanmıştı. Benim içinse sıcak hava balonuyla inen ve elinde kılıç tutan Monte Kristo Kontu'nu çağırıyordu.

Yine de... bu görüntü hiç de hoş değildi. "Adam beni küçük düşürdü. Sence de ödeşmeye hakkım yok mu?"

Bree iç çekti. "Phoebe ile olabilir." Fakat ses tonundan buna bile katılmadığı anlaşıyordu. "Ama Haven'ın kardeşi sana hiçbir yemin etmedi; dolayısıyla hiçbir yemini de bozmadı. Ve her durumda, tüm bu intikam olayı eski Travis'i anımsatıyor."

Eski Travis. Sesindeki küçümseme bana eski Travis'i nasıl gördüğüne dair bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Görünüşe göre, sıcak hava balonuyla inen gizemli bir kont değilim. Ses tonu, kesinlikle bundan daha az çekici biri olduğumu söylüyordu.

Bree'nin sekiz yıl önce tanıştığı adamın, yani şu eski Travis'in güncellenmiş bir modeli gibi mi hissediyordum? Bazı açılardan evet... bazı açılardan ise hiçbir fikrim yoktu. Haven'a bakmaya devam ettim ve ani gülüşüne tepki olarak gülümsedim.

Tanrım, çok güzeldi.

Açıklayamadığım nedenlerden ötürü bu yasak düşünce belli belirsiz canımı yaktı.

"Her neyse, Haven'nın yanı sıra şu kardeş meselesi var. Ama aynı zamanda çok az ortak noktamız olduğunu da söylemem gerek." Sanki Bree beni daha fazlasını söylemem için zorlamış gibi devam etmiştik. "Biz sadece arkadaşız. Geçici bir arkadaşlık, hepsi bu."

"Ama yine de..."

Bree'ye baktığımda yine beni izlediğini gördüm, yüzünde küçük, gizemli bir gülümseme vardı. "Yine de ne?"

Haven'ın hâlâ ekibimizle sohbet ettiğini bildiğim yere baktı. "Seni diğer kadınların yanında yeterince gördüm ve genellikle izlenen kişi sen olursun."

"Kesinlikle." Ona bir sırıtış gönderdim.

Bree başını iki yana salladı. "Hayır, bunu hiç fark etmiyor gibisin. Sanki bu özellik senin doğal bir parçan gibi."

"Tabii ki öyle."

"Ama bu kız... Bu sefer sen gözlerini ondan alamıyorsun."

Ağzımdan alaycı bir ses çıkardım. "Lütfen ama. Kız tam da bira çadırının önünde duruyor." Ayağa kalktım. "Ve ben de susadım. Bir tane ister misin?"

Gülüp başını iki yana salladı. "Hayır. Teşekkür ederim." O da ayağa kalktı. "Turta değerlendirme yarışması birkaç dakika içinde başlayacak, oraya gitmem gerekiyor. Anne'in tarifini yaptım." Anne'in adını andığında gözleri doldu. Anne birkaç yıl önce, ikizler daha yeni yürümeye başlamışken ölmüş olmasına rağmen hâlâ gözleri doluyordu. Bree festivalin yabanmersinli turta yarışması için her yıl Anne'in tarifini yapıyordu. Her yıl da kazanıyordu. Bunun yıllarca çokça sevilmiş bir Pelion sakinini onurlandırmak için ayarlandığına dair şüphelerim vardı ama yakın zamanda kimseyi yabanmersini kokulu dolandırıcılıktan tutuklamayacaktım.

Gereksiz de olsa, "Tamam. İyi şanslar," dedim.

Haven'ın yanına ilerledim, bana dönüp, yüzü güneşe rakip bir gülümsemeyle aydınlandığında neredeyse ayaklarım birbirine dolanacaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Haven

“**S**elam.” Travis yaklaşıırken gülümsedim. Büyük bir gülümseme olduğunu hissediyordum. Hatta muhtemelen gereğinden fazla büyüktü ama bunu bastırmak için çaba sarf etmek istemediğimi fark ettim. Kalabalığın gürültüsü azaldı, dünya aniden inanılmaz derecede aydınlandı.

“Selam.” Travis de gülümseyerek karşılık verirken bir esinti koyu renk saçlarını alnından uçurdu. Saç çizgisine yakın küçük, beyaz bir yara izi dikkatimi çekti, eski bir yaraya benziyordu. Bu yarayı aldığı anda daha genç olmalıydı. “İyi vakit geçiriyor musun?”

“Bu hayatımın en harika günü,” dedim. Coşkumun onun gibi birine abartılı gelebileceğinden utanamadım. Çok mutluydum. İçim içime sığmıyordu.

Yüzünden birkaç duygunun teker teker geçişini hayranlıkla izledim. Şaşkınlık, kafa karışıklığı, zevk, garip bir üzüntü ve sonra da merak. “Ciddisin.”

Güldüm. “Kaliforniya’da yabanmersini festivali yapmıyoruz.” Gülümsedi ama bunun yanlış bir açıklama olduğunu bildiği belliydi. Kaliforniya’da bugünkü gibi bir gün yaşayabileceğim

pek çok başka etkinlik oluyordu. Çiftçi pazarları, karnavallar, el sanatları fuarları... Fakat hiçbirine, bir kez olsun katılmamıştım. İnsanlar, şekerli tatlıların leziz kokusu, aileler, sıcaklık... her şey inanılmaz derecede samimiydi. Işıl ısıldı ve bir şekilde burada olduğum için ben de öyle hissediyordum. Etrafa göz attım ve sonra bakışları hâlâ üzerimde olan Travis'e döndüm. "Ne kadar şanslısın, Travis, tüm," derken elimle etrafı gösterdim. "Bunlara sahip olduğun için."

Travis'in bakışları benimkilerden ayrıldı ve etrafına bakındı. Sanki sisli bir pencereden bakıyormuş da sis aniden kaybolmuş gibiydi. Bana tekrar baktığında gözleri yumuşacıktı. Ayrıca evet, sıcaktı. Altın-kahverengi irislerinin etrafında koyu yeşil halkalar vardı. *Olağanüstü gözlerdi.* Kardeşinin de benzer gözleri olduğunu fark etmiştim ama onunkiler Travis'inkilerden yarım ton kadar daha açık görünüyordu. "Evet," dedi bir süre sonra. "Oldukça şanslıyım." Sonra bana gülümsedi, bu sanki ona beklemediği bir hediye sunmuşum gibi çarpık ve çocuksu bir gülümsemeydi.

"Clarice birkaç dakika içinde falımıza bakacak. Bizimle gelsene."

Travis gözlerini devirdi. "Böyle şeylere inanmıyorsun, değil mi?"

Güldüm. "Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Hiç falıma baktırmadım. Ama sen açık fikirli olursan ben de olacağım."

Yine o çocuksu sırıtışını takındı ve bu beklenmedik masumiyet karşısında midem kasıldı. *Kesinlikle çok yönlüydü.* "Elbette."

Cricket elinde bir tepsi bira ve köpükler dökülen plastik bardaklarla çıkagelip her birimize birer tane uzattı. Travis

tereddüt edince, “Hadi ama Şef, görevde değilsin ve bizi eve Burt bırakacak,” dedi.

Az önce içtiğim biradan aldığım küçük yudumu az kalsın püskürtecektim, sırttan kör adama bakarken Travis’in de gözleri büyüdü. Cricket gürültülü bir kahkaha atarak boş tepsiyle kalçasının yan tarafına vurdu. Travis içkiden bir yudum aldı. “Sanırım birkaç saat daha burada takılacağım.”

Cennette geçirilecek birkaç saat kalmıştı. Bardağımı kaldırdım, Travis de kendi bardağını kaldırıp benimkiyle tokuşturdu.

Clarice’in standı festivalin diğer tarafına yakın olduğu için Travis ile grubun arkasından yürümeye başladık. “Los Angeles’ın hangi bölgesinde büyüdün?” diye sordu.

Biramdan bir yudum alıp yutkunduktan sonra duraksadım. “Los Angeles’ı bilir misin?”

“Ünlü kısımları hariç pek değil... Hollywood, Bel Air, Beverly Hills, Laguna Plajı.”

Küçük, neşesiz bir kahkaha atıp, “O taraflarda büyümedim,” dedim. “Güneşli plajların, Louis Vuitton mağazalarının ve güvenli yaşam alanlarının tam tersini hayal et, işte öyle bir yerde büyüdüm.”

Cricket gürültülü bir kahkaha attığında Travis gözlerini kısarak grubumuzun geri kalanının yürüdüğü yere baktı. Kadın Travis’e pek de gizli olmayan bir bakış attıktan sonra matara gibi görünen bir şey çıkardı ve Burt ile Betty’nin uzattığı bardaklara birer *shot* doldurdu. “Kelimenin tam anlamıyla bir suçlu,” diye mırıldandı Travis. “Hapis yatmasına şaşmamalı.”

Küçük bir kahkaha attım.

“O halde,” dedi bir dakika sonra. “O halde güvenli bir yaşam alanının tam tersi olan yerde yabanmersini festivali olmuyor.”

“Yabanmersini bile yok ama bu ayrı bir konu.”

Bir kaşı kalkarken diğeri indi ve beni süzdü. “Bu doğru olamaz.”

“İnan bana, doğru. İçki dükkânları ve bakkallar, dışarıdaki tezgâhta duran ve genellikle dokunulmayacak halde olan üç-dört muzun olduğu bir sepet dışında hiç ürün satmaz. Annem eve yemek olarak cips, soda ve donut getirirdi. Yoksul mahallelerin besin piramidi böyledir. Dünyanın her yerini görememiş olsam bile, sanırım evrensel bir şey.” Ona eğlenceli olduğunu umduğum bir gülümsemeyle baktım ama o, gülümsememe karşılık vermedi. Başka tarafa baktım. Bunu neden paylaşıyordum ki? Hem de yabanmersini festivalinde? Sıcak, ışıltılı, güneşli yabanmersini festivalinde.

Çünkü diğer günlere kıyasla bugün, tanınmak iyi hissettiriyor. Birbirlerine bağlı olan bu insanların arasında yürürken, sen de onlardan biriymiş gibi hissediyorsun.

Sadece bir günlüğüne bunu istemek çok mu yanıltıcı? Birkaç ay içinde bu adamı bir daha asla görmeyecektim. Bunun gerçekten bir önemi var mıydı?

“Sağlıklı gıdalar senin için bu yüzden mi bu kadar önemli?” diye sordu usulca.

“Sanırım. Annemi de çok kötülemek istemiyorum. Çabaladı, bazen diğerlerinden daha fazla ama... o, çevresinden gördüğü gibiydi. Eve sevdiğimizi düşündüğü yiyecekleri getirirdi. Severdik ama bizim için sağlıklı olmayan yiyeceklerdi.”

“Farklı olmayı nasıl başardın?”

“Bir kavun çaldım.”

“Aha. Seni ilk gördüğümde suça meyilli olduğunu anlamıştım.”

“İtiraf ediyorum. Bir zamanlar öyleydim. On bir yaşındaydım, bir gün okuldan eve dönerken farklı bir yol seçtim ve bu şekilde bir Kore bakkalına rastladım. Bir kavun standı vardı. Elbette daha önce televizyonda kavun görmüştüm ama

hiç yememiştik. O standın etrafında oyalandım. Bir tanesinin tadına bakmayı *çok istedim.*” O anı, içimi saran açıklanamaz şiddetli isteği hatırladım. Belki de sadece farklı olmak, bana sunulmamış bir hayatı kısa süreliğine de olsa yaşamak istemiştım. Bir kavun yiyebilecek kadar uzun bir süre. Gerisini atlayarak, “Sadece bir kez kavun yemek istedim,” dedim.

Travis’in bakışlarını yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum, gözlerimi ona çevirdim. İfadesinde şaşkınlık ve adlandırarak kadar iyi bilmediğim başka bir duygu daha vardı. “Yani çaldın,” dedi.

“Çaldım. Ve hemen yakalandım.”

“Olamaz.”

Dudaklarım titredi, “Dükkân sahibi Bay Kim bana bağıırıp çağırdı,” derken sesimdeki hassasiyeti ben bile duyabiliyordum. “Ağlamamak için kendimi zor tuttum ama titriyordum ve çok korkmuştum. Beni sokağın bir blok yukarısındaki bir kapıya götürdü ve kapıyı bir buçuk metre boyundaki bir kadın açtı. Ona, *Bu küçük hırsız kavunlarımızdan birini çalmaya çalıştı. Al onunla sen ilgilen,* dedi.” Yumuşakça gülümsedim. “Kadın beni binasının çatısına götürdü ama pek de kızgın görünmüyordu, bu yüzden onu takip ettim. Orada bir bahçesi vardı. Çatının her yerini kaplayan tahta kutular içinde mükemmel bir şekilde dizilmiş bitkiler ve çiçekler. Harikaydı. Hayatım boyunca hiç o kadar güzel bir şey görmemiştım. Bana bir saatimi topraktan patates çıkararak geçirirsem borcumu ödemiş olacağımı, eve bir kavun götürebileceğimi söyledi.”

“Çok nazik bir davranış,” dedi.

“Evet. Evet, nazikti. Hem o hem de kocası.” Cümlemin sonunda sesim hissettiğim duygu yoğunluğundan kısılinca boğazımı temizledim.

“Onlara ne oldu?” diye sordu Travis.

Derin bir nefes aldım, Kim çifti hakkında konuşmanın canımı hâlâ acıtmasına, kayıplarının geride bıraktığı yaranın bazen hâlâ içimi sızlatmasına şaşırıyordum. “Bay Kim ben ortaokuldayken kalp krizinden öldü, Bayan Kim de Güney Kore’ye, ailesinin yanına döndü. Ona kartpostallar gönderiyorum.”

“Ama onun sana cevap yazabileceği kalıcı bir adresin yok,” dedi.

Ona bakmadım. “Hayır. Şu anda yok.”

“O gittiğinde sen kaç yaşındaydın?”

“On altı.”

“Peki bahçeye ne oldu?”

Duraksadım. “Ev sahibi, Kim çifti gittikten sonra bile kalmasına izin verdi. Saksılara birkaç şey ekdim ve onları eve götürdüm. Orayı canlı tutmaya çalıştım ama bahçelerin bakımı çok zaman, çok çaba ve biraz para gerektiriyor. Ben de... şey, sonunda öldüler. İlk başta yavaştı ve umudum vardı ama sonra... bir gün hepsi birden ölür gibi oldu.”

Yumuşak bir sesle, “Peki ya eve götürdüklerin?” diye sordu.

Keskin bir acı içimi yaktı. “Eh, sonunda onlar da öldü.”

Daha sonra.

“Üzüldüm.” Sesindeki empati o kadar belirgindi ki boğazımda bir yumru oluştu.

Ona, parlak olduğunu umduğum bir gülümseme sundum ve omuz silktim. “Her neyse, bahçıvanlık artık pek mümkün değildi ama bir sağlıklı gıda marketinde iş buldum. Şehrin öbür ucundaydı, bu yüzden her mesaiye üç otobüsle gidip gelmem gerekiyordu. Ama... dediğim gibi, mahallemizde böyle marketler yoktu ve ne olursa olsun, bahçe olmadan bu tür yiyecekleri karşılayamazdık. Sağlıklı gıda marketinde çalışan indirimli olsa bile yine de indirimli raflardan alışveriş yapıyordum. O işe girmemle eve meyve, sebze ve... yumurta götürebildim.

Demek istediğim, gidip gelmeme değiyordu.” *Besleyici yiyecekler. Bizi sağlıklı ve güçlü kılan, hasta etmeyen ve her zaman aç bırakmayan yiyecekler. Siska küçük kardeşim gelişsin diye benim bazen yemeden durduğum yiyecekler.*

Grup, Clarice’in standı olması gereken yerin önünde durdu, kalın kadifeden mavi bir perde küçük alanı çevreliyordu. Kumaşın üzerine altın rengi ay ve yıldızlar dikilmişti. Travis ile onların yanında durduk.

“İlk kim baktıracak?” diye sordu Burt, kelimeleri söylerken dilinin tam dönmediğini fark etmiştim.

“Ben!” Betty perdeyi açıp dengesiz bir şekilde içeri doğru ilerledi.

Travis kaşlarını kaldırıp bana baktığında güldüm. Kim çifti ve çatıdaki bahçeyle ilgili anılarımın ağırlığı güneşin sıcaklığına ek olarak sulu biranın hafif uyuşturan etkisiyle eriyip gitmişti.

Küçük bir grupta yürüyen, mükemmel koyu renk saçlara sahip bir kafa dikkatimi çekti.

Gage, kalabalığın arasından sıyrıldığında yanındaki kadın bir şeyler söyleyip elini koluna koydu. Durup bir süre kadını dinledi ve gözleri benimkilerle buluştu.

Kadın Gage dışındaki her şeyden habersiz bir şekilde konuşmaya devam ederken birbirimize gülümsedik. Gage’in bakışları Travis’e kaydı ve çenesini hafifçe kaldırıp kaşlarını indirerek ikimize baktı.

Ben de Travis’in bakışlarını üzerimde hissettim ve ona bir bakış attım. İçinde bir savaş veriyor gibi görünüyordu. Fakat sonra ifadesi netleşti ve kulağıma doğru eğilerek, “Bana hayranlıkla bak, Haven,” dedi.

“Ne?”

“Bana bu festivaldeki tek erkek benmişim gibi bak.”

Gözlerimi kırıştırap başımı kaldırdım, yüzlerimiz birbirine yakındı ve Travis yavaşça sırtırken altın kahverengi gözlerine güneş vuruyordu. Büyülenmiş gibi bakakaldım ve birden, gerçekten de festivaldeki tek erkek oymuş gibi hissettim. Yutkundum, bakışlarımı o büyüleyici gözlerden ayırıp Gage'in durduğu yere çektim, bizi izlerken kaşları daha da çatılmıştı. Onunla konuşan kadın, sanki söylediği bir şeye cevap almayı ya da yorum yapmasını bekliyormuş gibi koluna vurdu. Gage irkilerek kadına karşılık verdiğinde kadın tatmin olarak konuşmaya devam etti.

Travis elimi tutup fısıldamak için tekrar eğildi. Eli sıcaktı ve benimkini tamamen sarmıştı. Tenimde dans eden küçük kıvılcımları hissedebiliyordum. "Erkekler basittir," diye fısıldadı. "Biraz meydan okuma, biraz da sağlıklı rekabet eklersen ilgi on kat artar."

Ona döndüm, elim hâlâ onun elindeydi. "Bu senin için de geçerli mi, Travis?"

"Elbette. Ben de bir erkeğim, değil mi?"

"Kesinlikle bir erkeksin. Buna itiraz edemem."

Yumuşakça güldü ve o kıvılcımlar yine dans etti.

Gage konuştuğu -daha doğrusu dinlediği- kadından uzaklaşıp bize doğru yöneldi. Travis'in elini bıraktığımda garip bir kayıp hissettim.

"Haven." Gage gülümsedi, düz, beyaz dişleri parıldıyordu. "Travis," diye mırıldanırken bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. "Eğleniyor gibi görünüyorsun."

"Eğleniyorum."

"Eğleniyoruz."

Travis ile ben aynı anda konuşmuştuk, başlarımız birbirimize döndü. Gülümseyerek tekrar Gage'e baktım. "Evet. İkimiz de. Eğleniyoruz." Travis'e sııttım. "Harika bir gün oldu."

Gage'in gözleri yumuşadı, bakışları üzerimde kaldı. "Sevin-dim. Çok güzel görünüyorsun." Gözleri yüzümden ayak parmaklarıma doğru kaydı ve onun bu ilgisi karşısında içimi ısıtan bir mutluluk hissettim. Hoşlandığım, onu ilk gördüğüm günden beri bana böyle bakmasını umduğum mükemmel adamın ilgisi üzerimdeydi.

Zararsız bir yaz eğlencesi için mükemmel olduğunu düşün-düren bir şekilde bakıyordu.

Gözlerimi bir an için yere indirip, "Teşekkür ederim," dedim. "Sen nasılsın?"

"İyiyim. Pistte bir ödöl takdim etmem gerekiyor, o yüzden gitmeliyim." Durdu, gözlerini benden ayıramıyordu. "Önümüzdeki hafta sonu parkta bir konser var. Bu etkinlik kadar büyük değil ama güzel vakit geçirilir, özellikle de hava uygun olursa. Acaba gitmek ister misin?"

Kaburgalarımın arasında küçük bir heyecan hissettim. Bu bir randevu teklifi miydi?

Gage, Travis'e bakmadan, "Sen de gelebilirsin, Hale," dedi.

Tamam, belki de bir çiftte randevu olacaktı?

Travis hiç istifini bozmadan, "Gelecek hafta sonu Crawfordsville Antika Fuarı'na gitmek için çoktan plan yaptık," dedi.

Bekle bir dakika, ne? Başım hızla Travis'e döndü ama onun gözleri Gage'e takılı kalmıştı. Gage de ona baktı, dudakları hafifçe seğiriyordu.

"Antikacılığa merak sardığını bilmiyordum, Hale," dedi Gage. "Örgü de örüyor musun?"

Travis, “Ha-ha. Komik şaka,” derken Gage’in esprisi onu eğlendirmekten çok sıkılmış gibi tırnaklarına baktı. “Hayır, örgü örmüyorum.” Bana bakarken dudakları yukarı kıvrıldı. “Ama Haven bana *her türlü* yeni şeyi denemem için ilham verdi,” dedi ve devam etmeden önce bir süre bekledi. “Ayrıca, dayanaksız bekâr evi mobilyalarım pek çok açıdan eskimeye başladı. Daha *kalıcı* parçalara yatırım yapmanın zamanının geldiğine karar verdim.”

Gage’in gözkapakları hafifçe titrerken yavaşça başını salladı. “Kesinlikle. Katılıyorum.”

Travis ona sakin sakin baktı. Antika fuarı gezimize onu davet etmediğini fark ettim.

“Ayrılmanıza üzüldüm,” dedi Gage, şu anda ikisi arasında ne olup bittiğinden tam olarak emin değildim ama Gage’in sesi samimi geliyordu. Travis sadece homurdanmakla yetindi. “İşler değişti mi?” Gage parmağını ikimizin arasında ileri geri hareket ettirdi.

İkimiz de aynı anda, “Hayır, hayır,” dedik ve birbirimize bakıp tuhaf bir şekilde güldük.

“Hâlâ sadece arkadaşız,” diye mırıldandım.

Gage’in gözleri şimdi benim üzerimdeydi. “Anladım...” Durdu, yüzünde bir gülümseme belirdi. “Önümüzdeki hafta sonu olmazsa, çarşamba akşamı yemeğe çıkmaya ne dersin? Göl kenarında harika bir yer biliyorum.”

Nefesim kesildi. Bir randevu. Sadece ikimizin olduğu bir akşam yemeği. Kulağa kesinlikle bir randevu gibi geliyordu.

“Ah.” Travis dişlerinin arasından kısık bir tıslama sesi çıkarmıştı. “Betty’nin... şeyinin olduğu gece değil mi o?”

Travis’e bakıp biraz öne eğildim. “Şeyi mi?”

“Evet, işte, şeyi-” Gözlerini hafifçe büyüterek baktı.

“Ah, doğru!” Gage’e döndüm. “Betty’nin şeyi var. Bana orada ihtiyacı olacak. Şeyi... için...”

Gage biraz eğleniyor, biraz da bozulmuş görünüyordu. “Cuma?” diye sordu. “Cumaya ne dersin?”

Travis bir şey söyleyemeden hızlıca, “Çok isterim?” dedim. Sonuna eklediğim soru tonlamasıyla gözlerim büyüdü. “Çok isterim,” diye düzelttim.

Gage gülümsedi. “Harika. Numaran nedir?” Ona telefon numaramı verdiğimde hemen kaydetti. “Belki bana o çok sevdiğin keseli sıçanlar hakkında daha çok şey anlattırısın.”

Ah Tanrım. Yanaklarımın yandığını hissediyordum ama gülümsemekten kendimi alamadım.

Gage geri geri gitmeye başladı. “İkinizle de sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz.” Dönüp ters yöne gitmesini izledim.

“İşte böyle. Mükemmel bir gün, daha da mükemmelleşiyor. Gage Buchanan sana randevuya çıkma teklif etti.”

Travis’e döndüm. Yüz ifadesi merak uyandıracak kadar donuktu. “Antika fuarı mı?” diye sordum.

Omuz silkti. “Önümüzdeki hafta sonu gerçekleşeceğini hatırladığım tek şey buydu. Her neyse, işe yaradı, değil mi? Etrafında bir sürü insanın olacağı bedava bir park konserinden, şehrin en pahalı mekânı olacağından emin olduğum yerde baş başa bir akşam yemeğine yükseldin.”

“Çarşamba gününün nesi vardı?”

“Her zaman hafta sonu randevusu için bekle, Haven. Bunları bilmemene şaşırdım.”

“Strateji mi?” diye sordum.

“Strateji,” diye onayladı.

“Gage ile bir randevu.”

Travis

“Evet, Haven. Bir randevu. Gage ile. Gage ile bir hafta sonu randevusu. Ve sanırım ona bu ekstra rekabet gücünü verdiğim için benim... yeterince gelişmiş kaslarıma teşekkür etmelisin.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim, Travis. Sen değerli bir arkadaşsın.”

Başını salladı ama gülümsemesi zoraki gibiydi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Travis

Ekibin her bir üyesi sırayla Clarice'in kabininde yerini aldı. Çıkanların yüz ifadeleri memnuniyetten (Betty) şaşkınlığa (Cricket) ve huşuya (Burt) kadar değişiyordu.

Haven da perdenin altından çıkarken şaşkın kategorisinde, Cricket'ın yanındaki yerini aldı ama gözleri bana takılınca yüzünde hemen bir sırtış belirdi. Gülüp, "Senin sıran," diyerek beni içeri itti.

Kabinin içi loş ve bunaltıcıydı, köşedeki büyük bir vantilatörün vızıltısı festival gürültüsünü bastırıyordu. İçeride keskin otların ve tatlı yağların karışımı olan bir koku vardı; Sarı Kafes Hanı'nda yanımdan geçerken Clarice'ten aldığım kokunun aynısıydı. Clarice arka tarafa yakın bir yerde oturuyordu, önünde küçük, yuvarlak bir masa vardı ve üzeri perdesiyle aynı koyu mavi kumaşla örtülüydü. Ona doğru birkaç adım atıp yerime oturduğumda gözlerim ortama alıştı. Kendi isteğim dışında burada olduğumu anladığından emin olmak için, "Bunu yapmaya zorlandım," dedim.

Kahkahası rüzgâr çanları gibi şingirtili ve narindi.

"Altıncı hisse inanmıyor musun, Şef Hale?"

Ona bir gülümsemeyle baktım. “Varlığını kanıtlamak için para ödemem gereken her şeye şüpheyle yaklaşma eğilimindedir. Alınmak yok.”

“Alınmadım. Şüphecililiğini anlıyorum ve sana sadece şunu söyleyebilirim ki... yeteneklerimle ilgili bir iş yapıyor olsam da tek kulağım daima öbür dünyada ve bunun parayla bir ilgisi yok. İstesem de duymamazlık edemem.” Hafifçe öne eğildi. “Kendi içinin derinliklerine bakarsan, hepimizin her zaman koşullar veya kanıtlarla açıklanamayan sezgilere sahip olduğumuzu görürsün. Sadece, benim sezgilerim ortalama bir insanınkinden daha güçlü, hepsi bu. Şimdi,” derken ellerimi ellerinin arasına aldı. “Bakalım gelecek senin için neler getirecek.”

İç çektim ve o, birleşmiş ellerimize bakarken onu izledim. *Öbür dünyadan* gelen mesajı dinlerken kaşları sırayla aşağı yukarı hareket ediyor, dudakları inceliyor sonra büzülüyordu. *Ah, Tanrı aşkına.*

Burada Haven için oturuyor, bu gülünç şeyi onun için yapıyordum çünkü hepimizin falına bakılacağı için çok heyecanlı görünüyordu. Ayrıca, görünüşe göre ben de *hayatının en güzel günü* olarak adlandırdığı bugünde, onun güzel yüzünden o neşeli gülümsemeyi yok edebilecek herhangi bir şey yapmak istemiyordum.

Gage’in, onu randevuya çıkarmasına bile yardım etmiştim. Çünkü Gage ile çıkmak en büyük dileğiydi.

Karın kaslarım gerildi. Lanet olası ucuz bira.

Kavun ve çatıdaki bahçe hakkında anlattıklarını düşündüm. Haven’ı on bir yaşında, bukleleri küçük yüzünün etrafına yayılmış bir kız olarak hayal ederken iç çektim. Annesinin eve yemek *getirebildiği* zamanlardan bahsetmişti. Aç kaldığı zamanlar olmuştu. Ve bunu duymak beni öldürmüştü.

Çalışan indirimi alabileceği bir markette çalışmak için şehrin öbür ucuna gitmiş, sadece indirim reyonundaki ürünleri eve götürmüştü. O on bir yaşındaki çocuk, kafamda yorgun bir genç kıza dönüştü ama asi bukleler yerli yerindeydi. Çürük elma ve yarı pörsümüş ıspanakla dolu torbaları üç otobüsle eve taşıyordu. Böylece annesi ve erkek kardeşine yemek yapabilecek, onlara *sizi önemsiyorum, sizin için fedakârlık yapıyorum* diyebilecekti.

Aniden taze ıspanağın, ekmek mayasının, chia tohumunun ve telaffuz bile edemediğim diğer tüm şeylerin onun için ne anlama geldiğini, tüm bunların nedenini anladım. Ve bunu bilmeden önce yaptığım sataşmalardan dolayı utandım.

Yani evet, dileklerinin gerçekleşmesini hak eden biri varsa o da bu kızdı. Dileği *Gage Muhteşem Buchanan* olsa bile.

Haven'ı düşünürken gözlerimi Clarice'ten arkasındaki kumaşa kaydırmıştım. Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdiğimde bana garip bir şekilde, başını eğerek bakıyordu. "Senin için iki yol var. Hangisini seçersen seç, her şeyini kaybedeceksin."

Pardon?

Devam etmesini bekledim fakat sadece sessizlikle karşılandım. "Şey... ne?"

Clarice ellerimi bırakıp yüksek sesle bir nefes verdi ve az önce söylediklerini tekrarladı.

"Evet, seni *duydum*. Her iki potansiyel gelecek de kulağa... eşit derecede korkunç geliyor."

"Evet," diye onayladı. "Kulağa öyle geliyor." Kaşları yine sorgulayıcı bir şekilde kalktı ama başka bir şey söylemedi. Ona biraz daha zaman tanıdım.

Hiçbir şey söylemedi.

“İşlerin bu şekilde yürüdüğünü sanmıyorum.” Gözlerimi kısıtım. “Yeteneklerinden şüphe ettiğim için benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Ah, hayır, hayır. Kesinlikle dalga geçmiyorum. Tahminlerim söz konusu olduğunda asla yalan söylemem.” Gözleri tekrar benimkileri buldu. “Geleceğinin etrafındaki sis çok yoğun. Çok, çok yoğun. Hatta karanlık.”

“Sen ciddi misin? Tek söyleyebileceğin bu mu?” Yerimden kalkmadım. Neden umursuyordum ki? Bu saçmalığa inanmıyordum bile. Yine de böyle durumlarda beklenen belli şeyler yok muydu? Clarice gibi sahtekârlar arasında bir anlaşma olduğu izlenimine kapılmıştım. Size geleceğinizin parlak ve ışıltılı olduğunu, tüm hayallerinizin gerçekleşeceğini söylerlerdi. Belirsiz ve aptalca şeylerdi. O anda aslında yirmi doları çöpe attığınızı bilirdiniz ama yine de gülümseyerek çıkardınız. Arkadaşlarınız falcının size ne söylediğini öğrenmek için can atardı. Clarice bana geleceğimin kayıplar ve karanlıkla dolu olduğunu; mutluluğa giden hiçbir yol olmadığını söyleyemezdi. “Bu çok saçma,” diye mırıldandım. “Bu tür şeyler böyle yapılmaz.”

Kızgınca başını kaldırdı. “Sanırım *bu tür şeylerin* nasıl yapıldığı konusunda yanlış bilgilendirilmişsin. Bazen bir ya da birden fazla söz duyarım, arada sırada bir şeyler görürüm ama anlamları olmaz. Mesajı yorumlamak alıcıya kalıyor. Tüm öngörülerimi olumlu ya da olumsuz fark etmeksizin paylaştığıma dair de bir uyarım var.”

“Öyle mi? Neredeymiş bu uyarı?”

“Tam şurada.” Arkamı işaret ettiğinde dönüp gözlerimi kısıtım ve üzerinde, burnunuzun dibinde olmadığı sürece göremeyeceğiniz büyüklükte yazılar olan küçük bir tabela gördüm.

“Şu anda aynı çatı altında yaşadığımız için başka bir şey duyarsam sana haber veririm.” Gülümsedi ve elinden gelse daha fazla yardımcı olacağını söylemesine rağmen ellerini benden kurtulmak istermiş gibi silkeledi.

Az önce burada ne haltlar dönmüştü böyle?

Yavaşça ayağa kalktım, dudaklarım kırgın bir şaşkınlıkla aralanmıştı.

Clarice’in kabininden çıktığımda güneşin parıltısı bile bana hakaret ediyor gibiydi ve yüzümdeki ifade Haven’ın gözlerinin büyümesine, gülümsemesinin kaybolmasına neden oldu. “Sana nırım gelecek pek parlak görünmüyor. Sana ne söyledi?”

Yürümeye başladığımızda, “Mantıklı hiçbir şey söylemedi,” diye homurdandım.

Haven elini koluma yerleştirerek güldü. “Buna kafa yorma. Bana on bin bahçe yapacağımı söyledi. Elbette bu doğru olamaz.”

Keyfim yerine geldi. “Yani kadın tam bir sahtekâr. Biliyordum!” Derin bir nefes aldım.

“Ya da belki de metafor falan yapıyordur. Yemin ederim bazen on bin farklı yerde yaşıyor gibi hissediyorum.” Hüzünlü bir gülümsemeyle saç örgüsünün ucunu parmağına doladı.

“Benim durumumda bir metafor olduğunu sanmıyorum. Gayet açıktı. İki seçeneğimin olduğunu söyledi ve ikisi de berbatmış.”

“Geleceği unutup, biraz köstebek vurma oyunu oynayarak anı yaşamaya ne dersin?”

Moralim yükseldi. Bir şeylere vurma havasındaydım. Plastik bir köstebek olsa bile önemli değildi. Kafamda ona Clarice adını verecektim. “Varım.”

Birkaç saatimizi oyun stantlarında oyun oynayarak ve şekerli atıştırmalıklar yiyerek geçirdik. Onun için pelüş bir köpek kazandığımda cıyaklayarak onu sanki bir Ming* vazosuymuş gibi kucakladı. Bu da gururlu ve mutlu hissetmeme neden oldu. O basit erkeksi zevklerden. “Adını ne koyacaksın?” diye sordum.

Bir süre düşündü ve sonra neredeyse utangaç bir şekilde, “Yabanmersini,” diye karşılık verdi. Ardından da kendini alaya alan kısa bir kahkaha attı. “Böylece ne zaman ona bakarsam, Pelion’ı, Maine’de Şef Hale ve uyumsuzlardan oluşan rengarenk ekibimizle geçirdiğim bugünü hatırlayacağım.”

Usulca, “O halde yabanmersini,” dedim.

Güneş ufukta kaybolurken sessizce evin yolunu tuttuk. Haven’in burnu ve omuzları kızarmıştı ama her ne kadar uyuklu da olsa gülümsemesini engelleyemiyor gibiydi. Güneşten, biradan ve şeker krizinden dolayı ben de yorgundum.

Nedense aramızda tuhaf hissettiren bir şey vardı. Bu şeyin tatlı bir tarafı olsa da biraz da gergindi. Kamyonetimden inmesine yardım ederken bir parmağımı usulca omzuna bastırdım. Bana gülümsedi, ikimizin de gözleri yavaşça kaybolan parmak izine kaydı. Acaba ben de o parmak izi gibi mi olacaktım diye merak ettim. Kısa bir süreliğine teninde kalıp, eninde sonunda yok olup gidecek miydim? Ona dokunduğuma veya onun beni tanıdığına dair hiçbir iz kalmayacak mıydı? Belki de o tek öpücüğümüz de aynı şekilde unutulacaktı. İçimde oluşan beklenmedik hüznü bastırdım.

“Sanırım erken yatacağım,” derken sesi titredi.

“Uzun bir gün oldu.”

* Eski bir Çin hanedanıdır.

“Evet,” diye kabul etti. “Ama harika bir gündü. Beni götürdüğün için tekrar teşekkür ederim. Ve benim için bir ödül kazandığın için de.” Yabanmersini’ni göğsüne bastırdı.

Ellerimi ceplerime soktum. Onu öpmek istiyordum. Tanrım, onu öyle çok öpmek istiyordum ki... Hiç kimseyi bu kadar çok öpmek istememiştim.

Arkadaşız.

Ayrıca Gage Buchanan ile bir randevuya çıkacaktı. Çok istenen bir randevu olduğunu hatırlamam da benim yararına olurdu. Daha önce bana pek çok şey denmişti ama *aptal*, asla bunlardan biri olmamıştı.

İyi geceler demek için dudaklarımı araladım. “Şu anda ne harika hissettirirdi biliyor musun?” Sikerler, bazen *zekâ* fazla abartılıyordu.

Gözleri hafifçe büyüdü. “Ne?”

“Yüzmek.”

Güldü. “Yüzmek mi? Gölde mi?”

“Yani üst kattaki eski küvette yüzersek ekibimiz küçük bir skandal yaratabilir.”

Boğazından bir homurtu yükseldi. “Muhtemelen.”

“Ne dersin?”

Arkasındaki, alçalan güneşin altında parıldayan göle baktı. “Çok cazip görünüyor,” dedi. “Ama yüzme bilmiyorum.”

Şaşkınlıkla geri çekildim. “Bilmiyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Şehrin iç kısımlarında göl yok.”

Bir anlığına ona baktım. Elbette havuzlar ya da şehirli çocukların yüzmeyi öğrendikleri başka yollar olmalıydı ama anesi düzenli olarak yemek bile veremiyorsa... Göğsüm sıkıştı.

“Zaten ben de genelde suda duruyorum,” diye yalan söyledim.
“Çoğunlukla serinlemek için giriyorum.”

Tekrar göle bakarken elini kaldırıp bilinçsizce omzunda gezdirdi. Güneş yüzünden yanmış olmalıydı. Uzakta, ufukta bir leke gibi duran yalnız bir kano vardı. Bütün tekneler iskeleye dönmüştü.

Bir an için hayır diyeceğini düşündüm ve nefesimi tuttuğumu fark ettim. Gözleri bana döndüğünde tuttuğum nefesi yavaşça bıraktım. *Lütfen evet de.* İyi geceler demeye hazır değildim. Çok erkendi. Bu, ben değildim. Kadınların evet demesini beklemezdim. Hiç beklememiştim. Ama şimdi... bekliyordum. Umut ediyordum.

Yumuşak bir sesle karşılık verdi. “Pekâlâ.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Travis

Üstümü değiştirmem sadece birkaç dakikamı aldı. Pansiyona gelirken mayo getirmemiş olsam da koşu şortum yanımdaydı, o da işimi görürdü. Bir havlu kapıp kıyıda beklemek üzere dışarı çıktım.

Kanocu hâlâ göldeydi, daha önce olduğundan biraz daha yakında duruyordu ama kim olabileceğine dair kesin bir şey söylemem hâlâ mümkün değildi. Hafif ve yumuşak bir esinti vardı, kıyıdan gelen yumuşak ses dışında da su durgundu. Güneş akşamın erken saatlerinde kaybolmuştu ve iskelenin solundaki ağaçlar özel plajın küçük bir bölümünü örterek hem serin hem de samimi bir ortam yaratmıştı. Pansiyon neredeyse görünmeyecek kadar uzaktaydı. Kıyı, günün gürültüsünden ve sıcağından uzakta kalıp sessiz, ferahlatıcı bir dinlenme alanı oluşturmuştu.

Havlumu bir kayanın üzerine serdikten sonra kumlu kıyıya doğru birkaç adım atarak göle baktım.

Haven yaklaşırken, “Burası inanılmaz huzurlu bir yer,” dedi.

Dönüp ona baktığımda yutkunmak zorunda kaldım. Üzerinde siyah bir bikini, altında da bir kot şort vardı ve bakışlarını

suya dikmişti. Bu bana, o beni fark etmeden önce onu izleme fırsatı verdi.

Memeleri çok büyük olmasa da dik ve yuvarlaktı, meme uçları mayonun ince kumaşının altında, gölden gelen hafif esinti onu üşütmüş gibi pütürlü görünüyordu. Örgüsünü çözmüş ve saçlarını başının üstünde toplamıştı. Ve *teni*. Teninin pürüzsüz ve zeytin tonlarında olduğunu zaten biliyordum ama çıplak görmek... Kolları, omuzları ve kavisli beli. Ayrıca o bacakları... Uzun, ince, düz ve çıplak karnına kıyasla daha koyuydu.

“Yüzmüyorsun ama mayon var,” dedim anlamsızca, daha çok dilimi damağımdan kurtarmaya çalışıyordum.

Gülümsedi. “Suyun *kenarında* oturmayı seviyorum. Genelde suya girmem.”

“İyi hissettirecek,” dedim yine anlamsızca.

Bakışları üzerimde oyalandı. “Evet. Öyle olacak.”

Biraz garip bir duraklama oldu ama bu, Haven’ın havlumu bıraktığım kayaya yönelmesi ve havlusunu benimkinin yanına bırakmasıyla bozuldu. Elleri şortunun düğmesine uzandığında sığ bir nefes aldım ve o soyunurken ona biraz mahremiyet sağlamak için göle döndüm.

Arkamdan yaklaşmasını dinleyerek suya girdim, kalbim beklentiyle çarpıyordu. Bu an bana nedense... *yeni* geliyordu; tam olarak ifade edemiyordum. Sanki bikinili güzel bir kızla yüzmek daha önce hiç yapmadığım bir şeymiş gibiydi, oysa hiç alakası yoktu.

Bulunduğumuz yerde su, diğer yerlere göre daha berraktı ve gölün derinliklerine doğru ilerlerken kumlu dipte ayaklarımı görebiliyordum. Su kalçalarımaya değene kadar ilerledim. Arkamdan göle adım atan Haven’ın çıkardığı yumuşak su sesleriyle döndüm ve aman Tanrım... çok güzeldi. Şortunun

çıkmasıyla vücudunun tüm şekli artık gözler önündeydi ve küçük üçgen kumaşın altında ne olduğunu gözümde canlandırdığımda vücudum ısınmaya başladı.

“Tanrım, çok iyi geldi.” Biraz daha ilerleyip ellerini yanlarında kullanarak suyu dalgalandırdı. Bana katıldığında gözlerimi kısarak ona gülümsedim.

Bir süre birlikte durup göle baktık, Haven’ın elleri sakın sakın hareket etmeye devam ediyordu. “Burası rüya gibi bir yer,” diye iç geçirdi.

“Her zaman değil,” dedim.

Ses tonumda duyduğu şeyle gözlerini bana çevirdi ve başını eğdi. *Rüya gibi*. Festivalde de kasaba hakkında benzer bir şey söylediğini hatırlıyordum. Burada yaşadığım için şanslı olduğumu söylediğinde onu onaylamıştım. Burası cennet gibiydi; insanlar sıcak ve arkadaş canlısıydı. Ve bir gölün kenarında yaşamak, diğer şeylerin yanı sıra, çok güzeldi. Yine de tüm bunlar aldatıcı olabilirdi. Bunu Hale ailesinden daha iyi kim bilebilirdi ki?

Fakat bu konuda konuşmak istemiyordum. Şimdi olmazdı. Batan güneş etrafımızdaki suyu altın gibi parlatmaya başlamışken bunu yapamazdım. Clarice denen dolandırıcıyı saymazsak, böylesine güzel bir günün üstüne, olmazdı. Özellikle de Haven yanımda neredeyse hiçbir şey giymemişken olmazdı. “Demek istediğim, hiçbir kasaba mükemmel değildir.”

Uzaklara bakmadan önce düşünceli bir şekilde durakladı. “Evet. Öyle olduğunu sanmıyorum. Sonuçta burada insanlar yaşıyor. Ama ne olay olursa olsun, böyle bir ortamın etkiyi yumuşattığı kesin,” diyerek sohbeti hafifletmeye çalıştı.

Gülümsedim. Yeterince doğrudu.

Haven'ın suyun üstünde dolaşan elini kavradım ve suyun derinliklerine ilerledim. Küçük bir direnç gösterdi. Gülerek, "O kadar da değil," diye soludu.

"Yanımdayım," dedim. "Boğulmana izin vermeyeceğim."

Sadece bir an duraksadı ama sonra su beline değene kadar benimle birlikte birkaç adım attı.

"Gördün mü?" dedim. "Ayaklarını hâlâ suyun dibinde görebiliyorsun."

Başıyla onayladı. "Evet. Su çok berrak." Diğer eline biraz su alıp kollarında ve omuzlarında gezdirdi. "Ah, çok güzel bir his," diye mırıldandı.

Onu biraz daha çekiştirdiğimde güldü. "Burası yeterince uzak."

"Sadece birkaç adım daha. Gel de sana yardım edeyim." Elini bırakıp hızla ilerledim, kollarımı beline dolayarak onu kendime doğru çektim ve ilerleyip az ötedeki küçük çukura indim. Gülerek göğsümü itti ama sonra sadece parmak uçlarıyla dibe dokunabildiğini fark edince hızla kollarını boynuma doladı.

Yüzünde önce şaşkınlık, sonra kısa bir korku ifadesi belirdi; kollarıyla kendini bana daha da yakınlaştırdı. "Beni kandırdın, Travis Hale."

Hayır, sen beni kandırdın. Nasıl, neden ve ne zaman olduğu hakkında tam olarak bir fikrim yoktu. Yine de kendimi kandırılmış hissediyordum, sanki bir şeyleri, beni, *her şeyi* olduğundan farklı görmem için bilerek bir şey yapmıştı. Kendi düşüncelerime bile anlam veremiyordum.

"Kandırdım ama sadece suyu her yerinde hissetmeni istediğim için. Yüzmenin nasıl bir şey olduğunu deneyimlemeni istedim. Seni bırakmayacağım, söz veriyorum. Yanımdayım."

Bana öfkeli bir bakış attı fakat korkusu azalmış gibiydi. Bir süre sonra başını arkaya yaslayıp suyun omuzlarını sarmasına izin verdi ve birlikte suyun içinde yavaşça hareket ettik.

Gözlerim memelerine kaydı; hafif açık, yuvarlak göğüs dekoltesi suyun üzerinden görünüyordu. Karnı benimkine yapışmıştı. Tanrım, çok iyi hissediyordum. Haven sıcak, yumuşak ve kaygandı. Başımı eğip göğüslerinin arasındaki o tatlı çukuru öpmek, dilimi o kabarıklıkların üzerinde kaydırmamak, dudaklarımı köprücük kemiği boyunca gezdirmemek için kendimi zor tutuyordum. Aletim zonkluyor, gittikçe sertleşiyordu. Kanım daha sıcak akmaya başlamıştı.

Haven başını kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturdu. Yüzü ilk öpüştüğümüzde olduğu gibi çok yakındı. Tek fark, o zaman loş ışıktaydık ve her şey o kadar ani olmuştu ki ona yakından bakıp, yüzündeki detayları fark etme şansım olmamıştı... Tenini kadife gibi gösteren, neredeyse görünmez, ince tüylerini, kahverengi gözlerindeki koyu çizgileri, yay biçimindeki üst dudağının mükemmel kıvrımını ve sol yanağındaki ancak bir kalemin ucu kadar büyük olan, küçük benini dikkatle inceleyememiştim.

Nefesim sığlaştı, vücudum teninin yumuşak baskısına ve bana sarılma şekline tepki veriyordu. Saçımdan kurtulan bir bukle gözüme çarptığında gözlerimi kısıtım ve ani bir şaşkınlıkla güldüm. “Şu saçların...” derken bir elimi kaldırıp saçını başarısız bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırmaya çalışıyordum. “Harika.”

“Bir tür lanet,” diye mırıldandı. Saçını tekrar kulağının kıvrımına sıkıştırmaya çalıştığımda bu sefer itaat etti ama muhtemelen uzun sürmeyecekti. Parmaklarımin ipeksi yanağını okşamasına izin verdim. Gözleri parladı ve içlerinde benim gözlerimde de olması gereken aynı ateşi gördüm. Kalbinin atışını

göğsümde hissedebiliyordum, nefesinin kesildiğini fark ettim. “Sanırım babamdan almışım çünkü annemin saçları dümdüzdü.” Bakışlarını başka yöne çevirdi. “Her kimse artık... Annem bunu hiçbir zaman tam olarak belirleyemedi.”

Elim yanağından aşağı inerken kısa bir süre olduğu yerde durdu, bu ifade beni hazırlıksız yakalamıştı. Haven tepkimi bekliyormuş gibi dikkatli bir şekilde yüzüme bakıyordu. Bakışlarımı kaçırmadan ona baktığımda nefesini bıraktı, başını iki yana salladı ve gözlerini indirdi. “Üzgünüm,” dedi. “Şu anda biraz gerginim.”

“Gerilme. Seni bırakmayacağım.”

Omuzları düştü ve kollarımda tamamen gevşedi, vücudu uysallaşmaya başlamıştı. *Bana güveniyor.* Derin ve kutsal bir onur ile ödüllendirilmiş gibi hissettim. İnanılmazdı. Fakat güven, günlük hayatımın bir parçası olmasına rağmen bunu *hak etmiyordum*. Bu kasaba bana güveniyordu. Buna rağmen Haven’ın güveni tamamen farklıydı. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldık. Nefes alış düzenliydi ve ikimiz de batan güneşi izlerken kollarım onu sabit tutuyordu. Dünya güzel ve huzurluydu. Tüm endişeler, cevabı olmayan tüm sorular, tüm karmaşalar ve dünyanın potansiyel acıları... batan güneşin altındaki bu sulu sığınakta, kollarımda bu güzel kız varken hepsi geride kalmıştı. Burada hiçbir şey bize dokunamazdı. Sadece biz vardık.

Bu seferki öpüşmemiz oldukça yavaş başladı. Haven’ın gözleri benimkilerle buluştu ve dudaklarımız hafifçe birbirlerine değdi. Kimin başlattığı belli değildi, belki bendim, belki de o. Yine de ikimizin de aynı anda harekete geçmiş olması daha olası görünüyordu. Uzun dakikalar boyunca hem vücuduma dayanmış vücudunun yarattığı hissin hem de serin dalgaların onu benden uzaklaştırıp sonra tekrar yaklaştırmasının tadını çıkardım. Nefes kesiciydi. Tatlıydı. Değişimi hissedebiliyordum.

Kendimde. Dünyada. Adını koyamadığım ya da belki de en başta yanlış anladığım şeylerin düzeninde. Uzun zamandır sahip olduğum varsayımların hepsinin birden yanlış olduğu kanıtlanmıştı.

Dilimi dudaklarının kenarında yavaşça gezdirirken titrek bir nefes aldım ve dudaklarını bana açtı. Öpücük daha da derinleşti ama ritmimiz aynı kaldı. Keşfeder gibi. Rüyada gibi. Sanki acele etmek bu anın güzelliğini bozacakmış gibi.

Öpücük, etrafımızdaki suyun yükselip alçalması kadar doğal, yukarıdaki gökyüzü kadar vazgeçilmez, kızgın güneş kadar yakıcıydı.

Dillerimiz birbirine dolanıyor, dans ediyor, yavaşça birbirini kovalıyor, her santimini tadabileyim diye ağzı benimkine göre şekil alıyordu.

Nefeslerimiz birbirine karıştığında Haven ellerini boynumdan çekerek yüzümü kavradı ve bacakları belime dolandı. Bacaklarının arası ereksiyonuma dayanınca hırıltılı bir inilti çıkardım ve bir an için, ilk kez bir kadın vücudunu hissedene bir ergen gibi şortumun içine boşalabileceğimi düşündüm. Bedenlerimiz birbirine o kadar mükemmel uymuştu ki... Bir kolumla onu belinden sabit bir şekilde tutarken, diğer kolumla önce kışının yuvarlak kıvrımına, sonra da bacaklarının arkasındaki ipeksi pürüzsüzlüğe inerek onu daha da yakınımaya çektim. Kendime işkence ediyordum.

Öpüşmeyi bir kez daha yavaşlatarak, “Ne yapıyoruz, Travis?” diye soludu. Bedenini benimkinden hafifçe uzaklaştırsa bile dudakları dudaklarımın üzerinde, elleri saçlarımın arasında dolaşmaya devam etti.

Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. “Eğleniyoruz,” diye mırıldandım ve bana daha iyi erişim sağlamak için başını geriye yatırdığında dudaklarımı boğazında gezdirdim. Dilimi çıkarıp

nabzının attığı yeri yaladım. Yoğun uyarılmanın hemen altında garip bir his daha hissettim ve bunu sadece korku olarak adlandırabiliyordum. Peki neyden korkuyordum? Bunu nasıl yapacağımı biliyordum. Bu konuda *uzmandım*.

“Neden?” Tırnaklarını saçlarımda gezdirdi ve her yerime saldıran saf zevkle tekrar inledim. Aynı zamanda ses tonunda ufak bir panik de duydum, sanki vücudunun aksine, aklı direnmek için nedenler arıyordu. *Ne* neden? Konuşmanın akışını kaybetmiştim. Kendimi, bazen gecenin bir yarısı acil bir çağrı geldiğinde uykulu halimden kurtulmaya zorladığım zamanlardaki gibi hissediyordum.

Daha önce ne zaman böyle kaybolmak *istemiştim*? Ne zaman kontrolü kaybetmeyi *dilemiştim*?

“Çünkü iyi hissettiriyor,” diye cevap verdim. *İyiden* de öte hissettiriyordu. Harika hissettiriyordu. İnanılmaz derecede erotikti. *Doğru* hissettiriyordu.

“Bu kadar mı?” Hafifçe geri çekilip gözlerimin içine baktı. Orada anlamlı bir şeyler bulmaya çalışırken damarlarıma hücum eden şehveti kontrol altına almam için bana zaman verdi. Durmak için bir neden mi arıyordu yoksa devam etmek için bir gerekçe mi?

“Elbette,” diye cevap verdim. “Senin... Gage’e karşı hislerin var, hatırladın mı?”

Bakışları biraz kararsızlaştı. “Doğru,” dedi. “Ah. Evet. Evet, var. Her ihtimale karşı kendimi müsait tutmak isterim.”

Müsait. Bu kelimeler kulağa çok yanlış geliyordu, sanki daha önce kullanırken tamamen farklı bir şey ifade ediyorduk.

“Her ihtimale karşı,” diye tekrarladım ve tekrar eğilip burnumu çenesinde gezdirerek teninin güneşle ıslanmış kokusunu içime çektim.

“Ve sen de... eski ilişkini unutma aşamasındasın,” diye hatırlattı.

“Biliyorum,” dedim.

Gözlerinde bir şey parladı, başını aşağı yukarı sallarken bile kaşları çatılmıştı. “Ama bu arada birbirimizle keyifli vakit geçirmememiz için de hiçbir neden yok,” diye devam etti.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve az önce arkadaşlığımızın fazlasıyla geçici doğasını yeniden hatırlatmasına rağmen zafer kazanmış gibi hissettim.

Geçiciliğin tadını çıkaracaktım. Ve çok iyi bir arkadaş olacaktım.

“Sadece yeteneklerimizi canlı tutup geliştireceğiz,” diye ekledim.

“Kesinlikle. Karmaşık olmak zorunda değil.”

“Hayır. Basit. Çok basit.” Tanrım, gerçekten basit *hissettiryordu*. O kadar basitti ki doğru düzgün düşünemiyordum bile.

Parmağını karnımda gezdirdiğinde dişlerimin arasından bir nefes daha çektim. Aletim seğirirken uzuvlarıma bir sıcaklık yayılmaya başladı. Çaresizce bikini altını kenara çekip kendimi onun sıkı sıcaklığına doğru itmek istiyordum. Önce nazikçe, sonra daha sert ve daha hızlı bir şekilde içine girmek; sadece onun ipeksi vücudunun getirebileceği tatlı rahatlamaya ulaşırken etrafımıza su sıçratmayı hayal ediyordum.

Bu olamazdı. Burada yapamazdık. Öte yandan *onu* rahatlatabilirdim. Kendi ilkel ihtiyacıma rağmen ona zevk vermekten, o dağılırken yüzünü izlemekten ve ona bunu yapanın ben olduğumu bilmekten daha fazla istediğim bir şey olduğunu hatırlamıyordum. Elimi bacaklarının altından çekip vücutlarımızın arasında gezdirdim ve daha aşağı inerek bikini altının içine soktum. Parmağım anında sıcak, şişmiş etinin üzerinde kaydı.

“Ah, ah ‘Tanrım,” diye inlerken başı geriye gitti, elleri başımdan düştü ve parmaklarını omuzlarıma bastırdı. “Travis, evet...”

Elim daha da aşağıya indi, bir parmağım ıslak sıcaklığının içine dalsa bile başparmağım o sert sinir demetinin üzerinde gezinmeye devam ediyordu. *Tanrım*, evet. Kaygan ve sıcaktı, parmağımı sıkıca sarmıştı. Aletim sinir bozucu bir gerginlikle zonkluyordu, bu ilkel sızı o kadar şiddetliydi ki başımın döndüğünü hissedebiliyorum. Haven’ın başı öne doğru geldi, yanakları kızarmıştı, gözleri yarı kapalı bir şekilde ağzını bir kez daha benimkiyle birleştirdi.

Daireler çizip parmağımı içeri kaydurdım ve sadece birkaç dakika içinde benimle birlikte hareket etmeye, elimin üzerinde dans etmeye başladı. Boğazının derinliklerinden ilkel bir inilti çıkarırken öpücüğümüz erotik bir şekilde dağınıklaşmıştı.

Dudaklarımdan ayrılırken “Ah Tanrım, ah Tanrım, bu işte çok iyisin,” diye mırıldandı. “Sakın durma.”

Durmaya hiç niyetim yoktu.

Onu daha yukarı kaldırıp başımı eğdim ve ağzımı sertleşmiş meme ucunu örten ince kumaşın üzerine kapatıp hafifçe çekitirdim. Çığlık atarak dudaklarımdan altında kıvrandı. O, çılgınca inlemeye devam ederken parmağım daha da derine girmişti. Arkasına uzanıp bikini üstünün iplerini çözerken elleri bir an için omuzlarımdan ayrıldı ve kumaş düştü.

Beynim durdu. Gözlerim mükemmel yuvarlak memelerinin görüntüsüyle bir ziyafet çekmiş gibiydi. Bakışlarımdan altındaki meme uçları sıkı ve pembeydi. Görünüşe göre, ne yapacağımı bulmak için beynime ihtiyacım yoktu çünkü herhangi bir şey düşünmeden ağzım çıplak meme ucunun etrafına kapanmıştı.

Dilim onunla yavaşça oynarken uzun bir zevk iniltisi çıkardı, elleri bir kez daha omuzlarıma çıkıp onları kavradı.

Diğer meme ucuna geçtiğimde nefes alış verişleri daha da hızlandı. Emdim ve yaladım; Haven parmağımın üzerinde dans ederken başparmağım da daireler çizmeye devam etti.

Tırnakları tenime batarken beni işaretlemiş olmasını umuyordum. Yarın aynada o kırmızı hilallere bakmak, bu ana geri dönmek istiyordum. Birazdan boşalacaktı. Bunu vücudunun titreşimlerinde hissedebiliyor, nefes alışlarının çılgınlığında ve ellerinin tutuşunda duyabiliyordum. O an onu izlemek istedim. Buna ihtiyacım vardı. Başımı göğüslerinden kaldırdım, meme uçları ağzımın bıraktığı ıslaklıkla parlıyorlardı ve sadece bunu görmek bile aletimin acımasızca zonklamasına neden oldu. Gözleri kapalı, yanakları uyarılmaktan kızarmış ve dudakları aralanmıştı. Hayatım boyunca baktığım her şeyden daha güzeldi. Boşalırken vücudu kaskatı kesildi ve ağzından boğuk bir çığlık kaçtı. Gözlerini açıp bakışlarımla buluştuktan sonra alnı benimkine dayandı ve soluk soluğa kalan nefesini düzene sokmaya çalıştı. Aynı anda iç çektik, nefes almak için savaşıırken kalbi göğsüme çarpıyordu.

Parmağımı içinden çıkarıp bikini altını yukarı çektim ve kolumu tekrar ona doladım. Soluklarımız düzene girerken onu suyun içinde tuttum ama azgın ereksiyonum hem zevk hem de acıyla zonkluyordu.

Dudaklarımı şakağına bastırdım. Uzanıp üstünü düzeltirken tatlı bir iç çekti. Gözleri benimkilerle buluştu, ifadesi açık ve savunmasızdı. Bakışlarında inanılmaz umutlu bir şey vardı. Bir süre bana baktı ve sanki kendini istemediği bir şeyi açığa vururken yakalamış gibi gözlerini kırptırdı. Yüz hatları rahatlamadan hemen önce ifadesinde hafif bir korku belirdi.

Az önce neden umutla dolmuştun? diye sormak istedim. *Ve bu seni neden korkuttu?*

Geriye çekilirken yüz ifadesi tereddütlü ve biraz da utangaçtı. Kıyıya doğru birkaç adım atıp gölden çıktım ve onu ayaklarının üzerine bıraktım. Hafifçe sendelerken kendi kendine güldü. Güneş batmış, ufukta sadece kırmızı bir şerit bırakmıştı ama hâlâ net görebilmeme yetecek kadar ışık sağlıyordu. Tepemizde kararan gökyüzünde ilk yıldızlar belirmeye başlamıştı. “Yorgun olmalısın,” dedim.

Emin olmayan bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. “Sen de...” Aşağıya doğru baktı.

Hafifçe güldüm. “Ben iyiyim.” İyi değildim ama yaşayacaktım, en azından duşuma girene kadar. İşte o zaman Haven boşalırken yüzünün nasıl görüldüğünü, vücudunun parmağımın etrafında nasıl kasılıp titrediğini, meme uçlarının dilimde nasıl bir tat bıraktığını hayal etmeye vaktim olacaktı. Boşalmak için kendimi bir kere sıvazlamam yeterliydi.

Arkasını döndü ve sonra aynı hızla geri döndü. “Bu... Şey, biliyorum, karmaşıklaştırmayacağız demiştik. Ama... bu biraz karmaşık hissettirdi.”

Bunu bir daha yapmamamız gerektiğini mi söylüyordu? Birbirimize dokunmayacak mıydık? Göğsüm aniden sıkıştı. *Her şey* boğucu hissettirmeye başladı. Gözlerimi biraz üzerinde gezdirmek için kendime zaman tanıdım. İfadesini nasıl yorumlayacağımdan emin değildim... şaşkın, huzursuz. Böyle hissetmesini istemiyordum. Daha önce hiçbir kadının yüzünde fiziksel yakınlaşmadan sonra şaşkınlık ya da pişmanlık görmemiştim. Bilmediğim bir bölgede gibiydim. “Bunu sana bırakıyorum, Haven. Nasıl rahat hissedeceksen öyle yapalım.”

Bakışları yüzümde gezindi ve sonra dudaklarını birbirlerine bastırıp bir kez başını onaylarcasına salladı. “Ben... bu...

demek istediğim... Çok yeteneklisin. Bundan keyif aldığım da ortada. Hem de çok.” Yanakları orgazmından hemen önce olduğu gibi renklendi. Elini koluma koydu ve sonra aynı hızla çekti. “*Hiç* pişman değilim. Bu... vay canına. Çok ama çok iyiydi. Ben sadece... bilirsin, suyu biraz bulandırdım.”

“Öyle,” diye katıldım. “Bulanık sular.” Peki neden birdenbire bulanık sularda gezmeye istekli olmuştum? İçlerinde yüzmeye. Hatta şu anda onları içmeye bile razıydım.

“Ve ben... şey, bugün benim için... çok özeldi. Böyle geçecek başka zamanları tehlikeye atacak bir şey yapmak istemem. Sen, ben ve ekiple geçecek zamanları.” Kelimeler küçük, rahatsız edici bir kahkahaya dönüştü. Bana kısmen umutlu, kısmen şaşkın bir gülümseme sundu.

Ekip. Ben de ekibin bir parçasıydım.

Ve eğer doğru anladıysam, benden etkilendiği çok açık olsa bile ilişkimizin arkadaşlık kısmı onun için daha değerliydi.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Gözleri yorgundu. Uzun bir gün olmuştu. Ayrıca her ne kadar ondan inanılmaz derecede etkilensem de daha fazla bugünkü gibi günler geçirmesini istiyordum. Karmaşık olmayan. Kolay. *Arkadaşça*. Elini tutup onu kıyıya doğru çektim ve ikimiz de havlularımızı alıp kurulandık. Haven şortunu bikinisinin üzerine giyip kuruduktan sonra parmak arası terliklerini ayağına geçirdi.

Eve yürürken ikimiz de konuşmadık. Gecenin sessizliği ve suyun hafif sesi yüzünden sanki az önce olanlar ateşli bir rüyadan başka bir şey değil gibiydi. Neredeyse hiç yaşanmadığını düşünecektim.

Evin arka verandasından sesler ve kahkahalar geliyordu ama o yöne doğru hareket etmedik. Bunun yerine sessizce merdivenlere ilerleyip birlikte basamakları çıktık.

En üst basamakta ikimiz de durduk. Haven'ın yüz ifadesi huzurluydu ama gözlerindeki kararsızlık hâlâ yerli yerindeydi. Saçları rüzgârda savrulmuş ve darmadağın olmuştu. Dudağımın kenarı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldığında Haven dudağını ısırdı. Boğazını temizleyerek, "İyi geceler," dedi. "Tekrar teşekkür ederim... bugün için."

"Benim için zevkti," dediğimde bana bakan gözleri hafifçe irileşti. Hiçbir şey söylemeden gülümsedim. Birdenbire ikimizin de bu kadar tuhaflaşmasından nefret etmiştim. Garipti. Hayal kırıklığı yaratan bir şekilde eğleneliydi. Ayrıca sinir bozucuydu. Ve ben hâlâ yarı serttim. Duş çığlık çığlığa beni çağırıyordu. "İyi geceler, Haven. İyi uykular."

Başını salladıktan sonra bir anlığına bakışları benimkilere kaydı. Ve etrafımdan dolaşıp odasına doğru ilerlerken nefesini tuttuğuna yemin edebilirdim.

Düzenleme
Ny.ozlem

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Haven

“**S**esin mutlu geliyor,” dediğimde Easton arkasına döndü ve çaldığı ıslığı aniden sonlandırarak dişlerini gösterdi. “Ayrıca mutlu da *görünüyorsun*.” Ona şüpheyle baktım. “Yine ne yaptın?”

Güldü. “Ah abla, benim hakkımda hep en kötüsünü düşünüyorsun.”

“Evet ve genellikle bana bunun için iyi bir neden veriyorsun.” Kulübün havuz ekipmanlarının olduğu yapıya yaslanarak kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Easton bir şişme deniz oyuncağını kolunun üzerinde sallayarak omzuna attı. “Tamam, evet, bunu hak ediyorum. Ama bu sefer yanılıyorsun.” Bana yaklaştığı sırada güneş yüzüne geldi ve bir gözünü kısıp, elini yüzüne siper ederken bir zamanlar olduğu yaramaz ama sevimli küçük çocuğa benzedi. Ancak *o zamanlar* yaramazlıkları genellikle camların çatlamasına ya da mobilyaların kırılmasına neden olurdu. İki kez de kendi kemiklerini kırmıştı. Sonrasında daha büyük şeyleri, yani hayatları ve ilişkileri kırmaya başladı. Kolayca yeri doldurulamayan ya da bir araya getirilemeyen şeyleri.

Travis'in ilişkisi gibi.

Her ne kadar artık bitmiş olsa da Travis'in ilişkisindeki diğer kişiyi düşününce vücudum iki ayrı tepki verdi. Kaburgalarım biraz sızlarken, aynı anda içimde bir hafifleme hissettim. Travis'in arkadaşlıktan başka bir şey için müsait olmamasının nedeni o kadındı. Çünkü onu sevmiştii. Ve muhtemelen hâlâ da seviyordu. Aşk bir ay içinde yok olup gitmezdi. Hem böyle seven birine nasıl güvenebilirdiniz ki... geçici bir süreliğine bile olsa?

Muhtemelen onu hâlâ oldukça sık düşünüyordu. Belki başkalarını öperken bile aklındaydı.

Benim gibi.

Belki yetenekli parmakları başkalarının bacaklarının arasındayken bile.

Yine, benim gibi.

Elimi aniden yanan yüzümün önünde sallayarak biraz esinti yaratmaya çalıştım.

Belki de...

Kardeşim, "Nasıl yanılıyorsun, Easton?" derken ses tonunu yükselterek beni taklit etmeye çalışmıştı ama benim aklım Travis'teydi ve konuşmayı unutup Easton'a dalgınca bakmaya devam ediyordum. Bir yanıt beklediği ortadaydı.

"Tamam, öncelikle," derken derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım. "Bu korkunç bir taklitti. Benim sesim daha gırtlaktan çıkıyor. Çok daha seksi. İkincisi, nasıl yanılıyordum, Easton?"

Tekrar sırtıttığında yeşil gözleri güneşte parladı. Sırtışı Travis'inki gibi yavaşça ortaya çıkmıyordu. Beklenmedik bir şimşek gibi bir anda ortaya çıkıyordu. Bu, gittiği her yeri kasıp kavurmasını sağlayan talihsiz bir gülümsemeydi. Kadınların onu

memnun etmek için her yolu -duyduğum hikâyelere göre gerçekten her şeyi- denemesine neden olan bir ifadeydi. Bu da onu toplum için tam bir baş belası olma çabaları konusunda teşvik ediyordu. Yine de... Görünüşe göre ben de taraf tutuyordum çünkü o sırtış beni de etkiliyor, kalbimin yumuşamasına ve muhtemelen kötü eylemleri söz konusu olduğunda ona çok fazla müsamaha göstermeme neden oluyordu. Sadece... Onu bebekliğinden beri tanıyordum ve kötü bir insan değildi. Sadece kötü kararlar veriyordu. Sık sık. Büyük ve kararlı bir çabayla.

“Sana itfaiyede gönüllü çalıştığımı anlatmıştım, değil mi?”

“Evet.”

Oyuncağı tekrar döndürdü. “Eh, iş çok iyi gidiyor. Doğuştan yetenekli olduğumu söylüyorlar. Dün Pelion’daki pansiyonlardan birinde mutfak yangını vardı ve onu benim söndürme izin verdiler.”

Yutkundum. “Bu harika.” Eğer onu sık sık verdiği o kötü kararlardan uzaklaştıracak olumlu bir şey varsa, buna razıyım. Belki de bu kasabadan daha fazla skandal çıkmadan ya da bize doğru silahlar doğrultulmadan kurtulabilirdik.

Heyecanla başını salladı. “Kıdemli itfaiyeci önümüzdeki ay emekli oluyor,” diye devam etti. “Şu anda orada bulunanların hepsi rütbe atlayacak. Ve giriş seviyesinde fazladan bir yer olacak. İşe girmek için tek ihtiyaç lise diploması. Sadece bir sınav ve-”

“Ama o zamana kadar gitmiş olacağız.” Düşüncelerinin tam olarak nereye yöneldiğini anlamıştım.

Bir süre bana baktıktan sonra başını salladı. “Evet, biliyorum.”

“O zamana kadar gitmiş olmak *istiyorsun*, değil mi?” diye sordum. Kaliforniya’dan ayrılırken bu konuda anlaşmıştık, o gecenin görüntüleri zihinlerimizde hâlâ tazeydi. En fazla dört

ay kalabilirdik. Hiçbir yerde dört aydan fazla vakit geçirmeyecektik. Tek bir mevsim. Hiçbir yerde hiçbir şeyin yaşanmasını ya da ölmesini izleyecek kadar uzun kalmayacaktık. Hedef ya da bağlılık olmayacaktı. Sadece biz ve önümüzdeki açık yol. İlk öneriyi ben yapmıştım, o zamanlar Los Angeles'ı sarmış gibi görünen duman ve yanmış et kokusundan çaresizce kaçmak istiyordum. O da bu fikri kabul etmişti. Pelion'a kadar hiçbir yerde kalma mevzusu açılmamıştı. Peki ya şimdi ne olmuştu?

“Evet. O zamana kadar gitmek istiyorum.” Gülümsedi. “Yine de burası eğlenceliydi, bilirsin; işleri doğru yoldan yapmak güzel bir değişiklik oldu.”

Kalbim tekledi. “Easton, sen-”

Kardeşimin arkasından, “İşte buradasın!” diye bir ses yükseldi. Döndüğünde kırmızı mayolu güzel bir esmer ona kollarım uzatıyordu. Easton omzundaki oyuncakı döndürüp ona uzattı.

“Kusura bakma. İşim uzadı,” dedi ve kızın gözlerindeki ani genişlemeden az önce bahsettiğim şekilde sırtıttığını anladım.

“Sonra görüşürüz, Easton,” dediğimde onun ablası olduğumu bilmeyen, bekâr olduğunu umduğum kız bana düşmanca bir bakış fırlattı.

Easton, “Görüşürüz, abla,” diyerek bunu açıkça belirtti.

Güne hazırlanmak için smoothie barına gittim, meyveleri doğradım ve gece kaldırılmış olan malzeme kaplarımı yeniden doldurdum.

Çalışırken aklım başka yerlerdeydi. Şu noktada sadece gözlerim kapalı yapabileceğim işleri yapıyordum. Düşüncelerim ısrarla günbatımındaki o göle, Travis'in sert ve ıslak vücuduna sımsıkı sarılmanın verdiği hisse kayıyordu. Beni öpüşünü, ellerini bikinimin altından içime kaydırışını ve sanki sadece bunun

için yaratılmış gibi beni orgazma ulaştırışını düşünüyordum. Hatırası bile içimde yoğun bir ürpertiye neden oluyordu.

Bir soya sütü kutusunu yanan tenimin üzerinde gezdirmek ani sıcaklamayı gidermeye yardımcı oldu.

Bu hiç iyi olmamıştı.

Düpedüz aptalcaydı ve ben nadiren aptallık ederdim.

İyi seçimler yapardım. Mantıklı seçimler.

Her zaman böyle olmuştu.

Çünkü ben mantıklı olmazsam, kimse olmazdı.

Peki neden şimdi kontrolümü kaybetmeme izin vermiştim? Gardımı düşürmüştüm?

Yapamazdım.

Yapmamalıydım.

Bir daha olmazdı.

Kutuyu neredeyse mini buzdolabına geri fırlattım ve dengeyi kaybedip dizlerimin üzerine çöktüm. Yabanmersini kabı ellerimden kayıp yere düştü.

Kahretsin!

Omuzlarım çökerken derin bir nefes aldım. *Kendine gel, Haven.*

Üstümde, çekilen birkaç taburenin çıkardığı sesler kulaklarımı tırmaladı. Ahh. Açılış vakti henüz gelmemişti bile. Siparişleri almadan önce birkaç dakika daha yalnız kalmaya, Travis'in ıslak teni ve sert... yerlerini düşündükten sonra hormonlarımı tekrar itaatkâr hale getirmeye ihtiyacım vardı.

"Şu kim?" diye sordu bir kadın, sesi yakın ama sanki bara arkasını dönmüş gibi uzaktı.

"Travis Hale," dedi başka bir kadın. Travis burada mıydı?

Kulaklarım dikildi, sanki iki kız bir şekilde beynime girmiş ve hep birlikte sohbet ediyormuşuz gibi kıpırdamadan dinlemeye başladım.

Bu beni deli gibi gösterebilirdi ama o raddeye vardığımı düşünmüyordum. Henüz.

İlk kadın takdir dolu bir sesle, “Vay canına,” dedi.

“Kendisi Pelion’ın polis şefi, yıllar önce vefat eden babası da öyleymiş.” Kadın uzun bir süre duraksadı ve ben de onları sırtlarını bana dönmüş, kulübün öbür ucunda belki de başka bir üyeyle konuşan Travis Hale’in durduğu yere bakarken hayal ettim. O kendinden emin duruşunu, birini dikkatle dinlerken başını hafifçe eğişini gözümün önüne getirdim. Zihnimde sanki söylediğim her kelime onun için önemliymiş gibi beni dinleyişini canlandırdım.

“*Polis şefi* mi? Tanrım, her sayfası fotoğraflarıyla donatılmış bir takvimi hak ediyor. Hale mi dedin? Onlar Pelion’ın *sahibi* değil mi?”

“Evet. Ve daha da ilginç, her Hale neslinin bir skandalı oluyor. Önceki nesil her zaman vahşiydi.” Ses tonu sanki bir şey düşünüyormuş gibi dalgın çıkmıştı. “Günah kadar çekici ve çok yaklaştığında seni yakması kaçınılmaz. Annem hep böyle söylerdi. Onlar hakkında bir sürü hikâye var. Aileleri Pelion’ın sahibi olmasına rağmen gölün bu tarafındaki bazı insanlar onlara işe yaramaz dermiş çünkü canları ne isterse yaparlar ve kimsenin ne düşündüğünü umursamazlarmış. Ve tabii ki Alyssa McCree ortaya çıktığı anda kıyamet kopmuş.”

Hareket edemiyordum. Olduğum yere yapışmış, kapana kısılmıştım. Eğer şimdi, dedikodularının ortasında ayağa kalkarsam, onları fazlasıyla utandıracaktım.

En azından kendime böyle söylüyordum.

Kesinlikle Travis Hale ve ailesi hakkında daha fazla şey öğrenmeye aç olduğum için ya da asla soramayacağım soruların cevaplarını aldığım için değildi.

“Alyssa McCree mi?”

“Hı-hım. Archer Hale’in annesiydi. Şu an kasabanın sahibi Archer. O ve karısı Bree zengin olmalılar ama hâlâ şu küçük kulübe evinde yaşıyorlar. Archer da yaklaşık yüz yıllık gibi görünen, paslanmış bir kamyonet kullanıyor. Ve Travis, tüm o seksi haline rağmen, sekiz yıl önce herkes Archer’ın ondan büyük olduğunu öğrendiğinde, tüm kasabanın önünde küçük düşürüldü ve Pelion’ın sahipliğinden vazgeçmek zorunda kaldı. Annesiyle birlikte tüm paralarını ve itibarlarını kaybettiler.”

Göğsüm sıkıştı. Travis bana kardeşinin kasabanın sahibi olduğunu anlatırken bu kısımdan bahsetmemişti. Hem neden bahsedecekti ki? Kulağa acı verici geliyordu. Ve beni hiç ilgilendirmezdi. Belli ki bu konu kasabada çok iyi biliniyordu ve konuşan kızın, gerçek insani duygulardan bahsetmek bir yana, çok daha fazla detay içerdiğinden emin olduğum durumu soğukkanlılıkla özetleme şekli ağzımı ekşi bir tatla doldurdu.

“Yani,” diye devam etti kız. “Travis kesinlikle takvim malzemesi olabilir ama mavi yakalı bir takvim malzemesi demek daha doğru olur. Eski sevgilisi Phoebe’nin onu belediye başkanlığına ya da valiliğe aday gösterme planları varmış. Otuz beş yaşına geldiklerinde politik asiller olup, Buchananların muhitinde yaşayacaklarını söylemişti. Ama şimdi ayrıldıkları için, Travis’in aynı hırslara sahip olduğundan şüpheliyim. Açık konuşayım mı? Bu kulübe girmesine hâlâ izin veriyor olmalarına bile şaşıyorum. Herkes ondan utanıyor. Ve artık bizden biri olmadığı da kesin. Özellikle Phoebe olmadan. Tanrım, parmağını prize sokmuş gibi görünen şu tuhaf *smoothieci* kız nerede?”

Cebimi karıştırıp, mümkün olduğunca az hareket ederek kulaklıklarımı çıkardım ve kulağıma takıp ucunu da sanki telefona bağlıymış gibi cebime soktum. Hızla ayağa kalktığımda tezgâha doğru dönmüş olan iki kız da sıçradı. Gözlerimi büyütüp kulaklıkları kulağımdan çektim. “Çok özür dilerim,” dedim. “Stok yapıyordum ve sizi duymadım.”

Olayları anlatan kızıl saçlı güzel kız kaşlarını hafifçe çattı. “Önemli değil. Buğday çimli kırmızı orman meyvelerinden alayım.”

Tezgâhıma bir çift oturduğunda onları selamladım. Travis kulübün diğer ucundan bana el sallayıp çıkışa doğru yöneldiğinde ise gülümsedim.

.....

Bunu yapmamalıyım. Bunu yapmanın bir anlamı yok.

Tarayıcıyı açtım, boş arama kutusundaki imleç yanıp sönüyordu. Derin bir nefes aldım ve boşluğa Hale Pelion, Maine yazdım. *Elimde değildi.* Daha fazla bilgi edinme arzum yakıcı bir susuzluk gibi hissettiriyordu.

Ve daha da ilginç, her Hale neslinde bir skandal oluyor.

Karşıma uzun bir bağlantı listesi çıktı. Kendimi bunu yapmaktan vazgeçirmem gerekiyordu. Aslında bu daha akıllıca olurdu, arkadaşlar arasındaki *sınırlara* saygı duymaktan bahsetmiyordum bile... parmaklarıyla birbirine... bir şeyler yapan arkadaşlar da bu kategoriye dahildi.

Bunun yerine ilk bağlantıyı açıp okumaya başladım. Kasabanın kuruluşunu, nesiller boyunca yaşamış Hale ailesini... Tanrım, ne çok erkek vardı! Ve son olarak, bir bahar gününün ortasında otoyolda kardeşler arasındaki silahlı çatışmayla sonuçlanan trafik kazasını okudum.

Archer Hale için o kadar derin bir üzüntü duydum ki kalbime keskin bir sızı saplanmış gibi hissediyordum. Sarı Kafes Hanı'ndaki misafirlerin kullanabileceği ofis olarak düzenlenmiş küçük odadaki sandalyede arkama yaslandım. O gün neler olduğunu hayal etmeye çalıştım ama hiç şüphesiz gerçeğin çok uzağında kalmıştım. Gerçek hiçbir zaman görüldüğü gibi olmazdı. Kokuları, sesleri ve başka hiç kimsenin anlayamayacağı yüzlerce küçük ayrıntıyı barındırırdı. Anlayamazlardı çünkü orada bulunmamış, dünyanız yanarken sizinle birlikte küllerin arasında durmamış olurlardı.

Aklım Archer, karısı ve çocuklarıyla tanıştığım yabanmersini festivaline gitti. Travis bana kardeşinin ses tellerinin çocukken yaralandığını anlatmıştı ve bu yüzden boğazındaki yara beni şaşırtmamıştı. Asıl fark ettiğim şey yüzündeki huzur, gözlerindeki neşe, karısının ona sevgiyle bakışı, ikiz oğullarının tatlı coşkusu ve bebek arabasında gördüğüm o güzel kız çocuğuydu.

Her ne olduysa ve hangi güçten beslendiyse, Archer Hale o günün üstesinden gelmişti.

Ve belki ben de bir gün kendi zaferimi yaşama şansı bulacaktım.

Arazinin Archer'a nasıl devredildiğini, sekiz yıl önce meydana gelen silahlı saldırıyı okudum; Şef Travis Hale tam zamanında yetişerek başka kimse zarar görmeden tehdidi durdurmuştu.

Boğazımdaki yumruyu yok etmek için yutkundum ve Travis hakkında bildiğim şeyleri düşündüm.

Archer'ın ses telleri korkunç bir şekilde hasar gördüğünde otoyolda ölen adamlardan biri Travis'in babasıydı. Travis o korkunç günde neredeydi? O da yedi yaşındaydı. Ona olanları kim açıklamıştı?

Yas tutarken kim ona destek olmuştu?

Ayrıca kasabanın mirası ona kalacaktı. Hak etmiş olsa da olmasa da bir kayıp daha yaşamıştı. Bunun için acı çekmiş miydi? Hâlâ çekiyor muydu?

Hepsi çok fazlaydı. Çok fazla travma, çok fazla acı vardı. Bazen dünya çok *acımasız* bir yere dönüşüyordu.

Tarayıcıyı kapatıp bilgisayarını uyku moduna geçirdim ama sandalyeden kalkıp odama dönmem birkaç dakikamı daha aldı. Eh, günün sonunda bunun ne önemi vardı ki? Gidecektim. Hikâyenin sonuydu.

Peki bu neden yalanmış gibi hissettiriyordu?

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Travis

Maggie kahvemi doldururken, “Spencer nerede?” diye sordu.

“Birdie Ellis ile birlikte. Yıllık toplantıda sunum yapacak bir halkla ilişkiler grubu kuruyorlar,” dedikten sonra kupamı kaldırıp bir yudum aldım.

“Birdie Ellis.” Maggie hafifçe burnunu kırıştırdı. “O kadının bir hobiye ihtiyacı var.”

“Spencer’in da öyle,” diye mırıldandım. “Umarım grubu ayakta tutmak için gereken iş *ikisini de* fazlasıyla meşgul eder.”

Bakışlarını üzerimde gezdirdi. “Onu kendinden biraz olsun uzaklaştırmanın bir yolunu buldun, ha?”

“O kadar mı belli oluyor?”

“Benim için, evet. Tatlım, seni çocukluğundan beri tanıyorum. Seni ne kadar iyi tanıdığımı sakın unutayım deme.” Öne doğru eğilip gözlerimin içine baktı ve yanağımı sadece onun yapmasına izin verdiğim şekilde şefkatle çimdikledi.

“Asla unutmam, Maggie.”

Kahvaltı telaşının sona ermesinin yarattığı alçak uğultu devam ederken kapının üzerindeki zil çınladı ve bir an sonra,

Gage Buchanan'ın -görmek istediğim son kişinin- yanıma oturduğunu fark ettim.

Ya da düşünmek.

Veya tanımak.

"Travis," diyerek selam verdiğinde hemen yanında oturuyor olsam bile beni fark etmeyeceğine dair umutlarım suya düştü.

"Gage." Onun tarafına bakmayarak kahvemden bir yudum daha aldım.

"Gage Buchanan," dedi Maggie mutlulukla. "Seni gölün bizim tarafına getiren nedir?"

"Seni özledim, Maggie. Çok uzun zaman oldu."

Maggie alaycı bir ses çıkardı. "Seni çapkın şey."

Gage alçak sesle güldü. "Annemin sipariş ettiği ama bu hafta sonuna kadar teslim edilemeyecek ağaçları almaya geldim. Peyzaj ekibimiz bugün evde, dikime hazırlar, bu yüzden gelip kendim almak istedim."

Maggie başıyla onayladı. "Fidanlık bu hafta üç yeni binanın çevre düzenlemesini yapıyor. Chase Dooley dün buradaydı ve çok yoğun olduklarını söyledi. Kahve ister misin?"

"Evet, lütfen. Benim de ziyaret etmek için iyi bir bahanem oldu. Nasılsın?"

"Harika. 1 eylül itibariyle mutfağı yeniliyor ve genişletiyoruz. Norm sonunda hep istediği *Baş Şef* düzenine kavuşuyor, tam da emekli olmayı düşündüğü zamanda." Başını çevirdi ve son kısmı Norm'un duyabileceği şekilde söyledi. Fakat sonra bize dönüp göz kırptı.

"Ben emekliliğe inanmıyorum," diye karşılık verdi Norm. "Son nefesimi burada, bu ızgaranın başında vereceğim."

"Ah, bu satışlarımızı kesin tavan yaptırır." Maggie gözlerini devirerek tezgâhın ucunda oturan bir çifte menü götürdü.

Maggie uzaklaştığında Gage, “Nasıl gidiyor, Hale?” diye sordu.

“Bildiğin gibi.”

Bir dakika boyunca sessizlik içinde oturduk. “Haven Torres hakkında bana ne söyleyebilirsin?”

Kaslarım gerildi. Kahvemden bir yudum alıp bardağı yavaşça yerine koydum. “Neden bilmek istediklerini *akşam yemeği randevunda* ona sormuyorsun?” Kelimeler boğazımda garip bir şekilde ekşi bir tat bıraktı.

Cevap vermeden önce durup düşündü. “Soracağım. Ama senin onunla ilgili görüşünü almak istedim. Kadın zevklerimiz hep benzer olmuştur.”

Neredeyse gülecektim. Geçmişte kadınlar için rekabet etmiş, ikimiz de eşit derecede *kazanmıştık*. Bilmediği şey ise onun Haven’ı çoktan *kazanmış* olmasıydı. Ya da en azından ilgisini kazanmıştı. Yine de bunu ona söylemeyecektim. Bu gerçek içimi kemirse bile Haven’a sahte bir rekabetle Gage’in onu fark etmesi için yardımcı olacağımı söylemiştim.

Hem ben kadınlardan uzak duruyorum, değil mi?

En azından, ay ışığı altında, karmaşık olmayan kaçamaklardan daha fazlasını gerektirenlerden.

Oturduğu tarafa döndüm. “O... farklı.” Kelimenin imalı bir şekilde havada asılı kalmasına izin verdim ve nasıl algılayacağını görmek için Gage’i izledim.

“Ben de böyle düşünüyorum,” diye onaylayarak bir nefes verdi. “Tanrım, bana tapan ama aslında beni hiç tanımayan kadınlardan çok sıkıldım.” Sanki her sözü için ağzına bakan ama söylediği hiçbir şeyi duymayan o zavallı, tapınan aptalları düşünüyormuş gibi uzaklara baktı. İşin ilginç yanı, ben de aynı

durumdaydım. Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Ve bu gerçek pek de hoşuma gitmedi.

“Keseli sıçanlara karşı tuhaf bir ilgisi var,” diye mırıldandı, kaşları sanki hâlâ bunu çözmeye çalışıyormuş gibi ters yönler gidiyordu. “Ama komik, çekici biri ve...” Düşüncelere dalmış bir şekilde ensesini kaşdı. “O saçlar. Tanrım, hayal edebiliyor musun?” Yüz ifadesi birdenbire hayalperest ve odağını kaybetmiş bir hal aldı. Tam olarak neyi hayal ettiğini biliyordum. O saçları yumruğunun etrafına doladığını ve... Zihnimde bu görüntüyü kapatıp sertçe yere çarptım ve önlem olarak biraz da üzerinde tepindim. Ne yazık ki Gage hâlâ konuşmaya devam ediyordu. “İnsanın içine işleyen bir güzelliği var. Bilirsin işte,” derken ellerini aniden birbirine vurdu ve az önce ağzıma götürdüğüm kahveyi sallamama neden oldu. “*Bum!* Tuzağa düştün.”

Ah, evet, biliyordum. Sabahları bitkileriyle ilgilendiği, sulama kabını gezdirdiği halini, yüz ifadesindeki huzuru, hatta şefkati hayal ettim. Doğan günün ışıklarının saçlarının arasından süzülerek yüzüne vuruşunu, ben sessiz bir huşu içinde onu izlerken atletinin askısının yavaşça omzundan aşağı düşüşünü düşündüm. Ilımlı kahveden yavaşça bir yudum aldım. Birden acı ve tatsız geldi. *Tuzağa düşmek*. Bu, durumu iyi ifade ediyordu. Haven Torres adlı bir bombanın üzerine basmıştım. Bazı açılardan kendimi paramparça olmuş gibi hissediyor, parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum. Ya da belki de orada, bombanın üstünde, öylece yatıyordum; mutlu bir şekilde parçalara ayrılmıştım. *Aptalca* bir şekilde parçalara ayrılmıştım. Belki de tekrar bir araya gelmeyi hiç istemiyordum. En azından aynı düzende. Tanrım, artık ne istediğimi *bilmiyordum* bile.

Ve biz sadece *arkadaştık*.

Tüm bunlara rağmen tadının nasıl olduğunu biliyordum. Nasıl sesler çıkardığını. Ne kadar yumuşak olduğunu.

Mola, Hale. Biraz mola ver.

“Sorun şu ki,” diye devam etti Gage. “Sadece geçici olarak burada. Ve ben daha uzun vadeli bir şeye hazırım. Ciddi olma potansiyeli olan bir şeye.”

“şaka yapıyorsun. Sen, ulaşılmaz Gage Buchanan, ciddileşmek mi istiyorsun?” Bunu bir hakaret gibi söylemiştim.

Çabucak son bulan kısa bir kahkaha attı. “Evet.” Başını salladı, sanki söylediklerine kendini inandırmaya çalışıyor gibiydi. “Evet, zamanı geldi. Bir erkek vaktini sonsuza kadar anlamsız düşüşmelerle -bu ifade için üzgünüm- geçiremez.” Bana biraz mahcup bir ifadeyle baktı. “Phoebe ile olanları duyduğuma gerçekten üzıldüm. Sen de bir yuva kurmayı düşünüyor gibiydin. En azından söylentiler bu yöndeydi.” Ona baktığımda yüzündeki ifadenin, tıpkı yabanmersini festivalindeki gibi gerçekten empati dolu olduğunu gördüm.

Küçük bir baş hareketinin ardından omuz silktim. “Aradığım kişi o değildi.”

“Evet, sanırım değildi. Eh, dışarıda seni bekleyen başka biri var, dostum.” Sırtıma öyle bir vurdu ki suratını yumruklamak istedim. Başımı hafifçe sallayarak bu ani düşmanlık nöbetini içimden atmaya çalıştım.

Dirseklerini tezgâha dayayıp parmaklarını birbirine geçirdi ve iç çekerek, “Her neyse,” dedi. “Sence burada kalma ihtimali var mı?”

“Söylediğı hiçbir şey kalacağını göstermiyor. Ayrıca kardeşiyle birlikte seyahat ediyor, yani bu sadece ona bağılı değil.”

“Hımm.” Yüzünde birdenbire, çocukluğumda birçok potansiyel kız arkadaşımı kaybetmeme neden olan o sırtış belirdi. “Belki onu ikna edebilirim.”

İçimde küçük bir sızı hissettim. Bir yanımda Haven'ı kalmaya ikna etmesini umuyordu çünkü onun Pelion'dan ayrılacağını düşünme fikri hoşuma gitmiyordu. Bu kasaba ona uygun görünüyordu. Söylediği gibi, huzur veren bir yer bulmuştu. Fakat diğer yanımda bunu kesinlikle istemiyordu çünkü bu, *Gage* için kalacağı ve hayatımın sonuna kadar onları birlikte izlemek zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Belki de hak ettiğim buydu.

Senin için iki yol var. Hangisini seçersen seç, her şeyini kaybedeceksin.

Birden hasta hissetmeye başladım.

Cüzdanımı çıkarıp bir onluk aldım ve tam telefonum çaldığı sırada tezgâhın üzerine koydum. Kimin aradığına bakmadan telefonu açtım.

“Travis?”

“Merhaba, anne.” İç çekerek ayağa kalkarken mikrofonu kapattım. “Görüşürüz, Gage.”

Selamlar gibi başını salladı. “Travis.”

Kapıya yönelirken Maggie ve Norm'a el salladım. “Neler oluyor?” diye sordum çünkü annem *bir şey* olmadan aramazdı.

“Dairemde kötü bir sızıntı var.”

Aracımın kapısını açıp içeri girdim. “Tesisatçıyı çağırırsana,” dedim. Ben zaten gırtlığıma kadar sızıntıya batmıştım.

“Geçen ay ödemek zorunda kaldığım sağlık faturaları yüzünden tesisatçıya verecek param yok,” diye sızlandı.

Sağlık faturaları.

Açıkça belli olmayan ve ne olduğunu sormadığım bir şey için estetik cerrahına gitmişti.

Elimi yüzümde gezdirdim, ona bir tesisatçı çağıracağımı söylemek üzereydim. Sigorta şirketimle karşılamayacakları şeyler konusunda hâlâ kavga ederken ve en azından birkaç parça yeni mobilya almak zorunda kalma olasılığım la yüzleşirken bir başka masraf daha çıkacaktı. Üstelik pansiyonda kalmanın maliyetinden bahsetmiyordum bile. Bir de önümüzdeki on yıl içinde arazimde inşaata başlamak için mümkün olan her kuruşu biriktiriyordum.

“Ayrıca sana vermek istediğim bir şey var. Babana ait olan bir şey.”

O eski özlem üzerime çöktü. *Babana ait olan bir şey.* “Nedir?”

“Bazı fotoğraf albümleri... kâğıtlar ve bunun gibi şeyler.”

İç çektim. “Bana ne kadar çabuk ihtiyacın var?”

“Ah, bilmiyorum! Yarına kadar sular altında kalabilirim! Beni yatağında boğulmuş bir halde bulabilirsin!”

Elimi tekrar yüzümde gezdirdim. *Şu melodrama bakın.* Tanrım. Genetik olmalıydı.

“Tamam,” diye iç geçirdim. “İşten sonra gelip kontrol edeceğim.”

•••••

Annemin dairesi küçük ama güzeldi. Tori Hale’in bir zamanlar alışık olduğu anlamda *güzel* değildi ama standartlara göre hoş görünüyordu. Parke zeminler, granit tezgâhlar ve hatta bazı özel kartonpiyerler bile vardı. Gerektiğinde ona bazı ekstra harcamaları konusunda yardımcı oluyordum ancak babamın sahip olduğu kasaba gelirinden yararlanmadan, küçük bir kasaba şefinin maaşıyla geçiniyordum. Bu yüzden kendi kiramı öderken ve doksan beş yaşımdan önce emekli olabilmek için para biriktirirken makul derecede yapabileceğim tek yardım

buydu. Açıkçası, bunu bile yapmamam gerektiği söylenebilirdi. Yaptıklarından ve sonuç olarak olabileceklerden sonra muhtemelen bir evsizler barınağında yaşamayı hak ediyordu. Yine de... o benim annemdi ve sekiz yıldır var olan şüphelere, beraberinde kendisinin hararetli inkârlarına rağmen onu tamamen terk etme fikrini kabullenemiyordum. O hâlâ yatmadan önce bana kitap okuyan ve küçükler ligi maçlarımda beni alkışlayan kadındı, babam gittikten sonra tribünlerde bekleyen tek kişiydi. *Babam öldükten sonra*. Mezuniyetimde gözyaşı dökmüştü ve hatta Pelion Polis Departmanı'na katıldığımda, benim için daha yüce hedefleri olmasına rağmen bana gururla bakmıştı. Bu hem kafa karıştırıcı hem kalp kırıcıydı ve beni utandırıyor. Çoğunlukla ondan uzak durmak istiyordum. Kasaba dışında yaşıyor olması da bunu yeterince kolaylaştırıyordu.

Sekiz yıl önce Bree'nin nerede olduğunu sorunlu bir uyuşturucu bağımlısına söylerken birilerinin zarar görmesini amaçlamadığına defalarca yemin etmişti. Evet, Bree'yi Pelion'dan taşınmaya *ikna etmek istemişti* ama asla birinin vurulmasını istememişti.

"Seni koruyordum, Travis!" derken iri mavi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Her şeyin elinden alınacağını düşününce paniğe kapıldım. Yine elinden alınacaktı."

Yine.

Muhtemelen her şeyin kendi elinden alınması konusunda daha çok endişeleniyordu ama bunu bir gün gerçekten öğrenebileceğimden şüpheliydim. Hiçbir şey kanıtlanmamıştı ve ona sormaya devam etmenin bir anlamı da yoktu. Kendini neye inandırmışsa, bana da aynısını söylüyordu. Tori Hale her zaman iyi bir yalancı olmuştu çünkü yalanlarına inanıyordu.

“Sızıntı nerede?”

“Mutfakta, lavabonun altında.” Ben pırıl pırıl mutfağına doğru yürüyüp alet çantamı masanın üzerine koyarken arkamdan koşturarak geldi.

Yere diz çöküp dolabı açarak içine baktım. Alt kısımda kurumuş birkaç su damlası izi vardı, leke bırakmıştı ama bunun dışında hiçbir şey yoktu. Omzumun üzerinden anneme baktım.

“Lekeyi gördün mü?” diye sordu.

“Endişelendiğin şey bu muydu? Bir leke mi? Eski görünüyor. Ayrıca kurumuş da. Herhangi bir şey damlamış olabilir. Belki bir deterjan ya da onun gibi bir şey.” Sinir olmaya başlıyordum. Buraya gelmem bir saat sürmüştü ve şimdi bir saat de dönüş sürecekti. Yine de emin olmak için ayağa kalktım, musluğu açıp akmasına izin verdim ve sonra boruları incelemek için tekrar diz çöktüm.

Sızıntı yoktu, görünürde bir damla bile yoktu.

Yavaşça ayağa kalkıp musluğu kapattım. “Bu gece yatağında boğulacağını sanmıyorum.”

Hafifçe güldü. “Ne kadar rahatladım.”

Lavaboya yaslandım. “Nasılsın?” Her zamanki gibi bakımlı görünüyordu ama yüzündeki çizgilerin kenarı artmış, dudaklarının kenarı kırışmış gibiydi. Tori Hale bile yerçekiminden sonsuza dek kaçamıyordu. Beni buraya tesisatındaki bir sızıntı yüzünden değil, yalnız olduğu için çağırmıştı. Kalbim biraz yumuşadı. Birdenbire çok insani göründü. Oysa ergenliğimin büyük bir bölümünde ve hatta sonrasında, hayattan daha büyük, neredeyse tamamen dokunulmaz görünürdü.

Her zaman çalışır, her zaman strateji geliştirirdi. Çocukluğumdan beri beni yoruyordu, hatta onunla arama mesafe koyma şansım olmadığı için çocukluğumda daha fazla yormuştu.

Acaba kendini de yorduğu olmuş muydu? Belki de zihninin derin bir köşesinde, yalnızlık ve can sıkıntısı rahatlatıcı bir mola gibi geliyordu.

Fakat bu konuda pek bir umudum olduğu söylenemezdi.

“İyiyim, sanırım,” dedikten sonra uzun bir iç geçirdi. “Bir iskambil kulübüne katıldım. Her pazartesi oluyor.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Bu iyi bir şey.” Sosyalleşmeyi her zaman sevmişti.

Parmağını tezgâhın kenarında dalgınca gezdirdi. “Ve biriyle görüşüyorum.” Önemsizmişçesine elini salladı. “Öylesine bir şey. Benden yaşlı. Sadece vakit geçirecek biri.”

“Bu da iyi bir şey, anne,” dedim. “Birlikte vakit geçirecek insanlar bulmak iyidir.” Baya yaşlı olduğuna bahse girebilirdim. Ve de zengin.

Muhtemelen oksijene bağlıydı ya da bakımevindeydi.

Kötü düşünüyorsun, Hale.

Neden hep annemin içimdeki kötülüğü ortaya çıkarmasına izin veriyordum?

Adam zihinsel olarak işlevsel, rızası olan bir yetişkin olduğu sürece, bunu olumlu bir gelişme sayacaktım. Belki kendine bir hayat kurarsa, evinde tamir edilmesi ya da değiştirilmesi gereken her küçük şey için beni aramaktan vazgeçerdi.

“Evet, evet. Dinle, Travis.” Açık mutfaktan oturma odasının bitişiğindeki çalışma masasına doğru yürüdü. Yan tarafta bir yığın fotoğraf albümü ve dosya klasörü duruyordu. En üstteki klasörü aldı. “Bu albümleri ve kâğıtları, çoğunlukla çöp olduğunu düşündüğüm bir kutunun dibinde buldum. Pelion’ın 1724’teki kuruluşundan kalma tüzüğü okuyordum. Sanırım Archer’ın yönetim hakkına itiraz edebileceğin birkaç yol var-”

“Eh, pekâlâ.” Umutsuzca doğrulup alet çantamı aldım ve yanından geçip ön kapıya ilerledim.

“Bekle!”

Durup ona döndüm. “Buna bir son ver artık, Victoria. Tanrım, lütfen, hayatında bir kez olsun şu işin peşini bırak.”

Adını kullanmam hafifçe irkilmesine neden oldu. “Sadece arkanı kolluyorum,” dedi zayıf bir sesle. “Olanlar adil değildi ve-”

“*Adildi*, anne. Ek olarak, Archer kasabayı iyi yönetiyor. Pelion gelişiyor. Vatandaşlar mutlu. Geri almanın kusursuz bir yolu olsa bile bunu ondan veya onlardan almazdım.”

Serinlemek için klasörü salladı, kafası karışmış ve telaşlı görünüyordu. “Eskiden sahip olduğumuz şeylerden, *hakkın* olduğuna inandığım ayrıcalıklardan mahrum kalarak, sadece bir *devlet memuru* maaşıyla mutlu olamazsın, Travis.”

Birdenbire yorgun hissettim. Bunu o yapmıştı. Beni iliklerime kadar yorgun hissettirmişti. Sorularına cevap vermeye niyetim olmadığını anlamış gibi dosyayı bana doğru itti. “Al bak. Kasabanın mülkiyetine ilişkin yönetmelikler ve yeni keşfettiğim yasal gereçlerin yanı sıra, burada babana ait bir sürü şey var... sertifikalar, kazandığı ödüller... Yasal belgelere gelince, hepsi orijinal. Hepsine tek tek bak. Altını çizdiklerimi gördüğünde, sanırım ne düşündüğümü anlayacaksın. Bakalım bana katılacak mısın...”

Burada babana ait bir sürü şey var.

Fotoğraf albümleriyle babamın evraklarının bulunduğu dosyayı bana uzattığında, babamın bir zamanlar dokunduğu şeylere karşı koyamayarak onları aldım. İkinci en iyi olsam bile hakkım olabilecek bir şey, herhangi bir şey istiyordum. Babamın el yazısı... El yazısının neye benzediğini bile hatırlayamıyordum.

Karalanmış bir not. Hiç görmediğim bir fotoğraf. Herhangi bir şey. Sanki onun bir parçası bu tozlu sayfaların içinde yaşıyormuş gibi onları sıkıca tuttum. “Hoşça kal, anne,” diyerek dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. *Ve Tanrı aşkına, bırak artık şu meseleyi* demek istedim ama içimde, ne söylersem söyleyeyim bir fark yaratmayacağına dair haklı bir his vardı. Tori Hale haksızlığa uğramış hissetmeye devam ediyordu. Bu benimle ilgili değildi.

Hiçbir zaman benimle ilgili olmamıştı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Travis

Hava durgun ve bunaltıcıydı, gölden ufacık bir esinti bile gelmiyordu. Soğuk bira şişesini alnımda gezdirip anlık bir rahatlamayla iç çektim. Verandadaki salıncak ağırlığım altında gıcırdarken bir ayağımla salıncağı dalgınca hareket ettirdim ve Betty'nin sunduğu tek içki olan ucuz biradan bir yudum aldım. Yine de sosyal saat için bir araya gelen sarhoş topluluktan uzakta-ki bu ön verandanın verdiği huzur gibi, içkiyi de memnuniyetle karşıladım. Bir tür gürültülü sessiz sinema oyunu oynuyor gibiydiler ama bu doğru olamazdı çünkü Burt'ü asla dışarıda bırakmayacaklarını biliyordum. Konu sessiz sinema olduğunda kör adamlar takıma bir değer katmazdı. Her neyse, uzaktan bir sürü yuhalama ve tezahürat sesi geldiğini ifade etmeye çalışıyordum.

Ayak parmağımı kullanarak salıncağı bir kez daha ittim. Ötedeki suya bir balık atladı ve küçük sıçraması suyun masma- vi yüzeyinde dalgalar bıraktı.

“Yalnız mısınız, bayım?”

Dudaklarım yukarı kıvrılırken başımı hafifçe çevirdim. Kim olduğunu anlamak için onu görmeme gerek yoktu. Sinekliği açtı ve üstü kapalı verandanın loş ışığında ilerledi.

Basamakların yanındaki sütunlardan birine kalçasını dayadıktan sonra bana döndü. “Düşüncelere dalmış gibisin,” dedi.

İstemsizce gülümsedim. “Bugün annemi görmeye gittim. Genellikle düşünmeye teşvik eder.” Biramı kaldırdım. “Ve alkol almaya.”

“Hımm,” diye mırıldandı, beni inceliyordu. Bir süre sonra gözlerini kaçırdı, bir çelişkiye düşmüş gibiydi. “Ben... şey...” Ahşap korkuluktaki bir kıymığı kopardı. “Bugün kasabayı araştırdım... Hale ailesinin geçmişi hakkında bir şeyler okudum.” Bakışlarımla buluşmadan önce duraksadı. “Umarım bunu mahremiyet ihlali olarak görmezsin.”

Tekrar göle doğru baktım. “Görmem. Hepsi herkesin bildiği şeyler.”

“Bugün kulüpte birkaç kızı aileden bahsederken duydum ve bu... bu... Şey, sana sormalıydım... Ben sadece... emin olmadım, bilirsin, ailen hakkında konuşmak isteyip istemeyeceğinden...”

“Arkadaşımla mı?”

Solgun bir kahkaha attı. “Evet.” Parmakları yine o kıymığı buldu. “Kesinlikle... geçici arkadaşınla. Ya da herhangi biriyle.”

Geçici arkadaş lafı kafamın içinde tekrarlandı. Başına sevişen koymayı unutmuştu. Zaten aramızda tekrar fiziksel bir şey olmasına izin vereceğinden emin değildim. Onu asla öpemeyeceğimi, vücuduna asla dokunamayacağımı düşününce içimde bir şey açıldı. Boş ve anlamsız hissettiren türden bir şeydi.

Bugün kulüpte birkaç kızın Hale ailesi ile ilgili dedikodusuna kulak misafiri olmuştu. Konuşmanın pek de olumlu geçmemiş olması oldukça muhtemeldi. Ailem Calliope vatandaşlarından birçok eleştiri alırdı. Buna rağmen, her ne duyduysa

beni sert bir şekilde yargılamasına neden olmamıştı. Çünkü o nazik biriydi.

Bir dakika boyunca onu izledim. Yerinde kıpırdanışından ruhaf ve üzgün hissettiğini anlayabiliyordum. Pek çok açıdan belirsiz durumdaydık ve Haven'm beni belirli bir kalıba yerleştirme ihtiyacı duyduğunu hissediyordum. Ayrıca bunun, sadece kasabadan geçiyor olması ve ayrılırken koparması zor olacak bağlar kurmak istememesinden daha derin nedenleri olduğunun da farkındaydım.

Buna sezgi diyebilirdiniz ya da belki de işi insanlardan şüphelenmek olan bir polisin düşüncesi idi.

Zihnimin izin verdiğimden daha sık ona kayıyor oluşunu da söyleyebilirdiniz ama Haven Torres'in önüme koyduğu küçük yapboz parçalarıyla yavaş yavaş resmin tamamını oluşturmaya çalışıyordum.

Hayatı hakkında çok az şey biliyordum. Sadece rastgele anlattığı birkaç ayrıntı dışında bir şey yoktu. Çocukluğu yoksulluk içinde geçmişti. Teraslarında bahçeleri olan nazik bir çift tarafından, bir anlamda kurtarılmıştı. Eve sağlıklı yiyecekler götürebilmek için bir markette çalışmıştı. Onun gibi büyüdüğünü tahmin edebildiğim pervasız bir erkek kardeşi vardı, o da belki de sadece ilgilenecek bir teras bahçesinin faydalarından yararlanmamıştı. Ya da o bahçenin Haven'a sağladığı duygusal faydalardan. Sorumluluk olgusundan. Güven hissinden.

Ve artık o da benim hakkımda birkaç şey biliyordu. Dedikoduların ne dediği hakkında bir fikrim yoktu ama internette yazılanların sadece yüzeysel olduğunu ve kesinlikle ona resmin tamamını vermeyeceğini biliyordum.

"Sen bir kahramansın," dedi yumuşak bir tonda. "Pek çok kişiyi öldürebilecek silahlı bir adamı etkisiz hale getirmişsin."

İşte bir örnek.

Bunu *yapmıştım*. Ama şey... çok daha fazlasını da yapmıştım.

Son zamanlarda düşüncelerimi bölen ve nedenini bilmediğim geçmiş eylemler.

Bir dakika boyunca sessiz kaldım. Haven tek kelime etmeden bekledi.

“Eskiden şurada yüzerdim,” diyerek gölün karşı tarafını işaret ettim. Tek gözümü hafifçe kısıarak eskiden Nathan amcamın arazisi olan ve şimdi Archer’a ait olan yerin kenarındaki küçük halk plajını görmeye çalıştım. Mülkiyet açısından halka açıktı ama çoğu insan bunu bilmiyordu. Bu yüzden aslında arkadaşlarım ve benim için tamamen kendimize ait özel bir alandı. “Archer o kumsalın kenarında yaşıyor,” diye açıkladım. “Hayatının çoğunu orada geçirdi, en azından... kazadan sonrasını. Sesini kaybettiği zamandan bahsediyorum. Beni ve arkadaşlarımı duysun diye ses çıkarırdım, sonra da ağaçların arasından bizi izlemeye geldiğinde onunla alay ederdim.”

Haven’ın bakışlarını üzerimde hissettim ama ona bakmadım.

“Neden?” Bunu her ne kadar yumuşak bir şekilde sorsa da sesindeki şaşkın sitemin sessiz tınısını duydum.

“Çünkü kıskanıyordum. Onun da benim gibi incinmesini istiyordum.” Tekrar durdum. Bunu ona neden anlatıyordum? Bu konu hakkında hiç konuşmamıştım. Hiç. “Ölüm günü babamız, Archer ve annesiyle birlikte buradan uzakta yeni bir hayat yaşamak için kasabayı terk ediyordu.” *Benden uzakta*. “Archer’ın canının yanmasını istedim,” diye devam ettim. “Çünkü ne kaybetmiş olursa olsun, babamızın sevgisine sahipti, en sonunda babamız onu bana tercih etmişti. İstedğim tek şey buydu ve onu geri almamın bir yolu yoktu çünkü babam artık burada değildi.”

Sanırım burada oturup üzgün ve kaybolmuş hissedenin ben, gölün karşısındaki sıcacık evinde, etrafını saran aile sevgisiyle, tüm hayalleri gerçekleşmiş olanın ise Archer olmasını hak ediyordum.

İlahi adalet böyle bir şey olabilirdi. Karmanın yüzüme gülmemesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Haven göle bakıyordu, yüzündeki ifade kısmen üzgün ve kısmen de düşünceli gibiydi ama bana doğru döndüğünde bakışlarında empati de gördüm. “Bunu anlıyorum, Travis,” diyerek hafifçe iç çekti. “Tahmin edebileceğinden çok daha fazla.” Başını düşünceli bir şekilde eğdi. “Belki de sevgiyle ilgili korkunç gerçek, yok olduğunda kalbinde bıraktığı o boşluğun büyüklüğüdür. O kadar büyüktür ki hiçbir şey onu dolduramayacakmış gibi hissettirir. Yeniden risk alma fikri ölümcül gelir. İnsan kendisinden bu kadar çok şey kaybedip de hayatta kalmaz. Ve bu yüzden o boşluğu umutsuzca, asla tam olarak işe yaramayan şeylerle doldurmaya çalışırız. Bazen diğer insanları inciten şeylerle.”

Sözleriyle göğsüm sıkıştı. Genel anlamda mı yoksa kişisel yaşamışlıklarıyla mı böyle konuştuğunu merak ettim. Belki her ikisinden de biraz vardı. “Canın yanmış,” dedim. Bana birazını anlatmıştı ama sözleri çok daha fazlası olduğunu düşündürdü.

Yine de Haven gülümsemekle yetindi ve ses tonumda açıkça duyduğu ciddiyeti yok sayarcasına elini salladı. “Elbette. Hayat hepimizi küçük ya da büyük şekillerde incitir. Ama sana gelince Travis; Archer ve Bree’nin seni hayatlarına davet etmelerinin bir nedeni var. Özür diledin ve kardeşin seni affetti. Ne kadar küçümsersen küçümse, o gün bir *kahramandın*. Bununla gurur duy.”

Alçak sesle keyifsizce güldüm. “Beni çok fazla büyütüyorsun. Tüm detayları bilmiyorsun. Eğer bilseydin...” *Eğer bilseydin, bir arkadaşına ihtiyacım olduğunu hissettiğin için benimle*

bu verandada oturup, yumuşak ve nazik bir şekilde konuşmazdın. Birden bu kadının beni tanımasını *istediğimi* fark ettim. Öte yandan bu fark ediş beraberinde korku da getirdi. Çünkü beni gerçekten tanısaydı, bir çocuk veya genç olarak değil; doğru olanı bilip yapması gerekirken, bir *yetişkin* olarak söylediğim ve yaptığım her şeyi bilseydi, tiksintiyle bana arkasını dönerdi. Dönmemesi için ne sebep vardı ki?

“Hepimiz hatalar yapıyoruz, Travis,” dedi. “Kendimizi yeniden şekillendirmek zorundayız. Ve yeni versiyonumuz daha iyiye, o zaman öğrenmiş ve büyümüşüz demektir.”

“Bu kadar kolay mı?”

“Hayır.” Yumuşak bir şekilde güldü. “Hayır, değil. Ama... ama bence buna değebilir.”

Yüzünü inceledim. “Kendini yeniden şekillendirme konusunda bir iki şey biliyor gibisin.”

“Denemeyi, başarısız olmayı ve ardından tekrar denemeyi biliyorum. Bu yolculuk çoğunlukla bununla ilgili. Kendimi yeniden şekillendirmeye. Yeni bir başlangıçla.” Sanki bunun gerçekleşme olasılığından şüphe ediyormuş gibi düşünceli görünüyordu.

Bir kuş suyun üzerine doğru alçalıp aynı hızla yukarı doğru süzüldü, durgun gecede kanatlarını hafifçe çırparken arkasından su püskürttü. Kuşun pençeleri boştu. Suyun pürüzsüz yüzeyinin altında gördüğü her neyse kaçmayı başarmıştı.

“Neyi değiştireceğini ve neye tutunacağını nasıl biliyorsun?” diye sordum. İyi ve değerli parçalarım var mıydı, yoksa hepsini bir kenara atıp tamamen sıfırdan mı başlamalıyım? Peki eğer öyleyse, bunu yapmanın bir yolu var mıydı? Özellikle de hikâyelerin efsaneye dönüştüğü ve gömülü her sırrın eninde sonunda su yüzüne çıktığı küçük bir kasabada?

Yeni bir başlangıç yapmak istersem, muhtemelen adımları değiştirip Sibiryaya taşınmam gerekirdi.

Belki Haven da benzer bir sonuca varmıştı. Sadece ıssız bir kutup tundrasına yerleşmek yerine, hiçbir yere yerleşmemeyi seçmişti... ve her yere.

Senin için iki yol var. Hangisini seçersen seç, her şeyini kaybedeceksin.

Haven'ın dudakları kıvrıldı. "Şey, bu çok derin bir soru ve ben de henüz tam olarak anlayabilmiş değilim. Sanırım cevap her birimiz için farklı. Bilirsin, belki de bu süreç hâlâ devam ediyordur?"

"Evet," diye onayladım. "Biliyorum." Duygusal anlamda öğrenme ve büyüme söz konusu olduğunda, nadiren hızlı davranışım olurdu.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık ama bu rahatlatıcı bir sessizlikti, sadece göldeki vahşi yaşamın yumuşak sıçramaları, böceklerin vızıltısı ve evin diğer tarafından bize ulaşan boğuk kahkaha sesleriyle bozuluyordu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

Seni tekrar öpebilecek miyim? Seni üst kattaki yatağıma çıkarıp ağzımı teninin her santimine değdirebilecek miyim? Kokuşmamızın hafif melankolik doğasına ve annemin yanından döndüğümünden beri içinde bulunduğum ruh haline rağmen vücudum kıpırdandı. Gage'i tutuklayıp ömür boyu hapse mi atsam? Sonra da anahtarı kaybederim?

"Elbette."

Başını öne eğdi. "Neden o ucube kulüpte spor yapmak için gölün ta diğer tarafından oraya gidiyorsun?"

"Ucube kulüp mü? Çalıştığın yer mi?"

Gözlerini devirdi. “Ben geçici bir yardımcıyım.” Durdu. “Pelion’da yaşayıp -genelde yani- çalışıyorsan, gitmek için uzun bir yol gibi görünüyor. Pelion’da kulüpler ya da spor salonları yok mu?”

Omuz silktim. “Var ama Calliope’deki kulüp en iyisi.” Bu kulağa hiç de ikna edici gelmiyordu. Daha çok söylüyor gibiydi... ona... kendime. Özellikle de soyadımın Calliope sakinleri tarafından sık sık nasıl aşağılayıcı bir tonda söylendiğini düşündükten sonra. Öyleyse Pelion’da spor yapmak varken neden otuz dakikalık yolu çekerek o seçkin kulübe gidiyordum? Neden sık sık gölün diğer tarafındaki restoranlara gidiyordum? Kendime söylediğim gibi, bana ait bir şey istediğim için miydi? Üzerinde Archer Hale’in parmak izleri olmayan bir şey? Yüzde yüz hoş karşılanıp benimsenmesem bile mi?

Yoksa anlayamadığım başka bir nedeni mi vardı?

Belirsizliklerden bahsetmiştik, belki de Haven söz konusu olduğunda bu bana kolay geliyordu çünkü bolca pratik yapmıştım. Belki de annemin Pelion’ın sahibi olduğu, benim her şeyi miras alacağım, kendimi önemli hissettiğim ve Victoria Hale’in kasabanın gözdesi olduğu eski hayatım ile yeni hayatım arasındaki belirsizlikleri aşmaya alışmıştım. Yeni hayatım, hiçbir zaman lüks bir hayat yaşamayacak olan küçük bir kasabanın polis şefi olarak geçiyordu. En azından eskiden yaşadığım gibi bir seviyede lüks bir hayat.

Gage Buchanan’ın seviyesinde zaten mümkün değildi.

Yine de büyüdüğüm hayattan kalan birkaç şeyin tadını çıkarmanın gerçekten ne gibi bir sakıncası olabilirdi? Beni kardeşimden ayıran hayattan? Bana ait olan? Benim olan ve başkasının olmayan? Bunun için özür dilemeli miydim?

“Tercih meselesi,” diye yanıtladım. *Yoksa alışkanlık mıydı?* Ensemi kaşıdım. *Tanrım.* Belki de gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ. Bunca zaman sonra bile.

Cevabımdan ikna olmamış gibi dudağını ısırды. Neden ikna olacaktı ki? Kahretsin, ben bile ikna olmamıştım. “Siyasi makamlara aday olmak ilgini çekiyor mu?”

“Siyasi makamlar mı? Bu da nereden çıktı?” Ona eğlenen bir yarım gülümseme sundum.

Umursamaz bir tavırla omuz silkti ama gözlerini kaçırdı. “Polis şefi olarak devletin bir memurusun. Sadece başka makamlara geçmeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim.”

“Hayır. Kolluk kuvvetlerinden olmak hoşuma gidiyor ama siyasete girmek gibi bir arzum yok.”

Bir an sessiz kalıp beni izledi. En sonunda cevabı, “Hımm,” şeklinde olmuştu. “O zaman... nasıl bir hayat istiyorsun, Travis? Mesela beş yıl sonra, kendini nerede görüyorsun?”

Aniden zihnim karmakarışık oldu. *Nasıl bir hayat istiyorsun? Kendini nerede görüyorsun?* Sorduğu şey aslında hayallerimin ne olduğuydu. Daha önce bana bu soruyu soran kimse olmamıştı. *En azından babamdan sonra kimse.* Ona kendisi gibi bir polis olmak istediğimi söylemiş ve gözlerinin gururla parladığını görmüştüm. Babamdan vazgeçmek için çok uğraşmıştım çünkü o da benden vazgeçmişti. Yine de o bakışa tutunmuştum. O bakışı yanımda taşımış, bu şekilde polis şefi olmuştum. Babamın arazisini satın almıştım. Oraya yerleşmeyi planlıyordum. Eğer kendimi inandırdığım gibi babamdan gerçekten vazgeçtiysem, neden onun izinden yürüyordum?

Nasıl bir hayat istiyorsun? Annem bana bu soruyu kesinlikle hiç sormamıştı. Phoebe de dahil olmak üzere çıktığım hiçbir kadın bunu merak etmemişti. Kahretsin, ben bile kendime bunu sormamıştım. Evliliği ve çocuk sahibi olmayı düşünmüştüm.

Phoebe'nin ihanetinden sonra ise bu özel fikir yok olmuştu. Yine de yasını tutmamıştım. En azından Phoebe ile hayal ettiğim hayatın yasını. "Sanırım istediğim her şeye *sahibim*," dedim. "Bu kadar. Hayalimi yaşıyorum."

Birkaç dakika boyunca beni inceledi. "Bundan pek emin değil gibisin."

Kısık sesle güldüm. "Peki ya sen? Nasıl bir hayat istiyorsun?"

Haven yine kıpırdandı ve gözlerini göle çevirdi. "Huzurlu bir hayat. İstikrarlı. Çocukken çok taşınırdık ve bu genellikle gecenin bir yarısı olurdu." İçinde biraz acı biraz da mizah barındıran küçük bir kahkaha attı.

Ah. Bu da ayrı bir darbe olmuştu. Bir süre onu izledim. Çelişkiler ve en az birkaç çeşit açlıkla dolu bir hayat yaşamıştı. Birkaç kez kasabamızın ne kadar rüya gibi bir yer olduğundan, ne kadar huzurlu olduğundan bahsetmişti. Ancak *istikrarlı* olmasıyla ilgili bir şey söylememişti. Ayrıca gözlerinde, sahip olmadığı ve belki de hiç sahip olamayacağı şeylere duyduğu özlemi görmüştüm. "Hayat yollarda da pek istikrarlı olmasa gerek," dedim olabildiğince nazik bir şekilde.

"Hayır. Sanırım değil."

"Sana ne huzur getirecek?" diye sordum merakla. "Bu yolculuğun nerede son bulacağını düşünüyorsun?"

Nazikçe gülümsedi. "Bir yerlerdeki bir bahçede. Bitkilerle dolu saksılar görüyorum. Sadece bu kadarını öngörebiliyorum. Yine de iyi bir başlangıç gibi geliyor."

Sence o bahçe burada, Pelion'da olabilir mi? diye sormak istesem de yapmadım. Gideceğini açıkça belirtmişti ve hayır dediğini duymak istemiyordum.

İçeriden kahkaha sesleri duyulduğunda Haven gözlerini devirerek bir kahkaha attı.

"Görünüşe göre bu gece içkinin sonu gelmeyecek," dedi.

“Kesinlikle.”

Bakışlarımız bir an için birbirinde oyalandıktan sonra Haven ayağa kalktı. “Yatmalıyım,” dedi. “Uzun, göz devirmelerle dolu bir gün oldu. Junie Wellington havuzda *bikinisinin azizliğine* uğradı.”

“Yine mi?”

Ufak bir kahkaha daha attı. “Yine.”

“Bu sefer kaç erkek bakarken suya düştü?”

“En az dört.”

Alçak sesle güldüm. *Gitme*. “O zaman sanırım biraz dinlenmen lazım.”

Biliyorum, karmaşıklaştırmayacağız demiştik. Ama... bu biraz karmaşık hissettirdi.

“Evet... öyle.”

Gitme. “O halde iyi geceler.”

Beni odana davet et. Bekledim ama sadece başını sallamakla yetindi. “İyi geceler.”

Yanımdan geçip gitti ve onu durdurmamak için direndim, ayağa kalktım ve tam kapıdan kaybolurken arkamı döndüm.

.....

Tepemde vızıldayan vantilatöre baktım fakat hiçbir şey gördüğüm söylenemezdi, zihnim kanatlarla birlikte dönüyordu.

Onu istiyordum.

Neden gitmesine izin vermiştim ki? Neden bir hamle yapmamıştım?

Tanrı aşkına, *utangaç* hissetmiştim.

Korkmuştum.

Kendimden emin olamamıştım.

Çünkü söz konusu Haven olduğunda adım atan hep bendim. Bu da beni savunmasız ve kararsız hissettiriyordu.

Koridorun hemen sonunda. Sadece birkaç adım ötede.

Ek olarak arkadaşlığımızın *birbirimizden faydalandığımız* kısmının aşırı karmaşık olduğunu açıkça belirtmişti.

Bu zamana kadar kadınların ayağına giden erkeklerden olmamıştım. Her zaman onların bana gelmesini beklemiş, hiçbir zaman da uzun süre beklemek zorunda kalmamıştım.

Öte yandan, Haven farklıydı.

Haven'ı istiyorsam, ona gitmeliydim.

Ve reddedilmeyi göze almalıydim.

Öpücükler, hatta gecenin karanlığında bir gölde orgazm olabilirdi. Fakat benim istediğim bundan çok daha fazlasıydı. Onu yatağında istiyordum. Onu çıplak istiyordum. Vücudunun her kıvrımını ve dolgunluğunu yavaşça keşfetmek, sonra da...

Bıkkın bir tavırla inledim ve zihnimde oluşan şehvetli görüntüleri uzaklaştırarak yan döndüm.

Tadı hâlâ damağımdaydı. Parmak uçlarımın altındaki teninin ipeksi dokusunu hâlâ hissedebiliyor, boşalırken kollarımda nasıl titrediğini canlı ayrıntılarıyla hatırlayabiliyordum.

Ve bu, yeterli değildi.

Tanrım, bana *hissettirdikleri*... Bu... Ne olduğunu bile bilmiyordum çünkü hissettiklerim sadece fiziksellelikle sınırlı değildi. Onunla *konuşmayı* seviyordum. Düşüncelerini duymayı, hikâyelerini dinlemeyi seviyordum. Nezaketinden, öngörülerinden ve bakışlarındaki anlayıştan daha fazla istiyordum.

Ah, Tanrım. Bana neler oluyordu?

Sırtüstü dönüp, yastığı yüzüme kapattım ve sonra aklıma gelen bir düşünceyle yastığı kaldırdım. Gözlerim açılırken umudun gitgide kaybolduğunu hissediyordum.

Meydan okumayı artırarak Haven'ın Gage'in dikkatini çekmesine yardımcı olmuştum. Belki de, farkına bile varmadığım bir düzeyde, ben de bu meydan okumaya karşılık veriyordum.

Kaşlarımı çattım. Bu pek de doğru gelmiyordu. Yine de... bunun karmaşık olması gerekmiyordu. İşleri basit tutmakta iyiydim. Hatta yuva kurmayı düşünmenin zamanının geldiğine karar vermeden önce, *basit tutmak* benim diğer adımdı.

Bunu fazla abartıyordum. Ondan hoşlanıyor olabilirdim, bunun neresi kötüydü? Daha önce başka kadınlarda hoşuma gitmeyen şeyleri onda sevmiştim. *Farklılığını. Görünenden derin oluşunu.*

Bu da bizim gerçekten arkadaş olduğumuzu gösteriyordu.

Ayrıca, geçici olarak buradaydı. Bu düşünce beni aniden rahatlatmıştı.

Şimdilik ilişkilerden uzak duruyordum ama kadınlardan da uzak durmak zorunda mıydım? Basit şeylerden uzak durmak zorunda mıydım?

Gage'e karşı hisleri olduğu gerçeğini unutacaktım. Görüşümü bir anlığına kırmızı bir sis bulutu sardı. Kendimi alakasız bir şekilde Sarı Kafes Hanı'nın arazisini süsleyecek başka bir "ahır kedisi" mezarının fark edilip edilmeyeceğini merak ederken buldum.

Hem zaten... Gage Buchanan'a karşı gerçekten bir şeyler hissediyor muydu? Onu tanıımıyordu bile. Kaslarım gevşedi.

En azından *biz* arkadaştık. Dudaklarım yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı ama sonra o gülümseme hızla yok oldu.

Birkaç dakika daha orada yatıp kafa karışıklığının ve kararsızlığın getirdiği farkındalığın içinde debelendim. Savunmasızlığın nasıl bir his olduğunu hiç tatmamıştım. En azından söz konusu bir kadın olduğunda. Hiçbir zaman da isteyerek savunmasızlığa doğru yol almamıştım. Aslında bundan kaçınmak

için büyük çaba sarf etmiştim. Peki neden şimdi ona doğru yürümeyi düşünüyordum?

Çünkü kesinlik arayışındaydım. Ve şu anda emin olduğum tek şey onu istediğimdi. Hayatımda hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum.

İşte beni ayağa kaldırıp odamın dışına çıkmamı sağlayan da bu oldu.

Haven da koridorun sonundaki odasından çıktı. Durdum, gözlerimiz buluştu ve ateşler çaktı. Bir an sonra yüzünde belirten rahatlamayı gördüm.

Kalbim yerinden fırladı. Ona doğru yürüdüm, olduğu yerde sabit dururken dudakları aralandı, eli hâlâ onu ayakta tutan tek şeymiş gibi kapı koluna sarılıydı.

İfadesinde pek çok duygu savaşıyordu. Birkaç dakika boyunca birbirimize baktık, ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk gibiydik.

Sonunda, “Biraz karmaşık olması... görüldüğü kadar kötü değil,” dedi. “Bunu fazla abartıyoruz.”

Ne kadar da komikti; birkaç dakika önce kendimi benzer bir şeye ikna etmiştim ama bunu ondan duymak, içimde bir şeyleri kazımış, kelimeler zımpara kâğıdı gibi hissettirmişti.

Sikerler... Onu ne yapacağımı bilemediğim bir çaresizlikle istiyordum ve bu yüzden bana teklif edilen şeyi kabul ederek başımı salladım. “Bağlanmak yok,” dedim. “Vaat yok.”

Gözle görülür bir şekilde rahatladı. Omuzları düşerken, “Benim sloganım da bu,” diye fısıldadı ve sonra elimi tutup beni odasına götürdü.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Haven

Konuşmaya gerek yoktu. İkimiz de onun neden odamda olduğunu biliyorduk. Kendimi bundan defalarca vazgeçirmiştim, ta ki ona olan arzum tavan yapana ve ayaklarım vücudumun geri kalanının acısına son verme görevini üstlenene kadar.

Ve sonra onun da bana geldiğini görmek, bugüne kadar hissettiğim en tatlı rahatlamaydı.

Buna çok fazla kafa yormayacaktım. Yakında şehirden ayrılacaktım ve o da ilişkiye müsait değildi.

Düşünme.

Düşünme.

Sadece anı yaşa.

Travis ile. Gerçekten arkadaşın olmayan ama asla daha fazlası da olamayacak bu güzel, çok yönlü adamla.

İçeri girdi ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek yüzümü ellerinin arasına aldı. Dudakları hızla benimkileri bulduğunda boynuna uzanıp onu kendime çektim ve uzun, uyuşturucu dakikalar boyunca birbirimizin tadını aldık.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında göğüslerimiz hızla inip kalkıyor, Travis'in bakışları şehvetle parlıyordu. Üzerimdeki bakışları o kadar yoğunlu ki nabzım hızlanmıştı. Tek kelime etmeden uzanıp uzun tişörtümü çıkarmaya başladığında kollarımı kaldırdım ve tişörtü başımın üzerinden çekip yere bırakırken yüzünü izledim.

Ateşli bakışları çıplak memelerimde gezindi ve tepki olarak meme uçlarım büzüldü. Beklenmedik bir şekilde utangaç hissettim, oysa beni çoktan sadece küçük bir bikini altıyla görmüştü. Ve bana bu andan bile daha samimi şekillerde dokunmuştu. Yine de bana *bakış şekli* duyularımı harekete geçiriyor, kulaklarım kanın sıcak bir şekilde uğuldamasına neden oluyordu.

Bana, sanki beni tüketmek istiyormuş gibi bakıyordu.

Ürperdim. Kendimi şaşırtarak, "Lütfen," dedim. Oysa ne istediğimi bile bilmiyordum.

Yine de ne yüz ifadesi değişti ne de bana baktı. Bunun yerine başını eğdi ve ağzını bir meme ucuma götürüp onu hafifçe emdi, söylememiş olmama rağmen tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Ah. *Tanrım.*

İnledim. Dili meme uçlarımın etrafında yavaşça, erotik bir şekilde dolanırken bacaklarımın arasında bir zevk dalgası tomurcuklandı. Parmaklarımı onun yumuşak, gür saçlarının arasından geçirdim ve beni çılgına çevirirken başını önce bir göğsüme sonra da diğerine yasladım.

"Travis," diye soludum. Vücudum çoktan hazırdu. Yatakta uzanırken zihnimde beliren görüntü tam olarak buydu.

Doğrulup önce tişörtünü sonra da kotunu çıkardı. Gözlerim onunla bir ziyafet çekti. Haftalardır hayran olduğum o güzel, kaslı göğsü... Şimdi bir şekilde farklı görünüyordu.

Çünkü ona dokunacaksın. Çıplak teninde hissedeceksin. Şimdilik, burada, bu odada, o sana ait.

Göğsümde, sadece sevinç olarak adlandırabileceğim bir his belirdi ve hem dışımda hem de içimde çağlayan hislerle titredim. Uzanıp bir parmağımı meme ucundaki o küçük, erkeksi çıkıntının etrafında dolaştırdım. Meme ucu dokunuşumun altında sıkılaştı ve Travis küçük, keskin bir nefes aldı.

O kadar iri, uzun ve sertti ki her yerine dokunmak istiyordum. Ellerim omuzlarında ve kollarında geziniyordu. Sıcak, kadifemsi teninin altındaki sert kaslarının görünüşüne bayılmışımdım.

Vücudunun her yeri keşfedilmeyi bekliyordu. Açgözlülükle her bir noktayı öğrenip ezberlemek istiyordum, böylece her zaman bana ait kalırlardı.

Bakışlarım aşağı inerken elim de sert ve ipeksi ereksiyonuna uzandı, ucundan küçük bir damla zevk suyu sızıyordu. Elimi etrafına sarıp onu hafifçe sıvazladım ve Travis'in kesik iniltisiyle ödüllendirildim.

"Tanrım, seni istiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Ne kadar çok istediğimi söylesem bana gülersin."

İçimde bir sıcaklık patladı. "Gülmem," dedim. "Ben de seni istiyorum."

Beni birkaç adım geriye, yatağıma doğru yürüttü ve yavaşça yatırarak üstüme çıktı. Eğilip alnıma düşen bir bukleyi başparmağı ile işaretparmağı arasına alıp dokusunu hissetti. Dudakları aralandı. "Şu saçların," diye mırıldandı. "Tanrım, şu lanet saçların..."

Bu zamana kadar saçlarım konusunda daima özgüvensiz hissetmişim. Her zaman düzeltmeye çalışır ama bu imkânsız görevi nadiren başarabilirdim. Küçük bir kızken, saçlarımın

annemin bazen ikinci el mağazasındaki oyuncak kutusundan seçmeme izin verdiği Barbie bebekler gibi düz ve güzel olması için yıldızlara bakıp dilek tutardım.

Ancak Travis Hale'in şu anki bakışı, o yıldızların yalvarışımı duymazdan gelmelerine minnettar olmama neden oldu.

Travis eğilip beni tekrar öperken uzun ve sert vücudu benimkinin üzerine kapandı. Göğsü benimkine sürtündü ve ereksiyonu karnımın alt kısmını yokladı. Kalçamı onunkini saracak şekilde hareket ettirdim, bir bacağıma bacağına doladım ve gövdelerimizi bir araya getirmek için yavaşça yukarı doğru hareket ettirdim.

Bir dizini yatağa koyarak kendini kaldırdı ve aletini eline alıp ıslaklığında kaydırdı. Tekrar ve tekrar. İkimizin de dudakları aralandı, alnını benimkine dayarken nefesi kesik kesik çıkıyordu. Uzun, yavaş kaydırmalarla hem kendine hem de bana eziyet ediyordu. Bu hem muhteşem hem mutluluk vericiydi. İşkence gibiydi ve tam olarak yeterli gelmiyordu.

Zevk vücudumu ele geçirirken her şey rüya gibi gelmeye başladı ve beynim tamamen kapandı. Duygulara teslim oldum, onu her yerimde hissediyordum. Öpüşmelerimiz neredeyse vahşice bir yoğunluktan, yavaş, derin ve sakin bir hale kaydı. Çok daha fazlasını isteyerek altında kıvrandığımda hafifçe geri çekildi, nefesi sertçe çıkıyordu. Başı aşağı inerken adımını söyledi, her iki meme ucunda da durdu ve onları nazikçe emdikten sonra daha da aşağı indi. Dudakları kaburgalarımın ve karnımın üzerinde gezindi. "Bacaklarını benim için aç, Haven," dedi ve dediğini yaptığımda dilini şişmiş klitorisimin üzerinde gezdirdi. Haykırmaya hafifçe kıpırdandığımda hareketini tekrarladı. Bacaklarımı biraz daha açıp kendisine daha fazla erişim sağlamak için onları hafifçe tuttu. "Tanrım, tadın çok tatlı."

Başını eğip dilini yuvarladıktan sonra o noktayı yeniden emdi. Bu hareketi birkaç kez daha tekrarladıktan sonra dudaklarımdan anlaşılmaz bir şeyler çıktı. Tanrım, bu harikaydı. Sızlanarak parmaklarımı bir kez daha saçlarının arasından geçirdim ve kalçalarımı onun sıcak, yetenekli ağzına doğru kaldırdım.

Boğazında titreşen inlemeyi hissettim ve orgazm bedenimi kasıp kavurdu. Parmaklarıyla yaşattığından bile daha yoğundu. Mutluluk dalgalar halinde bedenime çarparken nefes nefese çırpınıp adını haykırdım.

Yerden bir şey aldı. Cüzdanı mıydı? Bir prezervatif. Sis dağıldı ama hâlâ büyük ölçüde yerli yerindeydi. “Tanrı’ya şükür,” diye mırıldandığını duyar gibi oldum, ardından prezervatifi takip tekrar bedenimin üzerine çıktı. Göz teması kurdu ve orada bir soru olduğunu, kasları dizginlenmiş bir halde beklediğini gördüm.

“Evet,” diyerek ayağımı bacağından yukarı kaydurdım ve onu içeri davet ettim.

Ağzından uzun bir nefes çıktı. Yüz ifadesini ele geçiren rahatlama, kalbimin keskin bir şekilde sıkışmasına neden oldu. Aletini girişime hizaladı ve son orgazmımın kayganlığıyla rahatça içeri itti. Bu nefis istila karşısında nefesim kesildi, başım geriye düştü ve yumruğum altımızdaki yorganı avuçladı.

“Tanrım, sen çok... sen çok... Çok daha iyi...” Tutarlı bir cümle kuramıyor gibiydi, pes etti ve uzun, düzensiz bir nefesle sustu.

Elini uyluğuma sarıp, bacağımı daha yukarı kaldırdı ve yavaşça içime girdi. Geri çekilip beni tekrar doldururken her santimini hissettim, kasları geriliyor, hareketlerimizle yatak usulca gıcırıyordu.

“Haven... Haven... *Tanrım.*”

Dudağını ısıtırken hareketleri yavaştı. Üzerimde, içimde hareket edişinin erotik güzelliği karşısında zevk dolu bir heyecan hissetmeye başladım. Hızlandığı sırada gözlerim yüzündeydi, kontrol mücadelesini kaybettiği anı görebiliyordum. Ona sarıldım, yüzünü izlemeye devam etmek istiyordum ama başka bir zevk dalgasının yükselmeye başladığını hissettim. Kaslarım haykırmama neden olacak kadar gerildi. Her iki bacağıma da kalçalarının etrafına sardım ve pelvisimi eğerek daha da derine girmesini sağladım. Bu, orgazmımı uzatsa da aynı şey Travis için geçerli değildi. İnleyerek adımı söyledi ve kalçalarının hareketi yavaşlarken yüzünü boynuma gömdü. Kendini içime son bir kez daha bastırırken nefeslerimiz birbirine karıştı.

Nefes nefese olduğumuz birkaç dakika boyunca hiç kıpırdamadık. Sonra Travis yana doğru yuvarlandı ve nefeslerimiz yavaşlayıp kalp atışlarımız normale dönerken beni kendine çekti.

Bir parmağımı tembelce göğsünde gezdirdim ve avucumu karnının üstündeki çukurda dağınık halde bulunan küçük tüyle rin üzerinde dolaştırdım. Gölden esen rüzgârla perde uçtu, dışarıdaki gece ay ışığıyla birlikte yumuşak ve sakin bir hal almıştı.

Dünya, bir şekilde hem çok uzak hem de her zamankinden daha güzel görünüyordu.

Travis elini kaldırıp benimkinin üzerine yerleştirdi ve küçük bir kahkaha atarak keşfimi durdurdu. “İkinci raunda hazır değilsen, buna bir son versen iyi olur.” Aletinin seğirişi, sözlerini kanıtlar nitelikteydi.

Sırıtip kollarımı göğsünde kavuşturdum ve gözlerinin içine bakabilmek için çenemi ellerimin üzerine yerleştirdim. “Meydan okuyormuşsun gibi geliyor.”

Alçak sesle güldü. “Memnuniyetle üstleneceğim bir meydan okuma ama prezervatifim kalmadı.”

Kahretsin!

“Pek sessiz değildik.” Adını kaç kez inleyerek söylediğimi, Tanrı’ya ve muhtemelen göklerdeki tüm meleklerine nasıl yalvardığımı hatırlayınca yanaklarım kızardı. Yine de sona doğru hatırladıklarım hâlâ mutluluk vericiydi.

“Sence ekibe rezil olduk mu?” diye sorarken bir parmağını buklelerimden birine dolamıştı. Gözlerimi yana kaydırıp bir süre o parmağı izledim.

“Bilmiyorum,” dedim. “Oldukça kabullenici bir grup.”

“Sanırım öyle olmak zorundalar.”

Bir kahkaha attım. “Evet. Ama onlarda en çok neyi fark ediyorum, biliyor musun?”

“Genelde sarhoş olmalarını mı?”

Parmağı dalgınca dönmeye devam ederken tekrar güldüm. “Hayır. Fark ettim ki hepsi kim olduklarını çok iyi biliyor ve bunun için hiç özür dilemiyorlar. Biz de onlar gibi olmak için çabalamalıyız.”

Gözleri benimkilerle buluştuğunda bir an için yüzümde bir şey arar gibi oldu, ifadesi sıcak ve nazık bir hal aldı. “Haklısın.” Gözlerini kaçırıp artık tamamen saçımla sarılı olan parmağına döndü. “*Herkes* onlar gibi olmak için çabalamalı,” diye mırıldandı usulca. *Herkes* derken aslında kastettiğinin kendisi olduğu izlenimine kapılmadan edemedim.

Bir süre onu izledim, gözlerim yavaşça yüz hatlarının mükemmelliği üzerinde gezindi. Çok klasik bir yakışıklılığı vardı, o canlı gözleri alışılmadık ve büyüleyiciydi. Bir an için annesine mi yoksa babasına mı benzediğini merak ettim ve üvey kardeşine -babaları bir olan- çok benzediği için yüzünü babasından aldığına karar verdim.

Hale oğlanları her zaman vahşiydi. Günah kadar çekici ve çok yaklaştığınızda sizi yakması kaçınılmaz.

Evet, bunu görebiliyordum. Ah, hem de nasıl görüyordum...

Derin nefes al. Geçici. Arkadaşız.

Yine de bu arkadaşlığın faydaları... muhteşemdi. Hâlâ yıldızları görüyor, kaslarım sanki jöleye dönüşmüş gibi hissediyordum.

"Dikkat et," derken gözlerim şimdi umutsuzca saç tutamıma dolanmış olan parmağına kaydı. "Şu Çin parmak kapanları gibidir. Ne kadar çırpınırsan, o kadar sıkışırsın."

Güldü. "O zaman görünüşe göre sonsuza dek kapana kısıldım."

Sonra beni ters çevirdi, saçlarımı çekmemek için eli başımla birlikte hareket ediyordu. Dudakları dudaklarıma değmeden hemen önce şaşkın bir kahkaha attım. Sonra bana bir meydan okumaya hazır olduğunu kanıtladı. Prezervatifsiz yapabileceğiniz pek çok şey vardı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Travis

Saat sabahın sekiziydi. Hava aydınlık ve ılıktı, güneş ışığı verandaya vuruyordu. Arkamdaki sineklik kapanırken bakışlarım, Haven'ın birkaç saksı bitkisinin durduğu yerde gezindi, onun sabırlı bakımı sayesinde yeşil ve gür olan yapraklar parmaklığın etrafını sarmıştı. Gülümsedim. Onun yerinde bir başkası olsa, bu bitkilerden umudu keserdi. Bir ara neredeyse ölü gibiydiler ama şimdi serpilmişlerdi. Salıncağa doğru ilerledim, oturup hâlâ düş almakta olan Haven'ı beklemeye hazırdım ki rıhtımda yürüyen yalnız bir figür gördüm.

Burt.

Kaşlarımı çatarak merdivenlerden indim ve göle yürüdüm. Oraya vardığımda, "İskelede tek başına yürüyen kör bir adam mı?" dedim. "Bu pek akıllıca görünmüyor."

Burt sesime doğru döndü. "Günaydın, Şef Hale."

İskelenin hareketlerimle sallanmamasına dikkat ederek ona yaklaştım. "Günaydın."

"Ne kadar güzel bir gün," dedi.

Tanrım, gerçekten güzel bir gündü. Haven ile geçirdiğim ve sadece akıl uçurucu olarak tanımlayabileceğim bir gecenin

ardından bulutların üzerinde gezdiğime yemin edebilirdim. “Öyle, efendim,” diye kabul ettim.

“Bu güzel günde ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Haven’ı birkaç kasaba ötedeki bir antika fuarına götüreceğim. Kendisi yukarıda hazırlanıyor.”

“Ah. Bana kenarı göster. Sen onu beklerken oturalım.” Onu iskelenin kenarına götürdüm ve oturacağı yeri bulmasına yardım ettikten sonra yanına yerleştim, ikimizin de bacakları kenardan sarkıyordu. İçini çekip derin bir nefes aldıktan sonra dudakları tekrar kıvrıldı.

“Bu sabah mutlu görünüyorsun,” dedim. Aslında Burt onunla tanıştığımdan beri mutluluk saçıyordu. Hikâyesinin bu kısmına denk gelmiş olmama seviniyordum. Hem onun adına hem de buraya geldiğı için mutluydum.

“O kuşu buldum,” dedi. “Benim için öten kuşu.”

Şaşkınlıkla başımı ona çevirdim.

“Ona çayır bülbülü deniyor ve benim için tekrar öttü.” Gülümsemesi büyüdü. “Meğer Betty’nin penceresinin hemen dışındaymış.” Eğer siyahi bir adamın yüzü kızarabiliyorsa, Burt’ünki de az önce kızarmıştı ama gülümsemesi kaybolmadı. Hatta o kadar genişledi ki, yüzünün ortadan ikiye bölüneceğinden şüphelendim.

Hafif bir şaşkınlıkla, “Seni yaşlı çapkın,” dedim. Arkadaşlıklarını fark etmişim... nerede olursak olalım birbirlerine doğru çekilmelerini izlemiştim.

Oyunbaz bir tavırla eğildi. “Söylesene, güzel bir kadın mı? Güzelmiş gibi hissettiriyor.”

Betty’yi, sıcak gülümsemesini, kucaklayıcı kalbini, pansiyonun etrafında bir kuş gibi cıvıldaşışını, herkesle ilgilenişini ve her birimizin önemli hissetmesini sağlayışını düşündüm.

“Öyle,” diye onayladım. “Açık konuşayım mı, Burt? Kör olman iyi bir şey çünkü aksi takdirde hamle yapacak cesareti asla bulamazdın.”

Gülümsemesi inanılmaz bir şekilde genişledi. “Ben de aynı şeyi düşündüm. Kör olduğum için çok şanslıyım; eski halim yeni halimin bunu dediğini duysa şoktan bayılırdı.” Güldü. “Hayat çok çabuk ve beklenmedik şekillerde değişebiliyor. Sence de öyle değil mi, Şef?”

“Kesinlikle, Burt.”

Birkaç dakika boyunca dostça bir sessizlik içinde oturduk, ben suya, Burt ise aklındaki manzaralara dalmıştı.

“Betty eskiden bir yazarmış,” dedi.

“Öyle mi? Bilmiyordum.”

“Uzun zaman önceymiş. Hikâyelere tutkun.” Yüz ifadesi ciddileşti ve ben de bunun nereye gittiğini, neden bu konuyu açtığını merak ederek başımı eğdim. “Ama bir kaza geçirmiş ve kelimeleri unutmasına neden olan bir kafa travması yaşamış.” Bir anlığına duraksadı. “Unuttuğunu muhtemelen fark etmişsindir. Bu onu üzüyor. Yazmak sinir bozucu ve üzücü olmaya başlamış, bu yüzden yazmayı bırakmış. Sonra da geçinebilmek için aile evini bir pansiyona dönüştürmüştü.” Sustu, Betty’nin acısının ağırlığı belli ki artık onun da taşıdığı bir yük haline gelmişti.

O anda bir şey fark ettim. “Senin için anlatıyor,” dedim ve Betty’nin, Burt gözünde canlandırabilsin diye olan biteni anlatışını, o bunu yaparken Burt’ün yüzündeki odaklanmayı ve merakı izlediğim onca zamanı düşündüm.

“Evet.” Gülümsedi. “Ve bunu o kadar güzel, o kadar detaylı yapıyor ki sanki o anlar için görme yetim geri gelmiş gibi oluyor.”

Vay canına. Bir balık sıçradı ve suya geri girdiği noktanın etrafında dalgalar yarattı.

“Bense,” diye devam etti. “Hayatımı bir balıkçı olarak geçirdim. Bir balıkçı teknesinde gözleri görmeyen bir adama yer yoktur. Kör olduğumda hayatımın bittiğini hissetmemin nedenlerinden biri de buydu.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm, Burt.” Onun için anlamı olan her şeyi kaybetmişti. Böyle hissetmiş olmalıydı.

“Balıkçılık, hava durumuna ve diğer faktörlere bağlı olarak genellikle bir miktar boş zaman sağlar. O zamanları bulmacalarla geçirirdim. Bulmacalarda oldukça iyiydim, her seviyesini çözerdim. Hatta birkaç yarışmaya katıldım ve kazandım. *Kelimeler*. Hepsi kelimelerle ilgili. Cana yakın anlamına gelen altı farklı söz söyle bakayım.”

Kıkırdadım. “Söyleyebileceğimi sanmıyorum. Aklıma gelmedi.”

“İçten, sıcakkanlı, kafa dengi, sevimli, dost canlısı, sempatik. Eğer yeterince kelime biliyorsan, çözemeyeceğin bulmaca yoktur.”

Ve o an kafama dank etti.

Betty kelimelerini kaybetmişti ve Burt onları bulmak için yıllarını harcamıştı.

Kullanmayı amaçladığı şey aniden ona ulaşamaz hale geldiğinde üzüldüğünü, sıkıntıyla başına vurarak bir zamanlar onun olan şeyi geri getirmeye çalıştığını izlemiştim. *Çatlak Betty*. Burt’ün her zaman tam da onun istediği kelimeyi bulmasına şaşmamalıydı. O kadar çok kelime biliyordu ki, düşünmesine bile gerek kalmıyordu.

Ve Betty, Burt'ün hikâye anlatıcısı, adamın zihninde öyle canlı resimler çiziyordu ki, aslında ona görme yetisini geri veriyordu.

Boğazımda aniden oluşan yumruyla yutkundum.

“Bu şekilde olması gerekiyor, değil mi?” diye sordu Burt. “Bize acı veren her şey kalbimizde kendine özgü bir delik açıyor ve dışarıda, bu boşluğu dolduracak mükemmel bir şeye sahip başka biri oluyor. Karşılığında biz de onlar için aynısını yapıyoruz. Ve birden her şey anlam kazanıyor. Her şey *yerine oturuyor*. Çünkü aslında *terk edilmiyoruz. Hazırlanıyoruz.*”

Aklıma Haven'ın önceki gece söylediği sözler geldi. *Belki de sevgiyle ilgili korkunç gerçek, yok olduğunda kalbinde bıraktığı o boşluğun büyüklüğüdür. O kadar büyüktür ki hiçbir şey onu dolduramayacakmış gibi hissettirir.*

İçimde, kaburgalarımı sızlatan, isimsiz bir şey filizlendi. Gözlerimi ve zihnimi tekrar yanımda oturan adama çevirdim. “Burt... Betty'nin başına aldığı darbe... bunun ölen kocasıyla bir ilgisi var mı?”

Burt cevap vermeden önce bir süre bekledi. “Şey, şimdi... belki. Ama hikâyenin bu kısmını Betty anlatmalı.”

Başımı salladım, ne demek istediği açıktı ve içimdeki acıya keskin bir sızı daha eklendi. *Çatlak Betty*. Açılan sinekliğin gıcirtısı, içinde bulunduğumuz anı bozdu ve üzerimde biriken baskının bir kısmını hafifleten bir nefes aldım. Arkama dönüp Haven'ın evden çıktığı yere baktım.

Burt gülümseyerek ve omzunu omzuma çarparak, “Bu senin işaretin olmalı,” dedi.

Boğazımı temizledim. “Evet, öyle.” Ayağa kalkıp yardım teklif ettiğimi anlaması için omzuna dokunurken iskele hafifçe sallandı.

Burt başını iki yana salladı. “Bir süre daha burada oturacağım. Düşmeyeceğime söz veriyorum.”

Tereddüt ettim. “Emin misin?”

“Hem de çok.” Haven’a doğru başını salladı. “Şimdi git ve o güzel kızla bu harika günün tadını çıkar.”

.....

Camlar ve radyo açık bir şekilde antika fuarına doğru yol aldık. Bölgeden bahsedip hangi şarkıların hemen kapatılması gerektiği ve hangilerinin klasik olduğu üzerine kavga edip gü-lüştük.

Berbat bir müzik zevki vardı.

Öte yandan gülümsemesi bir meleğinkini andırıyordu. Ayrıca bir tanrıçanın saçlarına sahip olduğu için bunu görmezden gelmeye razıydım. Tabii bir de o anda çok fazla düşünmek istemediğim ve kamyonetimi kenara çekip yol kenarında ona müstehcen şeyler yapmayı cazip hale getiren diğer şeyler vardı.

“Beni bir antika fuarına gitmeye ikna ettiğine inanamıyorum,” diye mırıldandım.

Güldü. “*Ben* mi ikna ettim? Beni gitmeye zorlayan sendin! Yalanımızı gerçeğe dönüştürebileceğimizi söyledin. Gage’i tanıyan biri orada olabilir ve ona bundan bahsedebilir dedin. Antika bir şeyle ne yapacağım ki?”

Gage’in adını duymak modumun bir anlığına düşmesine neden oldu ama Haven haklıydı. Onu, günü benimle geçirmeye ikna etmek için azıcık esprili bir dille bu saçma argümanı kullanmıştım.

Geceyi birlikte geçirdikten sonra bile bir gerekçeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Hem de çırlçıplak geçirdikten sonra. Çok, çok çıplak. Ve sarmaş dolaş. Daha önce hiçbir kadını

seksten sonra benimle vakit geçirmeye ikna etmek zorunda kalmamıştım. Tek hatırladığım, onlardan kurtulmak için yollar bulmaya çalışmamdı.

Muhtemelen bunu hak etmiştim. Yalvarmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Berbattı. Ve şimdi tam olarak ne kadar berbat olduğunu daha iyi anlıyordum.

Antika fuarı çoktan arabalarla dolmuştu ve bir park yeri bulduktan sonra kapıya ilerledik. Yan yana stantlarla dolu geniş, açık alana girip yüzlerce sırayı dolaştık.

Haven başını çevirirken, “Vay canına,” dedi. “Burası çok büyük. Daha önce hiç buraya gelmiş miydin?”

“Küçükken birkaç kez annemle birlikte gelmiştim.” Sesimde her ne duyduysa, gözlerini bir an için benden kaçırdı ve tekrar satıcılara, stanttan standı geçerken sohbet edip gülen insanlara baktı.

Gezinmeye başladık, birkaç stantta durduk ve Haven bazı şeylere baktı. Daha sonra başkalarına geçip oralarda oyalandık. Geride durup büyülenmiş bir şekilde onu izledim ve birini bir antika fuarında, sadece ilgi duyduğu şeylere bakarak daha iyi tanımanın mümkün olduğunu fark ettim.

Annem her zaman doğrudan Tiffany lambaya ya da Chippendale masasına yönelirdi. Phoebe de antika fuarlarına hiç ilgi göstermemiş, daha modern dekorları tercih etmişti. Para biriktirmek yerine harcamayı tercih ederdi.

Görünüşe göre Haven eski fotoğrafları seviyordu.

Onun peşine takıldım ve bibloları, mobilyaları, hatta mücevherleri atlayarak bir fotoğraf masasından diğerine geçişini izledim.

“Burada bir sürü hayat var,” diye mırıldanırken öne eğilmişti. “Sadece geride bırakılmışlar.” Birden bana döndü.

“Önemseyecek hiç kimsenin kalmadığını düşünebiliyor musun?” Dönüp genç bir kızın fotoğrafını aldı. “Mesela bu kıızı?”

“Önemseyecek mi?” diye sordum. Sadece bir fotoğraftı.

Omuz silkti ve dönüp fotoğrafı yerine bıraktı. “Takdir edecek. Hatırlanacak. Hakkında hikâyeler anlatılacak...” Uzaklaştığı kadar hızlı bir şekilde bana dönüp eline başka bir fotoğrafı aldı. “Bunu satın alacağım,” diye duyurdu. “Sen ne düşünüyorsun?”

Bakışlarım elindeki fotoğrafa kaydı; siyah saçlı, soluk gözlü, yaşlı bir kadının siyah-beyaz bir fotoğrafıydı. “Bence korku filmlerinden fırlamış gibi.”

Güldü. Tatlı bir gülüştü. O, çok tatlıydı. Ardından gülüşü soldu. “Ve kimse onu istemiyor,” dedi usulca.

“Çünkü gecenin bir yarısı insanların korkudan ölmesine neden olabilir.”

Tekrar güldü. “Kes şunu.” Fotoğrafı tekrar havaya kaldırıp yaşlı kadına bakarken gözleri yumuşadı. “Geride bırakılmış,” diye mırıldandı.

“Şimdiye kadar.”

“Şimdiye kadar,” diye onayladı.

Standın satıcısına başımı salladığımda yanıma geldi ve fotoğraf için verdiğim bir doları kabul etti.

Haven fotoğrafı göğsüne yaslayarak, “Teşekkür ederim,” diye soludu. Sırtışı o bir doları resmen hayatım boyunca harcadığım en iyi dolar haline getirmişti. Hatta pelüş köpek Yabamersini için harcadığım doların bile önüne geçmeyi başarmıştı.

Kabinlerin olduğu sıraya doğru tekrar yürümeye başladık. “Onu şifonyerimin üzerine koyacağım ve ondan tavsiyeler isteyeceğim.” Başını eğerek yaşlı kadını inceledi.

“Bu iş her geçen dakika daha da ürkütücü bir hal alıyor,” dedim.

Güldü. “Bence harika tavsiyeler veriyor, sence de öyle değil mi?”

“Peki ya sana ne söylüyor? Mesela benim hakkımda?”

Haven bana bakarken yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve yavaş, sessiz bir nefes verdim. “Senin çok iyi görüldüğünü söylüyor,” derken yanakları hafifçe kızardı.

“Kabul ediyorum,” diyerek fotoğrafa baktım ve başımı salladım. “Teşekkür ederim, büyükanne.” Kaşlarımın ikisi de kalktı. “Farkında mısın, beni bitkilerle ve hayali büyükannelelerin fotoğraflarıyla konuşturuyorsun.”

“Bana bunu her zaman yapacağına dair söz ver, ben gittikten sonra bile. Bu benim mirasım olacak.”

Ben gittikten sonra bile. Ben gittikten sonra bile. Zihnimde yankılanıp durdu. Bundan hoşlanmadım.

İvır zıvırlardan oluşan bir masaya doğru yürüdü ve ilgisiz bir şekilde onları inceledi. Bu stantta eski fotoğraflar yoktu.

Tekrar onu izlerken Buchanan ailesinin bağış gecesini düşündüm. *Randevumuz* için ona çiçek alma konusunda tereddüt etmiş, sonunda çiçekleri kesmenin onu bir şekilde yaralayacağına karar vermiştim. Bu düşünce o zaman bana dramatik gelmişti ama şu anda, öyle olmadığını fark etmiştim. Onu bu şekilde yorumlamakla doğru bir şey yapmıştım. Kökler Haven Torres için çok ama çok önemliydi, hatta imrenilen bir şeydi. Çünkü kendisinin hiç kökü yoktu ve fark etse de etmese de buna özlem duyuyordu.

Bir şeyler dikmeyi bu kadar çok sevmesine şaşmamalıydı.

Belki de buna *ihtiyacı* vardı.

Bir gün sadece herkesin geride bıraktığı, unutulmuş bir fotoğraf olmaktan mı korkuyorsun? Yüreğim sızlıyordu. Kendime acı

çektirme pahasına olsa bile bu korkuyu yok edip ondan alma isteğinin önüne geçemiyordum.

Gürültü azaldı, kanım kulaklarımda uğulduyordu. Haven satıcıya bir şeyler söylüyor ve adam da gülerek çeşitli nesneleri işaret ediyordu.

Dünya altüst oldu ve görmeyerek elimi uzattım ama hiçbir şeye tutunamadım.

Zaman yavaşladı ve Haven dışındaki her şey kayboldu. Başını hafifçe çevirdi ve zihnimde, Haven'ın ayaklarının altında, suyun üzerinde uzanan bir iskele belirdi, arkasında ise ağaçların üzerinden yükselen güneş ışığının parlattığı verandalı bir ev vardı. Yutkundum. Çok *netti*.

Görüntü baş döndürücü bir dalga gibi üzerime çöküverdi. Bu *benim* iskelemdi, *benim* evimdi, Phoebe'yi içinde hayal etmek için çok uğraştığım ama başaramadığım resimdi.

Fakat Haven'ın bana ait olan yerde durduğu, Pelion Gölü'nün mavi dalgalarının onun etrafında süzüldüğü görüntü son derece net ve kör edecek kadar parlaktı. Gözlerimi kırpamadım. Bu hem harika hem de korkunçtu çünkü o bunu benimle yaşamak istemiyordu.

Biz arkadaştık. Sevişiyorduk ama yine de sadece arkadaştık.

Kasaba onun için sadece bir duraktı ve gidecekti.

Ve her nasılsa, bunların hiçbiri zihnimdaki resmi karartmadı.

Gülmek ve dizlerimin üzerine çökmek istedim. Çok komikti. Ve tamamen trajikti.

Haven o vahşi bukleleri yüzünün etrafında zıplarken bana döndü ve göz kamaştırıcı gülümsemesi dünyamı aydınlattı. Kalbim sıkıştı, sonra yavaşladı, ardından hızlandı ve göğsümün duvarlarından fırlayacakmış gibi oldu. Beynimde tuhaf bir şeyler oluyordu. Hem bulanıktı hem de alarmlar ötüyordu.

Belki de Haven ile bir gelecek hayal etmiyor, beyin kanaması geçiriyordum. Belki de yakında beyin ölümüm gerçekleşecekti.

Yere yığılmayı bekledim.

Fakat öyle bir şey olmadı.

Haven tekrar gülümsedi ve kalbim aynı yavaşlayıp hızlanmayı yaptı, aynı hayal çiçek gibi açtı, bu sefer öncekinden daha parlaktı ve zihnimin kenarlarında gezinmeye başlayan sisi dağıttı. *Aman Tanrım. Hayır.*

Bakakaldım, neredeyse... sudan çıkmış balık gibi hissediyordum. *Bu nasıl olmuştu? Bunu ben istememiştim.*

Haven başını eğdiğinde yüzü endişeyle kaplanmıştı ve dünya bir ses ve ışık saldırısıyla geri döndü. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Uzun, yavaş bir nefes verip masadan bir süs eşyası aldım ve dikkatle inceliyormuş gibi yaptım.

"Bu çok ilginç çekmiş gibi."

Kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalışırken, "Hımm," diye mırıldandım. Terliyordum. Biraz da hasta gibi hissetmeye başlamıştım. Eşyaları yaklaştırarak, "Evet. Ben... onları topluyorum," dedim. Haven'a bakamıyordum. Şu an mümkün değildi. Henüz bakamazdım.

"O bir yüksük," dedi. "Üzerinde bir... eşek resmi var. Eşekli bir yüksük."

Elimdeki şeye odaklandım. Yüksüğün ne olduğunu bile bilmiyordum ama ters çevrilmiş minyatür bir bardağa benziyordu. Ve evet, üzerinde bir eşek resmi vardı.

Pek tatlı bir eşek bile değildi.

Açık olmak gerekirse, kelimenin tam anlamıyla çirkindi.

Haven onu parmaklarımın arasından nazikçe aldı. Tezgâhtara, "Bunu alıyorum," dedikten sonra satıcının istediği elli senti ona uzatıp yüksüğü bana verdi. "Bu senin hediyen."

Yutkunarak yüksüğü alıp cebime koydum. “Teşekkür ederim,” dedim ve sonunda gözleriyle buluştum.

Bana sorgulayan bir bakış attı. “İyi olduğuna emin misin?”

Eh, görünüşe göre yaşayacaktım. Başımı onaylarcasına salladım. *Evet. Hayır. Bilmiyorum.*

Aniden ve kesin olarak bildiğim tek şey onun kalbimi paramparça edebileceğiydi. Ve eğer bunu yapacaksa, elimden sadece ona izin vermek gelirdi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Travis

Nihayet kendime geldiğimde, antika fuarının geri kalanını dışarıdaki yiyecek kamyonlarından atıştırmalıklar olarak ve bize göre hazine veya hurda sayılabilecek şeyleri bu-
lararak geçirdik.

Hayatımın en güzel günüydü.

Ve en kötüsüydü.

Saatler önce dönmüş olmamıza rağmen odamda otururken hâlâ biraz sarsılmış hissediyordum. Herhangi bir plan yapmamıştık ve yanına gitmeyi arzulasam da, kendimle baş başa kalmayı da istiyordum.

İçimde kafa karışıklığı ve kararsızlıkla birleşen, silik ama mutluluk verici bir tatmin duygusu vardı. Ana caddede her yıl düzenlenen Cinco de Mayo' taco-tekila gezintisinde iyice sarhoş olduktan sonraki sabah hissettiklerime benziyordu. Göl kıyısında limbo yaparken sırtımı incitmiş, güneşin altında sız-mıştım.

Güzel zamanlardı. *Harika* zamanlardı.

* 1862'de III. Napolyon komutasındaki Fransız ordularına karşı elde edilen zaferin kutlan-dığı Meksika bayramı.

Ve atlatılması son derece zordu.

Yaşamayı daha da zor.

Bugün bile, yanlış yöne çok fazla döndüğümde sırtımda hafif bir sancı hissediyordum.

Tanrı'ya şükür bu sefer videomu çeken kimse olmamıştı.

Yüksüğü elime alıp işaretparmağıma taktım ve bu şeyin gülünçlüğü karşısında içimde yükselen utanç dolu inlemeye engel olamadım. Bu kadını geleceğimde istediğimi ve bunun gerçekleşme ihtimalinin yok denecek kadar az olduğunu fark ettiğim anda yaşadığım sinir krizinin somut bir hatırlatıcısıydı.

Rahatsız edici şeyleri düşündüğüm sırada, bir işaretmiş gibi koridordan bir kahkaha yükseldi.

Clarice'in kahkahasının boğuk sesi, ağır bir şeyin gümbürtüsüyle birleşti. "Harika geçti," dediğini duydum.

Gidiyor muydu?

Ah, hayır, gitmiyordu.

Bana borçlu olduğu şeyi, yani cevaplarımı vermeden gidemezdi.

Kapımı hızla açıp koridora fırladım ve Betty'nin merdivenlerin başında, elinde bir seyahat çantasıyla inen Clarice'e gülümsediğini gördüm.

Peşinden giderek, "Bekle!" diye seslendim.

Bana baktı ama yürümeye devam etti ancak en alt basamağa ulaştığında durdu ve çantasını yere bıraktı. "Beni rahatsız etmeyi bırak, Şef."

"*Rahatsız mı ediyorum? Seni rahatsız ettiğim yok!*" Daha önce sadece iki kez işe giderken onu koridorda görmüş, ondan cevap istemiştım ama her ikisinde de bir odaya girip kapıyı kilitleyerek beni sinsice atlatmıştı.

Arkasında bir sürü tatmin olmamış müşteri bıraktığından olsa gerek, kaçmakta ustaydı.

Önünde durduktan sonra uzanıp ellerini tuttum ve gözlerimi kapattım. “Bana ne gördüğünü söyle,” dedim.

“Eşekli yüksük takan bir adam görüyorum.”

Öfkeyle, “Eşekli yüksüğü unut,” dedim ve ellerini daha sıkı kavradım.

“Dürüst olmak gerekirse, bunu unutmak zor olacak.”

Gözlerimi açıp ona ters bir bakış attım. Omuzları kalktı ve uzun bir iç çekişle geri düştü. “Sana iki yol olduğunu söylemiştim,” diyerek ellerini benimkilerden çekti. Çantasını alıp ön kapıya doğru ilerledi.

Onu takip ettim. “İkisi de aynı kapıya çıkıyor!”

Aniden döndüğünde durdum. “Senin için bir şeyi açıklığa kavuşturacağım,” dedi ve sanki söyleyeceği şeyi doğru kelimelere dökmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. “İki yoldan biri derin bir pişmanlık barındırıyor.”

Ağzım açık kaldı. “Vay canına, çok açıklayıcı oldu. Hangi yolu seçeceğim?”

Kısa bir kahkaha attı ve dönüp tekrar uzaklaştı. Kapıyı açarken, “Bunu iyi düşün!” diye seslendi omzunun üzerinden.

“Sen bir düzenbazsın, bunu biliyorsun, değil mi?” diye seslendim.

Neşeyle güldü. “Hepimiz öyle değil miyiz, Şef Hale?” Ardından kapı arkasından çarparak kapandı.

Odama dönüp orada volta atmaya karar verdim.

Aslında hiçbir zaman yürümeyi seven biri olmamıştım. Bu yüzden yatağa uzandım. Evim yeniden yaşanmaya hazır olsa da olmasa da buradan kaçıp gitmek istiyordum. Elimi yüzümde gezdirirken yüksüğün hâlâ takılı olduğunu fark ettim. Onu

gerektiğinden daha büyük bir saldırganlıkla çıkarıp komodinin üzerine fırlattım. Yumuşak bir tıkırtıyla yan tarafına düştü, aptal eşek bana çarpık bir şekilde sırtıyordu.

Omuzlarım düştü ve kaçma içgüdüğü yoğunlaştı. Fakat ben hiçbir şeyden kaçmamıştım. Hiçbir zaman.

Kapım hafifçe çalındı. İrkilip hızla ayağa kalktım ve kalbim göğsümde uçuşarak kapıya doğru koştum. Kapıyı açtığımda Haven karşımda duruyordu, utangaç ve biraz da kararsız görünüyordu. Dudaklarımın arasından bir nefes çıktı.

Bana gelmişti.

“Emin olamadım... şey, kapını çalsam mı çalmasam mı karar veremedim. Yani... bu gece misafir isteyip istemeyeceğinden.” Yanakları kızardı ve tam olarak ne tür bir misafirden bahsettiğini bilmek kalbimi daha da hızlandırdı. “Şey, yani,” derken elinde tuttuğunu fark etmediğim fotoğrafı kaldırdı. “Tavsiye için büyükanneye danıştım.”

İçeri girebilmesi için kapıyı daha geniş açtım ve arkasından kapattım. “Demek hayatım bu hale geldi. Benimle... tatmin dolu bir gecenin arasında artık ölü, yaşlı bir kadının fotoğrafı duruyor.” Mutluluğum arttı. O buradaydı.

Haven fotoğrafa bakarak güldü. “O kadar da kötü bir kader değil. Kadın kibirli *görünüyor* ama aslında çok ileri görüşlü.”

“Büyükanne seksi seviyor mu?”

“Hem de çok.”

O yaklaşırken dudaklarım seğirdi. Bedenim onun yakınlığına tepki verse bile, “Bu konuşma tüm havayı bozuyor,” dedim.

Fotoğrafı hemen solundaki şifonyerin üzerine bıraktı ve daha da yaklaşarak bakışlarını vücudumda gezdirdi. “Tüm kanıtlar aksini gösteriyor,” diye fısıldarken uzandı ve avucunu aletimde gezdirdi.

Tısladım, bir an için gözlerim zevkten ve acıdan dolayı kapandı. Bir şekilde, ona vereceğim tepkinin her zaman bu olacağını biliyordum. “Haven...” Sesim acı çektiğimi yansıtır nitelikteydi.

Bakışları benimkilerle buluştu ve bir an için beni izledi, acı çeken her şeye baktığı gibi bakıyordu: şefkatle.

Ellerimi mucizevi saçlarına doladım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırarak tatlılığının tadına baktım.

Dudaklarımdan ayrıldı, ağzını boğazıma kaydırды ve tenimi hafifçe dişledi. Tişörtümün altına uzanıp parmaklarını karnımda ve avuçlarını göğüs kaslarımın üzerinde gezdirdiğinde inledim. Kalp atışlarımı hissedebildiğinden emindim, temposu hızlı ve düzensizdi. Başını kaldırıp gözlerimle buluştu ve bir an için gözlerinde korkuya çok benzeyen bir ifade belirdi. Ya da belki de sadece benim ifadem onunkinden yansıdı. Korkuyordum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

“Çıkar,” derken sesi fısıltılı ve inceydi. Söyleneni yaptım, tişörtümü başımın üzerinden çekip çıkararak yere fırlattım, şehvetim daha da arttı ve fuardaki o andan beri yaşadığım duygusal kargaşayı bastırdı. Kahretsin, belki de onu ilk gördüğüm andan beri yaşıyordum.

Avucunu tekrar göğsüme götürdü, kaslarımı nazikçe yoğurdu ve tırnaklarını tenimin üzerinde gezdirdi, bakışları da ellerini takip ediyordu. Tekrar inledim. “Bu güzel bir his.”

Gözlerime bakmadan beni hafifçe ittiğinde birkaç adım gerileyerek arkamdaki koltuğa doğru ilerledim ve minderin üzerine düştüm.

İşte o zaman gözlerimle buluştu. Yanıma yaklaşırken dudakları yukarı kıvrıldı, eğildi ve ağzını tekrar boynuma getirdi. Kotumun düğmelerine uzandığında bir nefes alarak geriye

yaslandım ve pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirebilmesi için ona yardım ettim.

“Çok güzelsin,” dediğimde gözleri benimkilerle buluştu, ifadesi hem utangaç hem de baştan çıkarıcıydı.

Ve kalmanı istiyorum.

Avucunu artık tamamen sertleşmiş olan ereksiyonumun üzerinde gezdirdi. Dişlerimin arasından bir nefes çektim, başım koltuğa düştüğünde, vücudum gözlerinin önüne serilmişti.

Başını öne eğip karnımı öptü ve *boxer*ımın üzerinden beni okşadı.

“Haven,” diye inledim, nasıl hissettiğimi doğru bir şekilde tasvir eden acı dolu bir ses çıkmıştı.

“Şşşt.” Karnımdan, *boxer*ımın altına doğru uzanan ince tüylere üfledi. “Sabır bir erdemdir.”

“Acımasız.”

Karnımın alt kısmına geldiğinde dudaklarının kıvrıldığını hissettim, dilini çıkardı ve şortumu indirirken beni aşağı doğru yaladı. Koltuğa yapıştım, ellerinin ve ağzının vücudumdaki sıcak, uyuşturucu hazzına; dizlerinin üzerine çökerken bana doğru süzülen şampuan kokusuna teslim oldum.

Cennet.

*Boxer*ımı yavaşça çıkardığında gözlerimi araladım. Çamaşırı bacaklarımdan aşağı indirirken bakışlarımız birbirine kenetlendi. Ereksiyonum serbest kalıp önünde dimdik durdu. Haven bir nefes alıp öne doğru eğildi ve onu öptü. Nefesim kesildi, dudaklarım aralandı. “Sen de çok güzelsin,” diye mırıldandıktan hemen sonra başını eğdi ve aletimin ucunu ağzına alıp emdi.

“Ah, Tanrım,” diye inledim. *Lütfen durma.*

Yumruğunu en dipten aletimin etrafına sarıp başını daha da aşağı indirdi. Yavaşça geri çekildi ve sonra tekrar aynısını yaptı.

Yukarı uzanıp kendi saçımı avuçlayarak hafifçe çektim. Birkaç dakika içinde boşalabileceğimi hissediyordum. Sıcak, ıslak ağzının hissine ek olarak dudaklarının sikimin etrafına sarılmış görüntüsü dayanılmazdı. Çok iyiydi.

Aletimi emip onunla oynarken neredeyse aklımı başımdan almıştı, dilinin nefis darbeleriyle göğsüm hızla yükselip alçalıyordu.

“Haven.” Sesim bir inleme, bir kahkaha ve bağışlanmak için yalvarır gibi çıktı.

Başını kaldırıp beni serbest bıraktıktan sonra ayağa kalktı, elbisesini omuzlarından çekip yere bıraktığında çaresizliğim sevince dönüştü.

Elbisenin altında hiçbir şey yoktu.

“Şükürler olsun,” dediğimde güldü.

Eğilip elbisesinin cebinden bir şey çıkarıp havaya kaldırdığında ne tuttuğunu gördüm. Bir prezervatif.

“Şükürler olsun,” diye tekrarladım. O anda söyleyebileceğim tek şey bu gibi görünüyordu. Çünkü kafamın içinde beliren tek cümle buydu.

ŞükürlerolsunŞükürlerolsunŞükürlerolsun.

Haven prezervatifi yırtarak açtı ve aletime geçirdi, bu işi yaparken kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

“Bunu kardeşimin çekmecesinden çaldım,” diyerek beni bilgilendirdi. Bakışlarımla buluşarak, “İşte intikamın,” derken dudağı alaycı bir tavırla hafifçe seğirmişti.

Şükürler olsun.

Üzerime tırmandıktan sonra bacaklarını her iki yanıma yerleştirdi ve öne doğru eğildi. Aşağı uzanıp aletimi girişine doğru yönlendirdiğimde, dudakları benimkileri buldu. Ben kendimi yukarı iterken o da kendini aşağı bıraktı, sıkı vücudu beni

kavrarken ağzına doğru inledim. Dudaklarının arasından yumuşak bir nefes kaçtı. “Ah, Tanrım, bu çok iyi.”

Bir an için sadece birbirimizin ağzına karşı nefes aldık, gözlerimiz aynı anda açıldı ve buluştu... birbirlerinden asla ayrılmadılar. Aramızdan durgun bir şey geçti, bu şey her ne ise hem ağır hem de hava kadar hafif hissettiriyordu. Coşkulu hissettiriyordu ama yine de beni hedeften vurmuştu. *Kalbimden*. Haven’ın gözleri büyüdü ve sonra, sanki düşüncelerimi bir şekilde duymuş gibi gözlerini kırıştıtararak yutkundu. Başını eğdi, elleri omuzlarıma uzandı ve düşmekten korkuyormuş gibi beni sıkıca tuttu. Bana... bana... daha önce antika fuarında dünyam altımdan kayıp giderken benim bakmış olabileceğim gibi baktı. Aniden kaçmak ister gibi göründü ama bedenlerimiz birbirine bağlıydı, gözlerimiz bir an olsun ayrılmıyordu. “Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadım.

Bir nefes çekti, yüzüne bu ifadeyi veren düşünceleri; şaşkınlığı, korkuyu yok etmek istercesine başını iki yana salladı. Parmakları omuzlarıma saplandı ve ben onu izlerken, gözlerini kapatarak hareket etmeye başladı. Zevkin bulanıklığı içinde benden kaçtığını hissediyordum, öte yandan bundan daha yakın olamazdık. Onunla buluşmak için doğruldum, dudaklarımı dudaklarına götürdüm ve onu derin derin öptüm. *Gitme*. Kollarımda eridi, yavaş iniş kalkışlarına devam ederken vücudu gevşedi.

Tanrım, bu çok iyiydi. Tatlı ve ateşliydi, bitmesini hiç istemiyordum.

Pek iyi bir dansçı olmadığını söylemişti ama dans eder gibi hareket edebiliyordu. Nutkum tutulmuş bir halde onu izledim. Yavaş, erotik bir şekilde kıvrıdığı kalçalarına, mükemmel memelerinin hafifçe zıplayışına baktım. İç kasları kasılırken üzerimde ustalıkla hareket ediyordu.

Zevkten ölecektim.

Omuzlarımdaki tutuşu sıkılaştı ve birkaç dakika boyunca üzerime yavaşça oturdu, kendini aşağı doğru her bastırışında dudaklarından küçük, mutluluk dolu nefesler dökülüyordu.

Hafifçe geriye yattığında birkaç dakika boyunca ikimiz de meme uçlarının sert tepeciklerinin göğsüme sürtünmesini izledik. “Ah, Travis. Tanrım. Her şey... Ben sadece...”

Ben de. Ben de.

Yavaş ritme rağmen orgazmımın yaklaştığını hissettim ve koltuğun kollarını sıkarak ondan önce boşalmamak için umutsuzca bir çaba verdim. “Haven,” diye soludum ve sanki o tek kelimeyle çaresizliğimi duymuş gibi hızlandı. Tırnaklarını tenime geçirip üzerimde hızla hareket etmeye başladı.

Ellerimi vücudunda gezdirip kıcını avuçladım ve yorulmuş olması gereken bacaklarının ağırlığının bir kısmını aldım. Parmak uçlarımı birleştığımız yerin etrafındaki deriye basturdım. Uyarılışıyla kayganlaşmıştı ve suları sadece vücuduna zahmet-sizce girip çıkmama yardımcı olmakla kalmıyor, aynı zamanda uyluklarından aşağı akıyordu. Şehvetinin boyutunu bilmek, baş döndürücü bir heyecan girdabının vücudumda çağlamasına neden oldu, karın kaslarımı gerdi ve aletime şok dalgaları gönderdi.

Kendimi kaybetmişim. Artık kontrol bende değildi... *tabii hiç bende olduydu.*

Yükselen hazzı durdurmak için hiçbir şey yapamazdım, doğruya ulaşıp patlarken onun peşinden gitmekten başka seçeneğim yoktu. Kalçalarımı savurarak ondan saniyeler önce boşaldığımda küçük bir çığlık attı ve başı geriye düştü.

Bir süre sonra vücudu öne düşüp kaygan teni benimkiyle buluştu, ikimiz de titriyorduk. Kalplerimiz birbirine çarpıyor,

nefesi tenimde geziniyor ve boğazımın dibinde biriken teri soğutuyordu. Kollarımı etrafına dolayıp onu kendime yakın tuttum, bedenlerimiz hâlâ birbirine bağlıydı. Adını mırıldanırken dudaklarım saçlarında gezindi, onu öpüyor ve yatıştırıyordum çünkü buna ihtiyacı olduğunu ama istemeye çekineceğini hissediyordum. Uzun dakikalar boyunca bu şekilde kaldık, kalplerimiz yavaşlıyor; gerçeklik üzerimize çöküyordu.

“Şükürler olsun,” diye fısıldadıktan sonra başımı çevirip şakağını öptüm. Boğazımın yan tarafında, gülümseyişini hissettim.

Ve bunu bir miktar ciddiyetsizlikle söylemiş olsam da, tam olarak tanımlayamadığım bir şekilde duruma uygun hissettirdi. Az önce deneyimlediğim şeyin neredeyse... kutsal bir tarafı vardı. Yine de o anda beynim bunu ya da başka bir şeyi derinlemesine düşünemeyecek kadar zevkten bulanıklaşmıştı.

“Gerçekten şükürler olsun,” diye fısıldadı Haven da.

•••••

Battaniyeyi omzuna kadar çektiğimde bana biraz daha sokuldu. “Bahçede harikalar yaratan bu seksi parmaklara bayılıyorum,” diyerek elini tuttum ve söz konusu parmakları öptükten sonra dudaklarımı başparmağının etrafına kapatıp hafifçe emdim.

Tatlı bir şekilde güldü, ben de gülümseyerek dudaklarını bir an için dudaklarıma bastırdım. Anatomimin farklı bir kısmının etrafına sarılmış dudaklarının verdiği mutluluğu hatırlayınca görüşüm bir an için bulanıklaştı. Fakat zihnimdeki tahrik edici resme rağmen, bedenim tatminden ağırlaşmıştı ve yakın tehlike uyarısı yapan bir kasırğa sireni çalsa bile hareket edebileceğimi sanmıyordum.

Gazetelerde çıkacak haberi bile görebiliyordum.

Çok fazla akıllara zarar seks yapmaktan felç olan çift, Sarı Kafes Hanı'yla birlikte sürüklenip gitti. En azından kendilerini kurtarmak için fırtına mahzenine kaçan diğer müşteriler böyle diyor.

Başımı hafifçe çevirdim, bakışlarım yatağımın yanındaki bitkiye takıldı; buraya geldiğim ilk gece onunla konuşmuştum. O gecenin anısıyla ilgili bir şey, sadece melankoli diyebileceğim bir ruh halini getirdi. Bir çeşit duygusal felaketle karşı karşıya olduğumu bilmeden önceki zamandan hem nefret ediyor hem de o zamana özlem duyuyordum. Bir fırtına yaklaşıyordu. Havada, çakacak şimşegin metalik kokusu vardı. "Tüm bitkilerini geride bırakmaya nasıl dayanacaksın?" diye mırıldandım.

Beni geride bırakmaya nasıl dayanacaksın?

Yumuşak bir nefes verdi. "Mutlu olarak. Kendimden bir parçayı geride bıraktığımı ve dünyanın küçük bir köşesinin bu sayede daha iyi olduğunu bileceğim." Devam etmeden önce bir süre bekledi. "Belki ara sıra buradakileri kontrol edersin... iyi olduklarından emin olursun."

"Ederim," dedim usulca. O zamanı düşünmek istemeyerek başparmağını alt dudağıma sürttüm. Onun artık burada olmayacağı zamanı hayal etmek istemiyordum. "Yolculuğun boyunca her yerde kurtarma bitkiler bıraktın, değil mi? Başladığın yerde bile." Evinde. Gözlerine hüznü getiren yerde.

Uzun gibi gelen bir süre boyunca sessiz kaldı. Sonunda, "Evet," diye karşılık verdi. Sanki bu tek kelime bir şeyleri bir araya getirmesini gerektiriyordu ve ne olduğunu anlamam mümkün değildi.

Bir yanım bana açılmasını sağlayana kadar onu sorgulamak istiyordu ama diğer yanım da bunun çok kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Yine de daha fazlasını öğrenmek istemekten kendimi alıkoyamadım. "Bana biraz daha anlat. Evini."

Birkaç dakika boyunca cevap vermedi.

“Anlatacak ne var ki? Büyürken evimizde bitki gibi şeyler yoktu. Daha önce de dediğim gibi, yemeğimiz bile her zaman olmazdı. Annem... bağımlılıkla mücadele ediyordu. Bırakacağına söz verirdi... ama bu asla uzun sürmezdi. Verdiği sözlerin çok azını tutardı.”

“Kahretsin. Özür dilerim, Haven.” Elimi kolunda gezdiren onu çoktan geçmiş bir şey konusunda rahatlatmak istedim. “Sormamalıyım.”

Omuz silkti. Birden tuhaflaşmış, içine kapanmıştı. Kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum. Buna neden olan şeyin sorum olduğunu bilmek, canımı sıkıyordu.

Yine çelişkideydim. Bir yanımda rahatça takıldığımız ana geri dönmek istiyordu. Fakat diğer yanımda onu sorgulamak, kendisiyle ilgili şeyleri benimle paylaşması için onu zorlamak istiyordu. Bununla başa çıkabileceğimi bilmesini istiyordu.

Kendimi korkmuş ya da muhtaç hissettiğimde her zaman kontrol etmeye çalıştığım o çaresiz duygu ortaya çıktı.

“Sorun yok,” dedi. “Artık iyiyim. Her şey yolunda.”

Yanağına düşen bir bukleyi geri çektim ama bana meydan okuyarak az önce olduğu yere geri döndü.

“Bir keresinde bütün bir yılı hiç kullanmadan geçirmişti,” dedi Haven, bir anda neredeyse nefessiz kalmış gibiydi. “Erkekler hep gelip giderdi. Birkaç tanesi düzgündü. O yıl birlikte olduğu kişi -Johnny- bana dama oynamayı öğretmişti. Yanında her zaman portakallı sakızlardan olurdu. Johnny’yi düşündüğümde hâlâ sakızların tadını damağımda hissediyorum. Her neyse, hiçbirine fazla bağlanmamayı öğrendim çünkü sonu benim için hiç iyi olmadı.” Kısa bir süre durdu, yüz ifadesinden küçük bir utanç geçti. Sanki uzun zaman önce ona nazik

davranmış, belki de ona önemli olduğunu hissettirmiş ama yine de onu terk etmiş birinin portakal aromalı anısını tatmış gibi ağzı buruştu.

Boğazım düğümlendi. *Baskı yapmayı bırak. Burada kalmayacak. Sırlarını deşmenin sana bir faydası olmayacak.* Başını hafifçe iki yana salladı ve bana doğru döndü. “Özür dilerim. Bunu neden anlattığımı bilmiyorum. Biraz geriye sarabilir miyiz?” Sönük de olsa gülümsedi.

Tereddüt ettim ama her ne sebeple olursa olsun, az önce canlanan anıdan uzaklaşması gerektiğini biliyordum. “Geriye sarmak mı?” Öne doğru eğildim ve onu dudaklarından bir kez öptüm. “Hangi kısma sarmak istiyorsun? Aklıma kapımı çaldığın andan bu yana tekrar yaşamak istediğim birkaç an geliyor.”

Yumuşakça gülerken omuzları gevşedi ve alnındaki kırıksıklık düzeldi. Gülümseyip kaşlarımı imalı bir şekilde kaldırdım, ruh halimiz bir kez daha aydınlandı. Ardından üstüne yuvarlandım. Bir an için onu ezerken gülüp boğuluyormuş gibi yaptı. Sırtarak dudaklarımı karnında gezdirdim, aşağılara indim ve gülüşü iç çekişlere, sonra da inlemelere dönüştü.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Travis

Tırmıkella'nın çenesinin altını kaşadığım sırada hafifçe mır-ladı. Vücudu kollarımda sıcak ve hafifti. Haven'ın peşin-den gittim, mutfak penceresinin pervazındaki bitkileri sulamak için parmak uçlarında yükseldiğinde, giydiği pamuklu şorttan kıcının kıvrımı göründü ve görüşüm bulanıklaştı.

Döndüğünde bakışlarım yüzüne çıktı ve gözlerini hafifçe kısmış olduğunu gördüm. Sırıttım, o da başını hafifçe iki yana salladı ve yüz hatlarında sahte bir bıkkınlık ifadesi belirdi. Seksi ve dağınık görünüyordu, saçları yüzünün etrafında karmakarışık bir şekilde sırtından aşağı dökülüyordu. Her zamanki gibi güneşin doğmasıyla uyanmıştık ve sabah rutinimizden çok hoşlanmama rağmen onu yatağa geri götürmek, ardından kendimi içine gömmek istiyordum. *Ve orada kalmak.*

Zevk dolu, harika bir hafta olmuştu. Aynı zamanda yoğun da bir haftaydı çünkü memurlarımdan biri Jet Ski'yle bir hareket denerken ayağını kırmış, departmanda eleman eksikliğine neden olmuştu. Birkaç kez çift vardiya çalışmak zorunda kalmıştım. Bu sürede işime odaklanmakta zorlandım ve birlikte

geçirdiğimiz saatler çok kısa olsa bile Haven'a dönmek için can attım.

"Hanı terk ettiğinde o kedi çok üzülecek."

Tırmıkella'nın mutlu yüzüne baktım, başını bana doğru kaldırarak kucağıma iyice sokulunca göğsümde küçük bir sızı hissettim. Neden olduğundan emin değildim. Hatırlatmak gerekirse, kedi sever biri değildim. "Onu suçlayabilir misin?" diye sordum.

Haven yumuşak bir kahkaha attı ama sulama kabını eğip başka bir bitkiye su verirken kahkahası çabucak söndü. Bir dakika boyunca profilini izledim. Bu sabah... hüznü görüyordu. Ya da sadece düşünceliydi. Annesinin madde bağımlılığından bahsettiği geceden beri ara ara aynı ruh halinde olduğunu seziyordum. Fakat bu her sabah biraz daha yok oluyor gibiydi. Ta ki *bu* sabaha kadar.

Ona ne düşündüğünü sormak için ağzımı açmıştım ki evin ön kapısının hafifçe tıklatılması ikimizin de başını çevirmesine neden oldu. Kaşlarımı çattım. Bu kadar erken kim gelmiş olabilirdi ki?

Betty kalkmamıştı bile.

Antreye doğru yürüdüm ve geniş giriş kapısının üst camından Phoebe'nin sarışın başını görünce aniden durdum.

Ne. Sıkım. Oluyordu?

Arkama dönüp baktığımda Haven'ın arkamda durduğunu gördüm; yüzünde sorgulayan bir ifade, yanında sulama kabı vardı. Kapının diğer tarafındaki kadına gözlerini kırptırarak bakıyordu.

"Bu Phoebe," dedim.

Haven'ın gözleri büyüdü. "Ah."

Bir an ne söyleyeceğimden emin olamayarak Haven'a bakakaldım. Bu beklediğim en son şeydi. Açıkçası, Phoebe'nin varlığını neredeyse unutmuştum. Bunun benim hakkımda iyi şeyler söylediğinden emin değildim ama durum buydu.

İçimde iki dünya çarpışıyormuş gibi garip, kontrol dışı bir his vardı ve yönümü bulmakta zorlanıyordum.

"Onu içeri almalısın," dedi Haven. Ses tonunda tam olarak ne olduğunu anlayamadım ama yüzünde neredeyse... kabul lenmiş bir ifade vardı.

"Doğru," dedim. "Almalıyım. Evet. İçeri." Phoebe görmüş gibiydi; orada durmuş camın arkasından beni izliyordu. Fakat benim bakışlarım Haven'da takılı kaldı.

Haven elini kaldırıp arkasını işaret etti. "Ben gidip... duş alacağım. İkinizi biraz yalnız bırakayım."

Tırmıkella onu okşamayı bırakmış olan ve şu anda başının üzerinde duran elime vurdu. İç çektim. *Siktir*. Bu çok tuhaftı. Öte yandan, belki de gerekliydi. "Teşekkürler." Daha sonra yanına gidip ona olanları anlatacaktım.

Ön kapıya doğru birkaç adım attım ve kapıyı açtım. Phoebe beyaz şortu ve sarı atletiyile karşımda duruyordu, bakışları omzumun üzerinden Haven'ın hızla uzaklaştığı yere kaydı.

"Merhaba." Yüz ifadesi gergindi.

Dalgınca, "Merhaba," diye karşılık verdim, Haven'ın merdivenlerden yukarı kaybolduğu yere bakıyordum. Onu takip etmek istedim. Keyfini çıkardığımız bu huzurlu, sakin sabahı devam ettirmek istiyordum.

Phoebe'ye döndüğümde merdivenlere baktığını gördüm, mükemmel bir şekilde kavisli kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık oluşmuştu. Bakışları tekrar benimkilerle buluştu.

“Hizmetçi erken kalkmış...” derken kaşları daha da çatıldı. “Ve fazla bir şey giymiyor.”

Çenem kasıldı. “O hizmetçi değil. Burada kalan bir misafir.”

Phoebe bir an için kafası karışmış gibi göründü. “Ah.” Kediye baktığında bakışları bir bacağının sakatlığına takıldı ve geri çekilirken suratını buruşturdu.

Tirmikella’yı yavaşça yere bıraktım ve elimi başının üzerinde gezdirdim. “Burada olduğumu nereden bildin?” diyerek direkt konuya girdim.

“Ben... duydum.”

Bu iyice can sıkıcı olmaya başlamıştı. *Lanet olası küçük kasaba.*

Phoebe ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Evine olanlara üzüldüm,” diyerek bakışlarını başka yöne çevirdi.

Üzülmüş müydü? O evi hiçbir zaman sevmemişti. Çok sıradan olduğunu düşünüyordu. Öyleydi de ama belki ben de onun için öyleydim.

Belki sen de aynı fikirdeydin. Belki de bu yüzden sana tapması için ona ihtiyaç duyuyordun.

Tanrım. Birden kafam karıştı, huzursuz ve hatta garip hissettim.

Phoebe beni izliyordu, yüzündeki rengin bir kısmı gitmişti. Belli ki o benden daha da rahatsızdı. Sanki onu her an dışarı atabileceğimi biliyormuş gibi, “Erken kalktığını biliyorum,” dedi hızlı hızlı. “Seni işten önce yakalayabileceğimi düşündüm. Düşündüm ki... şey, aramak yerine cesaretimi toplayıp yanına gelsem daha iyi olur diye düşündüm.” Rahatsız olduğunu belli eden kısa bir kahkaha attı. Telefonunu açmayacağımı düşünmüştü. Açar mıydım? Açmayabilirdim. Yere bakıp dudağını ısırdı, alışılmadık derecede uysal görünüyordu. Kirpiklerinin

arasından yukarı baktığında gözlerinin parladığını fark ettim. “Konuşabilir miyiz?”

“Tabii.” Onu evin ön tarafındaki oturma odasına götürdüm. Kanepeye oturduğunda, ben de karşısındaki sandalyeye geçtim. Birkaç dakika bana baktı, gerginliğini fark edebiliyordum ama aynı zamanda bakışlarında temkinli bir umut da vardı.

“Bu çok tuhaf,” dedi kısık bir sesle. “Ama ben... sana bir açıklama borçlu olduğumu biliyorum.”

İç çektim. Açıklanacak ne vardı ki? Gerçekten bir açıklamaya ihtiyacım yoktu. En azından gerek kalmamıştı. Yine de söylemeye ihtiyacı varsa dinlemeye hazırdım. Merdivenleri gören kapıya doğru bakmaktan kendimi alıkoydum. Bir an önce koşmak istediğim merdivenlere.

Phoebe başını bir kez salladı, elleri kucağında kıpırdanıyordu. “O gün... İçiyordum.” Bu defa başını iki yana salladı. “Bunu bir bahane olarak kullanmıyorum. Ama içiyordum. Easton ile tanıştım ve Tanrım, bana tapılıyormuşum gibi hissettirdi. Sanki dünyadaki tek kadın benmişim gibi. Ve bu bir uyuşturucu gibiydi. Teslim oldum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.” Son birkaç kelimesinde sesi yavaşça azalarak duyulmaz hale geldi.

Bunun için kendimden nefret ediyorum. Nedense, ifadesi beni hiç tatmin etmedi. Arkama yaslanıp onu ve bizi düşündüm. Buna aç kalmıştı. Kendisine, tıpkı onun taptığı gibi tapacak birine ihtiyaç duymuştu. Elbette bu yaptıklarını haklı çıkarmazdı ama işin özü buydu, değil mi? Sözlerimi toparlamak için bir an arkasına baktım. “Dinle, olanlardan dolayı mutlu değilim. Keşke benimle konuşsaydın... öncesinde.”

“Biliyorum,” derken boynunda beliren kızarıklığı görebiliyordum. “Keşke öyle yapsaydım. Çok pişmanım.”

“Ama gerçek şu ki, biz hiçbir zaman birbirimize uygun olmadık. Belli ki sen de bunu hissettin.” Onu sevmemiştim. Bunu söylemeyecektim çünkü ihanetine rağmen onu gereksiz yere incitmek gibi bir niyetim yoktu. Benim de suçum vardı. Yakışık olmayan nedenlerden dolayı onunla birlikte kalmıştım. Onun duygularından faydalanmış, karşılığında kalbimden çok az şey vermiştim. O zamanlar bunu fark etmemiştim ama şimdi bunu açıkça görüyordum. Ancak ilişkimizin yrmemesinin başka nedenleri de vardı. “Bir küçük kasaba polisi, şef bile olsa, uzun vadede seni asla mutlu edemez, Phoebe.”

Yüzünde beliren acıyı gördüm. Belki de, söylediklerimin doğru olduğunu bilse de bana karşı hâlâ bir şeyler hissediyordu. İ çekip omuz silkti ve kucağına aldığı yastığın iplikleriyle oynamaya başladı. zerinde iğrenç bir kanaviçe denemesiyle *Yuvan İçkinin Olduğu Yerdir* yazıyordu. Bunu her kim yaptıysa kendi payına düşenden fazlasını içtiği kesindi. Phoebe bana baktı, gözleri yalvarıyordu. “Belki bir makama aday olmak istersin diye düşünmüştüm... Buchananların sokağının yukarısında yaşayan bir senatör var.” Gözleri tekrar o ipliğe kaydı ve orada kaldı.

Söylediklerini düşünürken Haven’ın da bunu sorduğunu hatırladım. O anda, birdenbire aklına gelmiş gibiydi. Fakat şimdi burada otururken, kulüpte birkaç kişinin benim hakkımda konuştuğunu söyledikten hemen sonra bu konuyu açtığını fark ettim. Phoebe’nin benimle ilgili isteklerinden de bahsetmişler miydi? Öyle görünüyordu. Ve yine görünüşe göre Phoebe kendi ihtiyaçlarını karşılayacak şeyler planlamış ama bunları benimle paylaşmamıştı.

Derin bir nefes alıp elimi yüzümde gezdirdim. “Bana hiç sormadın. Bunu isteyip istemediğimi bile sormadın.”

Dudağını ısırdı. “Eninde sonunda seni ikna edebileceğimi düşündüm.”

Tanrım. Tıpkı annemin kontrolü altındayken daima hissettiğim gibi, ömür boyu yönlendirilecektim. Bunu yapmaya devam etmesine izin verirdim çünkü bu artık alışkanlık haline gelmişti. Tanıdık. Artık manipüle edilmek ya da yönlendirilmek istemiyordum. Hayatım için ne istediğimin sorulmasını istiyordum.

Haven'ın yaptığı gibi.

Sonra da bu hayallerimin dinlenmesini ve desteklenmesini istiyordum.

Ayrıca ben de aynısını başka biri için yapmak istiyordum.

Ama o kişi asla Phoebe olmayacaktı. İçten içe bunun hep farkındaydım. Tam olarak ikimize dair bir gelecek görememiştım. İşin aslı onu hiç tanımamıştım bile çünkü tanımak istememiştım.

Dirseklerimi dizlerimin üzerine dayayarak öne eğildim. “Beni ikna edemezdin. Bu yüzden mutlu olamazdın. İkna edersen bile, o zaman da ben mutlu olmazdım ve her şey mahv olurdu.” Ona küçük bir gülümseme sundum. “Tuhaf bir şekilde, ikimizi de daha büyük bir sefaletten kurtardın.”

Gülümsedi ama gözlerinde hâlâ acı vardı. “Birlikte olma şansımız-”

“Yok.” Devam etmeden önce bekledim. “Ama bundan sonraki hayatında mutlu olmanı diliyorum. Ciddiyim.”

Gözleri yaşardı ve başını sallayarak bana küçük, hüzünlü bir gülümseme gönderdi. “Teşekkür ederim, Travis. Ben de sana mutluluklar diliyorum. Ve umarım... beni bir gün affedebilirsin.”

Gerçeği fark ederek başımı eğdim. “Zaten affettim, Phoebe. Sen de kendini affetmelisin.” *Sen kendi hatalarından ders çıkar, ben de benimkilerden.*

Başını salladı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Bir an tereddüt etti ama söyleyecek bir şeyi kalmamıştı, ikimiz de bunu biliyorduk.

Ayağa kalktığımda o da kalktı. İkimizin de bakışları kapıdan görünen yarım kedi yüzüne kaydı. Görünen tek gözünü kısmış, Phoebe'yi soğuk bir kötülükle izliyordu. Phoebe geri çekilerek koridora açılan diğer kapıya ilerledi. "Ah, şey, kendim çıkarım."

Başımı salladım. Üst kattaki koridorun arkasından gelen ayak sesleriyle birlikte bir boru tıkırdadı. Sarı Kafes Hanı uyanıyordu.

Phoebe dönüp koridora ilerledi ve bir dakika sonra kapının arkasından kapandığını duydum.

Tırmıkella topallayarak odaya girip bacaklarıma sürtünürken derin bir nefes aldım. Onu kucağıma alıp kanepeye yatırdım ve üst kata yöneldim. Haven'ın kapısını çaldım ama cevap gelmedi. İçeriden duşun sesini duyar gibi oldum, bu yüzden dönüp kendi odama yöneldim. Zaten işe gitmek için hazırlanmaya başlamam gerekiyordu.

Kendi duşumun altına girip vücudumu yıkarken, farklı bir şekilde temizlendiğimi de hissediyordum. Phoebe ile konuşmanın gerekli olduğunu düşünmemiştim. Öte yandan bir kapanış yaptığımız için mutluydum. Ayrıca söylediklerimde de ciddiydim. Bu onun için ne anlama gelirse gelsin, onun da kendi mutluluğunu bulmasını umuyordum.

Üniformamı giyip Haven'ın odasına uğradım ama yine cevap gelmedi. Sonra, ön kapıdan çıktığımda arabasının çoktan gitmiş olduğunu fark ettim.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Travis

Kamyonetimden indim ve kapıyı arkamdan kapatırken üniforma gömüğümün üst düğmesini açtım. Sarı Kafes Hanı'nın pencereleri açıldı, içeriden müzik sesi yükseliyor; perdeler esintiyle sallanıyordu. Oraya doğru yürürken gülümsedim.

Haven.

Aniden bir enerji patlaması yaşadım. Bugün, çok uzun bir haftanın bir başka uzun günü olmuştu. Ama sonunda bitmişti. Kasabanın hemen dışındaki otoyolda çok sayıda araç birbirine girmiş, gölde iki tekne kazası olmuştu. Neyse ki kimse ciddi şekilde yaralanmamıştı ama her iki durumun da çözülmesi vardiyamın büyük bir kısmını almıştı. Ben otoyoldaki kazayla ilgilenirken Spencer ve başka bir memur da göle gitmişti. Başka yerlerde polis şefliği masabaşı olarak anılan bir iş olabilirdi ama Pelion gibi küçük bir kasabada durum böyle değildi. Açıkçası bundan memnundum çünkü beni canlı tutuyordu ve her günüm biraz daha farklı geçiyordu.

Bütün gün Haven'ı aramak istemiş ama fırsat bulamamıştım. Aslında o da çalışıyordu, bu yüzden onun da meşgul olduğundan emindim. Akşam yemeğine gitmek isteyip istemeyeceğini

soracaktım... sonra pansiyona dönerdik ve... başka eğlencelerle meşgul olurduk. Bütün hafta sonu izinliydim. İş yoktu, sadece o olacaktı. Heyecanla gülümsedim.

Islık çalarak giriş kapısından içeri girdim ve merdivenlere yöneldim. Müzik mutfaktan geliyor, Betty'nin kahkahası havada yankılanıyordu. O kahkahayı Burt'ünki takip ettiğinde onları bölmek yerine doğruca yukarı çıkmaya karar verdim.

Haven'ın odasının kapısını çaldım. "İçeri gel," diye seslendi ve kapıyı açtığımda, duvarda asılı duran aynanın önünde durmuş, boynuna bir kolye takıyordu.

Gülümsedim. "Selam, güzelim." Arkasından yaklaştım ve kolyeyi elinden aldım. Taktıktan sonra aynada göz göze geldik. "Ne için hazırlanıyorsun?"

Bir süre bana bakakaldı. "Gage ile randevum var, unuttun mu?"

Bir an için sözleri bir anlam ifade etmedi. Onları anlamak için mücadele ettim. Bir adım geri attım ve o da yavaşça döndü. İnanamayarak, "Her şeye rağmen gidiyor musun?" diye sordum.

Bakışları yana kaydı ve sonra geri döndü. Elmacıkkemikleri kızarmıştı. "Elbette," dedi etrafımdan dolanarak.

Şu anda neler oluyordu?

Kaşlarımı çattım. Sinirlerim aniden sanki biri uçlarını ateşe vermiş gibi hissettirdi. "Bunun nedeni bu sabah Phoebe'nin gelmesi değil, değil mi?"

Koluna bir bileklik geçirdi. "Tabii ki değil."

"Çünkü sadece bir kapanış yaptık. Konuştuk. Hepsi bu."

Koluna bir bileklik daha takarken dikkati dağılmış bir şekilde gülümsedi. "Kapanış yapmak iyidir."

"Çünkü bu hafta... inanılmazdı."

“Evet... öyleydi.”

Kafam karışmış, hazırlıksız yakalanmış, ne yapacağımı şaşır-mıştım. Neden böyle davranıyordu? Yatağın üzerindeki küçük çantayı almaya gittiğinde ona doğru döndüm ve başımı hafifçe salladım. “Ben sandım ki...”

Gözlerime bakmadan, “Ne sandın?” diye sordu.

Çantayı açıp içinde ne varsa onları karıştırırken onu izledim. Acaba biri kafama balyozla mı vurmuştu? Neyi kaçıırıyordum?

Çantayı kapattıktan sonra duruşunu dikleştirip derin bir nefes aldı. Gülümsedi ama bu, zoraki bir gülümsemeydi, sanki beni üzdüğünü biliyordu ve bu onu rahatsız ediyordu.

Yine de bu gitmemesi için yeterli değildi.

İçimi kaplayan umutsuzlukla onu izledim, yalvarmak istememe neden olan duygunun yabancı bir versiyonuydu.

Bir bağ kurduğumuzu sanmıştım. Beni... istediğini sanmıştım.

Sanki kafamdaki düşünceyi dile getirmişim gibi, “Bir anlaşmamız yok muydu, Travis?” diye sordu. “Bu senin için sürpriz olmamalı. Bana bu randevuyu *ayarlayan* sendin, unuttun mu?”

Boğazımda bir yumruyla onu izledim. Evet, ona Gage ile bir randevu ayarlamıştım çünkü onunla kısa süreli bir ilişki yaşamak istemişti. Fakat şimdi... Aramızda olanlar gerçekten hiçbir şeyi değiştirmiyor muydu? “Madem istediğin kısa süreli bir ilişki, neden benimle olan ilişkiye devam etmiyorsun?”

Kısa bir kahkaha attı ama sesinde eğlenceden eser yoktu. “Çünkü *Gage’e* karşı hislerim var,” dedi.

Vücudum kaskatı kesildi. Omurgama bir hançer saplanmış gibi hissettim. Eğer Gage’e karşı gerçekten hisleri olduğunu düşünüyorsa, o zaman neden bu kadar mutsuz görünüyordu?

Dişlerimi sıktım, o da çenesini hafifçe kaldırdı ve bir an için sadece birbirimize baktık. Ne yapabilirdim ki? Şu anda

yapabileceğim hiçbir şey yoktu. *Yalvarabilirsin. İşe yarayabilir.* Dişlerimi daha sert sıktım. Hayır. “İyi eğlenceler, Haven. Ama eğer... *dileğin* gerçekleşirse... Gage işleri fiziksel bir yöne çekmek isterse, seni paylaşmayacağım. Bunu bilmelisin,” dedim usulca.

Hayır, yalvarmayacaktım. Birbirimize verdiğimiz tek söz, hiçbir vaatte bulunmayacağımızdı. *Arkadaş* olduğumuzu açıkça belirtmişti. Belki de mantıksız davranan bendim. Yine de yolunu gözleyip, döndüğünde ona aynı şekilde davranacak değildim.

Bakışları tekrar başka yöne kaydı. “Elbette bunu biliyorum. Ben...” Çantasıyla oynadı. “Ben de öyle bir şeye ilgi duymuyorum.”

Bekledim ama başka bir şey söylemedi. *O zaman neden başka bir adamla çıkma zahmetine giriyorsun?* Bunu bilmek istiyordum. Geceyi benimle geçirebilirdi. Gage’i görmesine gerek yoktu, değil mi? *Hem bunun amacı neydi ki?* Göğsüm ağrıyordu. Tüm vücudum ağrıyordu.

Beni seç. Onu hiç istemediğini söyle. Ne fiziksel ne de başka bir şekilde. Onun için benden vazgeçmeyeceğini söyle.

Hazırlıksız yakalanmış gibi hissediyordum. Ben sanmıştım ki... *Ne, Travis? Harika bir seksten daha fazlası olduğunu mu sanmıştın? Sen onu istiyorsun diye, onun da otomatik olarak seni isteyeceğini mi? İstemediğini başından beri açıkça belirtmedi mi? Elde ettiğin tek şey bu.*

Tanrım, bu canımı fena yakmıştı. Hatta öldürmüştü. İşin kötüsü, bu duruma kendimi ben sokmuştum. *İşte, daha önce böyle bir şeye hiç izin vermemenin nedeni de bu.* Artık her şey çok açıktı. Geçmişte, bana zarar *veremeycek* kişileri seçmiştim. Çünkü onlara kalbimin bir parçasını bile vermemiştim.

Ama şimdi... şimdi...

Alt katta çalan kapı zili, uzaktan kulaklarıma çarptı. Haven'ın gözleri tekrar benimkilerle buluştu. Dönüp sert adımlarla kapıdan çıkmadan önce gözlerindeki o parlak noktalar derinleşti.

İkinci en iyi. Ve ikinci en iyi bir vedayı bile hak etmiyordu.

Titrek bir nefes alıp gözlerimi kapattım ve acının dalgalar halinde içimde yuvarlanmasına izin verdim.

Aşağıdan Haven'ın kahkahasını duydum. Gage'in derin sesi kesinlikle büyüleyici ve övgü dolu bir şeyler söylüyordu.

Kımıldamadım, beni terk edip gittiği odada tek başıma öylece durdum. Ta ki dışarıda Gage'in arabasının kapıları kapanıp, Audi'sinin -iki yıllık maaşımın tamamına mal olan arabasının- yumuşak motorunun çakıllı garaj yolundan çıktığını duyana kadar.

Ancak o zaman hareket edebildim. Kendimi odasından dışarı attım, merdivenlerden aşağı indim ve kamyonetime geri döndüm. İçine atlayıp garaj yolundan çıkmam birkaç saniye mi aldı.

Gidecekleri yönün, yani Calliope'deki göl kenarında bulunan restoranların tam tersi olan yöne döndüm. Gage muhtemelen onun gergin olduğunu fark edecekti. Beni incitmek onu rahatsız etmişti çünkü o, nazik biriydi.

Yine de bunu yapmıştı çünkü benim ona karşı hissettiklerimi o bana karşı hissetmiyordu.

Ancak arazime giden toprak yola girdiğimde rahat bir nefes alabildim. Yavaşça durdum, camları indirdim ve kontağı kapattım. Dalgınca belli belirsiz görünen kırmızı ahıra baktım. İstedğim tek şey için, elimde kalan tek şey için, para biriktirmem yıllar alacaktı.

Dönüyordum. Bir sarmalın içindeydim.

Hangi yolu seçersen seç, her şeyini kaybedeceksin.

Umutsuzluk keskinleşti, içimde sıcak bir çaresizlik seli yükseldi ve koltuğa yaslandım. Pencereden gelen esinti saçlarımı dalgalandırıyor olsa da kanımı soğutmaya yetmiyordu.

Annemin bana verdiği bir yığın eşya yolcu koltuğunun arkasındaki küçük alanda duruyordu, dönüp onlara uzandım. Neden? Kendime daha fazla işkence etmek için mi? Değer verdiğim insanlar tarafından hep bir kenara atıldığımı kendime hatırlatmak için mi? Benim için önemli insanlar tarafından?

Fotoğraf albümü klasörün üstündeydi ama birkaç fotoğrafa bakıp onları kaldırdım. O anda babama bakmak acı veriyordu.

Şu anda yanımda olabilirdin. Hayatımın pek çok anında sana ihtiyaç duydum.

Ama yaşasaydın bile, beni terk etmiştin. Benim yerime onu seçmiştin.

Seni lanet olası pislik.

Tüm bunlara rağmen ondan nefret etmiyordum. Keşke edebilseydim. İşte canımı en çok acıtan da buydu.

Albümlerin altında orijinal belgelerin dosyası vardı, açıp okumak için birkaç dakika ayırdım ve kaşlarımı çatarak daha yavaş bir şekilde tekrar okudum.

Vay canına. Annem haklıydı.

Ne demek istediğini anlamıştım.

Bir an başımı kaldırdım ve parmaklarımı direksiyona vurdum. *Pat, pat, pat.* Orijinal sözleşmede yer alan, Pelion'ın sahipliğine ilişkin bu maddeler her şeyi değiştirirdi. Arkama yaslanıp düşündüm. Doğru avukatlar devreye girerse, hukuki bir mücadele kesinlikle işe yarayabilirdi.

En azından Archer ile kasabayı paylaştık. Belgeleri tekrar gözden geçirdim. Pelion ve Calliope elitleri arasında bir zamanlar sahip olduğum sosyal statüyü yeniden kazanırdım.

Bir zamanlar babamın sahip olduğu fakat şu an benim olan bu arazide istediğim evi inşa edecek param olurdu. *Sadece benim.*

Anneme Archer'ın kasabayı yönetmede harika bir iş çıkardığını ve Pelion halkının onun liderliğiyle birlikte geliştiğini söylerken ciddiymdim. Fakat Archer yaptığı şeyi yapmaya hâlâ devam edebilirdi. Kasabanın sahipliğini bölüşmek zorunda değildi. Sadece nazıkçe hisselerimi satın almasını talep edebilirdim.

Connor Hale *benim* de babamken, neden her şeye o sahip olmak zorundaydı? *Babam olmak istemese bile.*

Avukatları bu işe karıştırmak zorunda değildik.

İşlerin çirkinleşmesine gerek yoktu.

Nabzım yavaşladı, kendimi daha kontrollü hissetmeye başladım. *Pat, pat, pat.* Rahatlıyordum.

Neden olmasın? Haven'ın kalması gibi küçük bir ihtimal olsa bile, bu gece beni geride bırakarak onun için çok az şey ifade ettiğimi göstermişti. Ben sadece geçici olarak onun arada seviştiği bir arkadaşı olmuştum... Dürüst olmak gerekirse ben de pek çok kez başkalarına aynı şeyi yapmıştım. Pelion'ın dört bir yanındaki kadınlar çektiğim acıyı bilselerdi haklı olarak bana kışlarıyla gülerlerdi. Burt'ün söylediklerine rağmen Haven bendeki boşluğu dolduracak ya da beni tamamlayacak kişi olmayacaktı. O potansiyel gelecekle ilgili umudum bu toprakları terk etmişti. Eğer her şeyimi -tekrar- kaybedeceksem, neden her şey yok olmadan önce koparabildiğimi koparmayacaktım ki?

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Travis

“Geldiğine sevindim. Ama daha rahat bir şeyler giymek için zaman ayırmalıydın,” dedi Bree. Hâlâ üzerimde olan üniformama bakarak bana bir avuç ızgara çubuğu uzattı. Tepeden aşağı, kumsalda dans eden ateşe doğru yürürken, “Üniforman tamamen duman kokacak,” diye ekledi.

Kamyonetimde oturmuş, elimde belgelerle ne yapacağımı düşünürken Archer ile Bree’nin beni onlarla ve çocuklarla birlikte göl kenarında marshmallow pişirmeye davet ettiklerini hatırladım. Kendimi Haven’a o kadar kaptırmıştım ki bunu tamamen unutmuştum. *Mükemmel zamanlama* diye düşünmüş, albümleri ve evrakları yolcu koltuğuna fırlatarak hemen oraya gitmiştim.

“Yarın izinliyim,” dedim. “Yıkamak için zamanım olacak.”

“Pekâlâ. Archer ateşi yakıyor, hadi git de ona katıl. Bebeğin üstünü değiştirmem gerekiyor, sonra da çocuklarla malzemeleri toplayacağız. Aşağı mümkün olduğunca çabuk ineriz.” Beni incelemek için duraksadı. “Sen iyi misin?”

“Evet. Evet. İyiyim.” Ona bakmak istemedim. Ne istediğimi öğrendiğinde onu hayal kırıklığına uğratacaktım. *Ah, her neyse.*

Bir kez bunun üstesinden gelmiştim, yine üstesinden gelebilirdim. “Birazdan görüşürüz.”

Ona yaklaşıırken Archer omzunun üzerinden baktı, çenesini kaldırdı ve bir demir çubukla odun parçalarından birini düzeltti. Yakacak odunları kendisinin kestiğini biliyordum, oysa bunu yapması için başka birini tutmaya kolaylıkla gücü yetebilirdi.

Belki de eski alışkanlıklardan zor vazgeçiliyordu.

Ateşin etrafındaki sandalyelerden birine, Archer’ın karşısına oturdum. Ardından yanımdaki taşın üzerine de dosya klasörünü ve albümlerden birini koydum.

Archer başını eğdi, bakışları üniformamın üzerinde gezindi. *Bu resmî bir ziyaret mi?* diye sordu.

“Hayır. Direkt işten geldim.”

Taşın üzerine koyduğum eşyalara sorgu dolu gözlerle baktı. *Ne getirdin?*

Boğazımı temizledim, dosyaya uzanacaktım ama onun yerine altından albümü çıkarıp Archer’a uzattım. Fotoğraf albümünü iki eliyle havaya kaldırırken hafifçe kaşlarını çatı. Bir süre sonra onu dizlerinin üzerine bıraktı.

Sayfayı yavaşça çevirirken yutkundüğünü gördüm, boğazındaki yara izi yükseldi. *Sesini alıp götüren ve onu sessizliğin dünyasına gömen yara izi.* Kaburgalarımın arasında garip bir oyuk oluştu. Archer bana baktı ve gözlerindeki duyguyu tanıdım: şaşkın bir merak. *Bunlar annemin resimleri.*

“Evet. Şey, bana da annem verdi. Babamızın eşyalarının arasındaydı. Alyssa bir noktada ona vermiş olmalı. Annemin yakmamasına şaşırdım.” Alaycı bir kahkaha atmaya çalıştım ama gülüşüm yarım kaldı.

Archer tekrar fotoğraflara baktı, sayfaları çevirirken bakışları birinden diğerine geçti. Elini plastik kaplı sayfanın üzerinde nazikçe, sevgiyle gezdirdi. *Bende annemin sadece bir fotoğrafı var*, derken ellerini kaldırmış ama bakışları albümde kalmıştı. Görünüşe göre kucağındaki hazineden başka bir yere bakmak istemiyordu.

Yüzündeki ifade, bana Haven'ın başka birinin ailesine ait antika fotoğraflara bakarken gözlerinde beliren ifadeyi hatırlattı. Özlem.

"Biliyorum," diye karşılık verdim. Bree ve Archer'ın, Alyssa Hale'in fotoğrafını evlerindeki şöminenin üzerinde bir yerde onurlandırdıklarını görmüştüm. Annesinin ondan bahsedecek pek bir ailesi olmadığını biliyordum. Archer'ın onunla ilgili anıları vardı, tahminimce bunlar iyi anılardı ve annesinin onu sevdiğini biliyordu. Yine de tek bir fotoğraftan başka elle tutulur bir şeyi yoktu.

Annesinin ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü hatırladım. Benimle konuşurken nasıl diz çöktüğünü, çocuk olmama rağmen söylediklerimi her zaman dikkatle dinlediğini hatırladım. Babamı sevmiştii ve ben başka bir kadının, onun karısının çocuğuydum. Benim varlığımla ilgili karışık duygulara sahip olmalıydı, hatta bu ona acı veriyor olmalıydı ama bana hiçbir zaman öyleymişim gibi davranmamıştı.

Ve annemin, o kadının varoluşuna duyduğu öfkeyi hatırladım; ne kadar çok hile, ne kadar çok manipülatif plan yaparsa yapsın, kocasının kalbini elinde tutan kadından ölesiye nefret ediyordu.

Bana verilen anne yerine Alyssa Hale'in benim annem olmasını dilediğimi hatırladım.

Archer sayfaları çevirerek birkaç dakika geçirdi, bakışları bir fotoğraftan diğerine kaydı.

Teşekkür ederim, dedi ve yüzündeki ifadede minnettarlığının büyüklüğünü gördüm.

“Evet, elbette. Bu senin.”

Albümü kapattı ama kucağında tutmaya devam etti. Taşın üzerine koyduğum dosya klasörünü başıyla işaret etti. *Başka ne getirdin?*

Kâğıtların olduğu dosyaya uzanmaya başladım ama elimi geri çektim. Avuçlarımı bacaklarımın üzerinde gezdirdim.

Annemin ağzımda gölün dibindeki bir avuç çakıl taşı gibi soğuk ve ağır bir tat bırakan *bazı ilginç belgeler* bulduğunu söylemek yerine, “Bree’ye âşık olman ne kadar sürdü?” diye ağzımdan kaçırdım.

Archer’ın dudakları keyifli bir gülümsemeye kıvrıldı. Ellerini kaldırdı. *Beş dakika? Belki daha az.*

Kısık sesle güldüm. “O kadar uzun, ha?” Devam etmeden önce bir süre sessiz kaldım. “Sanırım bazen gerçekten de öyle oluyor,” diye mırıldandım.

Bir an beni inceledi ve öne doğru eğildi. *Dürüst olayım mı? Muhtemelen sen benden daha iyi bilirsin.* Gülümsedi. *Ben özel bir vakaydım.*

Gülümsedim ama bir hüznün gülümsememin çabucak sönmesine neden oldu. *Özel bir vaka* olduğunu söylemişti. Fakat yüzündeki ifadeye bakılırsa, bir zamanlar kim olduğuna dair bu tanımlama onda herhangi bir rahatsızlık yaratmıyordu. Hatta bundan biraz gurur duyuyor gibiydi.

Daha da derin ve bazı nedenlerden dolayı içimi burkan bir şekilde, sorumu dürüstçe cevaplamıştı. Ve farkında olsa da olmasa da sözde efsanevi Travis Hale’in, bir zamanlar kasabanın münzevisi olan birinden ilişki tavsiyesi aldığını yüzüme vurmadan yapmıştı.

İşler nasıl da tersine dönmüştü.

Hem de pek çok açıdan.

“Sanırım kadınlar konusunda ben de özel bir vakayım,” diye mırıldandım. Muhtemelen şu anda gündeme getiremeyeceğim kadar uzun ve karmaşık başka birçok konuda da durum farklı değildi. Kadınlara gelince ya fazla uygun olanları seçiyordum ya da hiç uygun olmayanları. *Eh, kesinlikle öyleydi.* Archer bana merakla bakıyordu ama devam etmemi bekledi. “Âşık olduğunu nasıl anladın?” diye sorarken kendi durumumdan çok Archer’ı merak ediyordum. Bree Prescott şehre gelip onun için her şeyi değiştirdikten sonraki hikâyesi hakkında hiç konuşmamıştık. “Özellikle de senin *özel bir vaka* olduğunu düşünürsek? Kendine nasıl güvendin?”

Başını eğdi, gözleri önümüzde uzanan göle kaydı. *O zamanlar kendime tam olarak güvenmiyordum. Nasıl hissettiğimi biliyordum ama ona sunacak bir şeyimin olup olmadığını sorguluyordum.* Duraksayıp gözlerini benimkilere çevirdi. *Ama o, onun hak ettiği gibi bir adam olmak istememi sağladı. Beni daha cesur ve güçlü yaptı. Onun sayesinde, kendimin en iyi versiyonu olmak istedim. Ve sanırım aşk böyle yapar, gerçekten aşksa tabii.*

Başımı aşağı yukarı salladım, garip bir şekilde tıkandığımı hissediyor; kendimin *en iyi versiyonunun* kim olduğunu bilip bilmediğimi bile merak ediyordum. *Kim olabileceğini.*

Biraz öne eğildi, bakışları sanki geçmişe bakıyor gibi bir yere odaklanmamıştı. *Onunla bir geleceğin neye benzeyebileceğine dair bir hayalim vardı...* Elleri bir anlığına havada asılı kaldı. *Çocuklar. Bir aile. Daha önce hayal etmeye bile cesaret edemediğim şeyler.* Gözleri benimkilerle buluştu. *Kafamda çok net gördüm ama gerçek... şey... oraya nasıl varabileceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece bunu hayatımda hiçbir şeyi*

istemediğim kadar çok istediğimi biliyordum. Ve hayatımı hep bir şeyleri istemekle geçirmiştım.

Yutkunup başka tarafa baktım. *Hayatımı hep bir şeyleri istemekle geçirmiştım.*

Yandan Archer'ın ellerini kaldırdığını gördüğümde ona döndüm. Gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. *Ve sonra seks yaptık-*
“Bana seksten bahsetme.”

Sırıttışı yavaştı. Bu bir Hale sıırıttışıydı. Onda babamızı gördüm. Güldüm. İçinde bulunduğumuz hem garip hem de aşırı duygusal an sona erdi ve bu, görünüşe göre ikimizin de minnettar olduğu bir şeydi.

Gülümsemesi kaybolurken yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. *Nathan amca bana bir keresinde, Hale erkeklerinin âşık olduklarında bunun hızlı bir şekilde olacağını ve sonsuza dek süreceğini söylemişti. Bana da böyle oldu.*

Babamız ve amcalarımıza da böyle olmuştu.

Ve bu yüzden işler çok kötü gitmişti.

Bu düşüncenin ağırlığı içimde kaldı.

“Eh, Nate amca biraz kaçıktı,” diye hatırlattım.

Evet. Kesinlikle öyleydi. Archer gülümsedi ama gözlerinde derin bir şefkat vardı.

Hafifçe güldüm, sessizce oturmaya devam ettik ama rahatsız hissetmiyorduk.

Archer bir süre sonra ayağa kalkarak, *Bree'nin yanına gidip bu kadar uzun süren şeyin ne olduğuna bakacağım, dedi. Evden bir şey istiyor musun?*

“Hayır, böyle iyiyim. Sağ ol. Ve Archer... teşekkürler.”

Başını sallayıp döndü ve kulübeye yöneldi. Bree her neyle meşgulse, onu yaparken çocukların coşkulu ve durmak bilmeyen yorumlarının uzaktan yükselip alçaldığını duyabiliyordum.

Ateş biraz sönmüştü. Ateş çukurunun yanında duran kütüklerden birini alıp yavaşça ateşe ekledim ve alevin yeni odunu yalayışını izledim. Tutuşturulan parçanın kendini yakmaktan başka çaresi yoktu.

Babamız ve amcalarımız için işler çok kötü gitmişti.

Kardeşim, kalbinin cömertliği sayesinde bana hiç de hak etmediğim bir anlayış sunmuştu. Benim yapmayı düşündüğüm şey ise aramızı yeniden açar; son sekiz yılda kazandığımız kardeşlik duygusunu tersine çevirirdi.

Hangi yolu seçersen seç, her şeyini kaybedeceksin.

Belki de kaybetmenin birçok farklı türü vardı.

Ve her birimiz seçimlerimizi tartmak zorundaydık.

Daha büyük bir kazanç elde etmek için hangi yolu seçeceğimize iyi karar vermeliydik.

İçimde bir şeyler canlandı ve bunu, doğruluk hissinden başka bir şekilde adlandırmam mümkün değildi.

Daha fazla düşünmeden ya da kendimi bundan vazgeçirmeden önce sandalyemde arkama uzandım ve Archer ile benim bir mahkeme salonunda karşı karşıya gelmemize neden olabilecek kasaba tüzüğü değişikliğinin orijinal kopyasını içeren dosyayı aldım. Onu ateşin üzerine bıraktım. Kıvrılıp kararmasını, dakikalar sonra da külden ibaret olmasını izledim. Sonsuza dek gitmişti. *Kaybolmuştu.*

Yutkundum, bir tür arınma yaşamışım gibi hissediyordum ama aynı zamanda o tanıdık umutsuzluk da geri gelmişti. Kontrolü elden bıraktığım, düşebileceğim -hem de sertçe- ve düştüğümde beni yakalayacak kimsenin olmayacağı hissi yine benimleydi.

Gözüme bir ışık çarptı ve başımı kaldırdığımda, kayan bir yıldızın kararan gökyüzünde hızla ilerleyişini izledim.

“Travis amca! Fıstık ezmeli tatlımız var!” Charlie yanıma koşarken bağılıyor, gururla elindeki şekeri uzatıyordu. Sözlerini değil de sadece ses tonunu duymuş olsaydım, sihirli bir krallığın anahtarlarıyla koştuğunu düşünebilirdim.

Connor kardeşinin hemen arkasından, “Hadi gelmiş geçmiş en iyi s’more’u yapalım!” diye duyurdu.

“Gelmiş geçmiş mi?” diye sordum. “Tüm dünya tarihindeki mi?”

“Gelmiş geçmiş! Tüm dünya tarihinde,” diye onaylayarak annesinin damak zevkine olan düşkünlüğünü miras aldığını kanıtladı.

Bree ve Archer sadece birkaç adım arkalarındaydı; Bree Averie’yi tutuyordu, Archer ise soğutucuyu ve bir kese kâğıdını taşıyordu.

“Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm,” dedi Bree nefes nefese. “Yemekle ilgili acil bir durum vardı.” Kelimeyi, acil durumun telaş yapmaya gerek olmadığını ama yine de ele alınması gerektiğini söyleyecek şekilde uzatmıştı.

Çocuklar, her zamanki gibi marshmallowları ızgara çubuğuna geçirmek, bisküvileri kuma dökmek ve genel olarak tam bir karmaşa yaratmakla meşgullerdi.

“Sorun değil,” dedikten sonra dikkatimi tekrar Bree’ye yönelttim. “Duyduğuma göre bu s’more harika olacakmış.”

Bree bana tek kaşını kaldırarak baktı. *Ve kumlu* diye ağzını oynattı.

Archer çocuklara müdahale ederek bisküvilerin çoğunu kurtardı ve ateşin yanındaki bir havlunun üzerine yerleştirdi.

* Ateşte kızartılan marshmallowun iki adet bisküvinin arasına yerleştirilmesiyle oluşan bir tatlı.

Bree oturduğunda, Averie'nin ciddi gözleri yüzümde do-laştıktan sonra, sanki bende güvenebileceği farklı bir şey görmüş gibi kollarını bana uzattı. İçimi huşudan farksız bir duygu kapladı ve ben de ona uzandım. Onu annesinden alıp göğsü-me yasladım. Burnumu saçlarına götürüp tadı ve saf kokusu-nu içime çektim, duyduğum şefkat beni adeta dilsizleştirmişti. Averie başını arkaya yatırıp bir kez daha gözlerimin içine baktı, üniformamın kumaşını küçük yumruğuyla tuttu ve beni aile-sinden biri olarak kabul etti.

Nihayet.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Haven

Kapıyı arkamdan yavaşça kapattıktan sonra kendimi toparlamak için bir süre kapıya yaslandım. Dışarıda, Gage'in merdivenlerden inip arabasına bindiğini, motoru çalıştırıp uzaklaştığını ve çakılların yumuşak çıtırtısının kaybolana kadar gittikçe azaldığını duydum.

Bir kuş öttü. Uzaktan bir su sesi geldi. Tepedeki bir yerde, duvarda bir boru tıngırdadı. Bu evin seslerini çoktan öğrenmeye başlamıştım. Bir şekilde kalbime kazınmışlardı. Onları unutmak ya da yatak odamın kapısının önündeki döşemeleri hatırlatan belirli bir tahta gıcırtısı duyduğumda içimde bir sızı hissetmemek için çabalamam gerekecekti. Veya *onun* verandadaki ayak seslerini.

Eve girmeden hemen önceki ayak seslerini.

Tanrım, bir hata yapmıştım. Bağlanmıştım ve şimdi bunun acısını çekecektim.

Yine de umuyordum ki... Tanrım, olabileceklerin en kötüsünden kendimi kurtarmak için hâlâ zamanım olması için dua ediyordum.

Gage ile randevuya çıkmanın yardımı olmuştu. Başta olmayacağından endişelenmiştim ama bir şekilde olmuştu. Gage'in gülümsemesi çok güzeldi. Arabası çok güzeldi. Beni götürdüğü restoran çok güzeldi, yemekler inanılmazdı, göle bakan korkuluklara serpiştirilmiş parıltılı ışıklar romantikti. Elbette Gage'in kendisi de nazikti. Duyarlıydı. Sorunlu olduğumu biliyor gibiydi ve bunu açıkça dile getirip beni rahatsız etmek yerine beni güldürmek için elinden geleni yapmıştı. Ve başarmıştı da.

O, gerçekten mükemmeldi.

"Erken gelmişsin."

Travis oturma odasından çıkıp omzunu kapının pervazına yasladığında sıçradım ve elimi göğsüme götürdüm. "Tanrım, beni korkuttun."

"Eğlenceli bir randevu muydu?"

Yutkunup duruşumu dikleştirdim. "Evet... mükemmeldi."

"Normal. Gage mükemmeldir."

Başımı salladım. "Öyle. O mükemmel." Birden nefesimin kesildiğini, sesimin titrediğini hissettim. Korkunç hissediyordum.

Travis koyu kaşlarından birini kaldırdı, ifadesi dikkatli bir şekilde okunmazdı. Muhteşemdi. Ve o gözler. Tanrım, *o gözler*. Onları nasıl unutabilirdim ki? Başka tarafa baktım. "Sabah buradan gidiyorum," dedi.

Bakışlarım hızla ona yöneldi. "Gidiyor musun?"

"Evim tamamen temizlendi. Kalmam için bir sebep yok."

Kalbim tekleyip sıkıştı. Bu iyi bir şeydi. İyiden de iyiydi. *Daha kolay olacaktı.*

Yavaşça başımı salladım, gözleri üzerimdeydi.

"Veda etmek için beklemek istedim. İyi bir şekilde ayrıldığım için mutluyum. Görünüşe göre planımız işe yaramış.

“Şükürler olsun.” Son kelime biraz boğuk çıkmıştı ve yanına gitmemek için kendimi zor tutuyordum. Sesi savunmasız ve incinmiş geliyordu, kalbim öyle sıkıştı ki atmayı bırakmasından korktum.

Böylesi daha iyi. Bunu biliyorsun. “Evet,” diye fısıldadım. “Şükürler olsun.” Titrek bir gülümsemeyle ona baktım. “Gage’e olan hislerim de geri dönmüş olabilir.”

Travis uzun bir nefes verip bana doğru adım attı, bir karara varmış gibiydi. “Haven.”

Kalbim kaburgalarımı sıkıştırdı. “Evet?” *Yapma, lütfen yapma.*

Benden birkaç adım uzakta durdu. “Gage’e karşı aslında bir şey hissetmediğini ve bu yüzden onunla güvende olduğunu hiç düşündün mü?” Yaklaştığında temiz, erkeksi kokusunu aldım. “Beni duygusal olarak uzak tutmak için onu kullandığını düşündün mü? Çünkü asıl bana karşı bir şeyler hissediyorsun ve bu seni korkutuyor. Çünkü Pelion’dan ayrıldığında, Maine’den ayrıldığında, başka bir kayıpla yüzleşeceksin, değil mi?” Daha da yaklaştığında başımı çevirdim, sanki başka tarafa bakarak onun sesini ve söylediklerini duymazdan gelebilirmişim gibi davranıyordum. “Kalbini bu işe karıştırmak istemedin, biliyorum. Ama karıştı. İkimizin kalbi de karıştı. Ve birimizin cesur olup bunu söylemesi gerekiyor. Birimiz kalbini ortaya koyan ilk kişi olmalı.” Sözlerini bitirdiğinde bakışlarıyla adeta yalvarıyordu.

Ah hayır. Hayır. Onlar olmaz.

Vaatler.

Vaatler.

Vaatlere güvenemezdim.

“İnsanları uzakta tutmak, sadece kalbin için risk oluşturmayanları hayatına almak hakkında bir şeyler biliyorum. Bu

ihtiyacı anlıyorum. Hayatım boyunca bunu yaptım. Ama şimdi sana artık bunu yapmak istemediğimi söylüyorum. Bize bir şans ver, Haven.”

“Veremem. Ve sen de beni istemiyorsun, Travis. Gerçekten istemiyorsun.”

Kısa bir kahkaha attı, kaşları çatılmıştı. Hem üzgün hem de kırılgan görünüyordu. “Bana nasıl hissettiğimi söyleyemezsin.”

Başımı iki yana sallayarak sözlerini ve varlığını inkâr ettim. Bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyor olabilirdi ama hissetmiyordu. Aramızdaki şey sadece iyi seksten ibaretti. Fazlası değildi. Ve belki de Gage üzerinde işe yarayacağını söylediği rekabetçiliğin bir kısmının kurbanı olmuştu. Zamanla bu hisleri azalacaktı. Er ya da geç, bitecekti. Phoebe’yi görmüştüm. Hayaumda gördüğüm en güzel kadındı. İpek gibi pürüzsüz saçları, yaz göğü kadar mavi gözleri, upuzun bacakları vardı. Eninde sonunda birlikte olacağı türden bir kadındı. Bundan kuşku yoktu. Mesele sadece güzel olması, her yönden *mükemmel* olması da değildi. Travis bir aydan daha kısa bir süre önce onunla *evlenmeye* hazırды. Akli başına geldiğinde ilgisini kaybedeceği apaçık ortadayken benimle bir şans istediğini söylemeye nasıl cüret ederdi? Buna dayanamazdım. Yapamazdım. “Sen... ayrılık depresyonundasın. Bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyor olabilirsin ama hissetmiyorsun. *Hissedemezsin.*”

“Bunu kim söylüyor?”

“Herkes,” diye soludum. “Herkes böyle söylüyor.”

Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini yüzüme çevirdi. “Yani sözde ayrılık sonrası ilişkilerin başarısızlığa mahkûm olduğuna dair keyfi bir kural var diye seni isteyemem, bizim için bir gelecek göremem, öyle mi?”

“Öyle. Ve... bunun bir önemi yok. Bir *ilişkimiz* olamaz çünkü ben *gidiyorum*. Gitmek zorundayım.”

“Gitmek zorunda değilsin.”

Sarsılıyormuş gibi başımı iki yana salladım. “Zorundayım. Gitmek zorundayım. Bu planın bir parçası.” *Durma. Hareket etmeye devam et. Acıdan kaç. Daha fazla acı çekme. Mesafenin koru. Başkaları seni terk etmeden sen onları terk et.*

Bunu hak ediyordum, değil mi? Hayatımın büyük bir kısmında kaçma şansım yoktu fakat artık kontrol *bendeydi*. Benim elimdeydi.

Küçük, alaycı bir kahkaha attı. “Evet. Benim de bir planım vardı, Haven. Planlar her zaman istediğimiz gibi gitmez. Sen biten bir ilişkiyi unutmak için birlikte olduğum biri değilsin.”

“Hayır, değilim. Çünkü biz birlikte değiliz. Biz *arkadaşız*.”

Bu kelimenin onu nasıl yaraladığını gördüm ve kendimi toparlamak için derin bir nefes alarak bakışlarımı kaçırdım. Tekrar Travis’e baktığımda gülümsedim, elimi ona uzattım ama temas etmeden geri çektim. “Bunu uzatmayalım, olur mu? Sana değer veriyorum. İkimizin de incinmesini istemiyorum. Amacımız hiçbir zaman bu değildi. Eğlendik, değil mi?” Ona, hissettirdiği kadar zayıf görüldüğünden emin olduğum bir gülümseme sundum. “İyi vakit geçirdik ve seni... sevgiyle hatırlayacağım.”

Yüzünü buruşturdu.

Göz kapaklarımın arkası yandı.

Korkunç birisin, korkunç, korkunç.

Böylesi daha iyi.

Böylesi daha iyi.

Böylesi daha iyi.

MIA SHERIDAN

Ne söyleyeceğini düşündüğünü görebiliyordum. Ve kararlılığımı zayıflatacak bir şey söylemeden önce arkamı döndüm. “Hoşça kal, Travis.”

Cevap vermesini beklemeden merdivenlerden yukarı, odamın güvenli alanına koştum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Travis

Yanına şimdi mi gitmeliydim?

Yoksa yarına kadar beklemem mi gerekiyordu?

Karanlık oturma odasında oturup plan yaptım.

Tık, tık, tık.

Kaçınılmaz olarak planladığı şeyi geciktirmek için yapabileceğim yüzlerce şey vardı. Arabasının bujilerini sökebilir ya da uydurma bir *kaçak suçlu* ihbarı çıkarabilirdim...

Yüzündeki kararsızlığı görmüştüm. Beni incitmenin onu nasıl incittiğine tanık olmuşum.

Duygularım yatıştığında ve düşüncelerimi düzene soktuğumda, doğru olduğunu bildiğim şeyi bir kez daha fark ettim. Beni önemsiyordu. Önemsemediğini biliyordum. Ne kadar olduğundan emin değildim ama önemsiyordu. Bunu görmüştüm. Bunu *hissetmiştim*.

Korktuğunu anlayabiliyordum. Onu rahatlatmak, ona zarar vermeyeceğime ikna etmek istiyordum. Belki bu gece daha anlayışlı olurdu. Ya da belki de geceyi yalnız, beni özleyerek geçirmesi işe yarardı. Eğer bu olmazsa, B planına geçerdim. Gerekirse de C.

Tık, tık, tık.

Oturduğum sandalyenin ahşap kolçağına dalgınca vuran parmaklarımı susturdum.

Daha yeni bir arınma yaşadıktan sonra yine mi komplo kuruyordum?

Aniden kafamın karıştığını hissettim.

Tamam, evet, kuruyordum ama bu farklıydı. Bu, hiç savaşmadan Haven'ın gitmesine izin vermek, maddi şeylerden vazgeçmenin vermediği kadar acı veriyordu. Daha önemli hedefler karşısında bazı kayıplarla başa çıkabilirdim. Yine de bu... Evet, yapabileceğim bir şey kesinlikle vardı; bu acıyı durduracak, her şeyi kendi lehime çevirecek bir şey.

Ön kapı açılıp kapandı, sarhoşça söylenen bir şarkının yumuşak sesi kulaklarımla buluştu. Adam tökezledi, küfretti ve oturduğum oturma odasına girerek şarkı söylemeye devam etti.

“Merhaba, Easton.”

“Sikeyim!” Ayağı takılsa da çok geçmeden dengesini kazandı. Beni fark ettiğinde zıplayıp körlemesine en yakın silaha uzandı ve kapının yanındaki sehpa da duran bir şemsiyeyi buldu. Şemsiyeyi komik bir şekilde önünde tutarak havaya savurdu.

“Sakin ol. Kendini savunmana gerek yok.”

Easton, ikna olmamış gibi görünerek bana şüpheli bir bakış attı. Bedeni hafifçe sallanıyordu.

“İtfaiyede iyi iş çıkardığını duydum.” En iyi arkadaşlarımdan biri orada çalışıyordu ve bana çocuğun çok çalışkan olduğunu söylemişti. Çabuk öğrenen. Çalışkan.

İfadesindeki şüpheyi, korku ve bir miktar şaşkınlık karıştı. Sarhoşluğu, duygularını gizlemesine izin vermiyordu.

Yine de denedi. “Yani?” Dik durarak kayıtsızmış gibi davranmaya çalıştı.

“Yani bu iyi.”

Sanki ona nasıl bir oyun oynadığını anlamaya çalışıyormuş gibi bana gözlerini kısarak baktı. “Bunu benim için mahvedecek bir şey yapmayacak mısın?”

“Hayır, bunu senin için mahvedecek hiçbir şey yapmayacağım. Aslında yakında gidiyorsun, ne fark eder ki?”

Bir süre beni izledikten sonra derin bir nefes aldı ve sallanarak yanındaki sandalyeye çöktü. Elini saçlarının arasında gezdirdi. Saçları Haven’inki gibi kıvrırcık değil, dalgalıydı. Gözlerinin rengi farklı olsa da şekilleri aynıydı.

“Dinle... Şef.” Başını kaldırıp bana baktı. Sarhoş olduğu belli olmasına rağmen neredeyse hiç gevelemiyordu. Görünüşe göre alkolü tolere edebiliyordu. “Özür dilerim, tamam mı? Söylediğin gibi başından beri seni biliyordum. Kız arkadaşın-” Sanki bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi tek gözünü kısıtı.

“Phoebe.”

“Evet, doğru. Phoebe. Telefonunda ekran koruyucu olarak senin üniformalı bir resmin vardı. Onu gördüm.”

Ona baktım. “Bu senin için küçük bir meydan okuma mı oldu?”

“Sanırım.” Sanki bu itiraf ona hiç keyif vermemiş gibi yüzünde hüznü bir ifade belirdi.

Güzel.

İç çekerek öne eğildim ve dirseklerimi dizlerimin üzerine dayadım. “Kardeşini kötü etkileyecek şeyler yaptığında onu incitiyorsun, Easton. Ona bundan daha fazlasını borçlu olduğunu düşünmüyor musun?”

Omuzları çöktü, bir anlığına sessizliğe gömülmüştü. “Bu yolculuğa neden çıktığımızı sana söyledi mi?” Gözleri benimkilerle buluştu, sarhoşluğuna rağmen içleri duygu doluydu. “Keş

annemizin yanlışlıkla piposunu düşürdüğünü ve neredeyse hepimizi yakarak öldüreceğini? Her yer, hayatlarımızı temsil eden cehennem gibi alevler içinde kalmıştı.”

Bir nefes verirken başı öne eğildi. Kaskatı kesilmiş bir halde onu izledim.

Boynunun arkasına masaj yaparken, “Haven’ı oradan sürükleyerek çıkardım,” dedi. Avuç içleri dışa dönüktü, böylece kabarmış ve buruş buruş olmuş derisini görebildim. Erimiş. Yanmış. *İyileşmiş*. Yine de eskisi gibi değildi. Asla aynısı olmayacaktı. “Annemizi de dışarı çıkarmayı başardım. Ama çoktan ölmüştü. Alevler daha yayılmaya başlamadan önce aşırı dozdan ölmüştü.” Uzun bir nefes daha verdi. “Böyle daha iyi durumdayız, biliyor musun? Haven hayatını ona yardım etmeye çalışarak geçirdi... onun için yemek pişirdi, arkasını topladı, katılması gereken şeylere katıldı. Haven olmasaydı binlerce kez koruyucu aileye verilmiş olurdu.” Öne doğru eğildi. “Bir keresinde elektriklerimiz kesilmişti ve babası olabileceğini düşündüğü adamlardan birinden yardım istedi.” Yüzü tiksintiyle buruştu. “Birkaç olasılık vardı. Sanırım Haven içlerinden birinin iyi biri olabileceği fikrine kapılmıştı. Her neyse, adam yardım etmek yerine ona asıldı. Haven eve hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak geldi ve annemiz sanki o orada değilmiş gibi ona öylece baktı. Yine de o değersiz sürtükten nefret etmeyi başaramıyor. Ben edebiliyorum. Çoğu gün ondan nefret edebiliyorum. Unutursam da kendime o günü hatırlatıyorum: annemiz sokakta ölü yatıyordu, derisi yanmıştı, kollarında iğne izleri vardı, binamız alevler içindeydi ve Haven o lanet *bitkiler* için içeri koşmaya, onları çocuklarıymış gibi kurtarmaya çalışıyordu.”

Aman Tanrım. Kim çiftinin bahçesindeki bitkiler. Onlar git-tikten sonra beslediği ve baktığı bitkiler.

Çocukları olmasa da bildiği tek düzenin temsiliydi. Ve o düzeni de kaybetmişti.

Tıpkı onun için değerli olan her şey ve herkes gibi. O değeri hak etmiş olup olmadıkları önemli değildi, onlara değer vermişti.

Nefes alamadım.

Haven Torres onunla ilgilenmesi ve onu koruması gereken insanlar tarafından incitilmiş ve terk edilmişti. Tüm hayatı boyunca bununla mücadele etmişti. Ancak başkalarına saldırmak yerine, bir koruyucu, bir kurtarıcı olmaya çalışmıştı. Yaşadığı onca şeye rağmen iyi ve sevgi dolu kalmayı başarmıştı.

Acısını ters yöne çeviren benim aksime.

Bir parçanızın nefret etmeyi dilediği birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ben o nefreti dışa vurmuştum. Öte yandan Haven o nefretin etrafında sevgiye ulaşmanın bir yolunu bulmuştu. Bu onurlu, cesurca ve güzel bir şeydi. Yine de o karmaşık duygu yumağının hâlâ içinde olduğunu, giderek büyüyüp ona acı verdiğini herkesten daha iyi biliyordum.

Kaçma sebebi de buydu.

Başkalarını, kendine zarar vermeyi göze alacak kadar önemsemişti. Bunu yapamaz hale gelene kadar her şeyini son damlasına kadar ortaya koymuştu. Ve o durumda bile, sevgi dolu ruhu bir şeyleri kurtarmasını istemişti, böylece bitkileri kurtarmaya başlamıştı.

O kız lanet olası bir mucizeydi.

Nasıl daha fazlasını talep edebilirdim ki? Eğer onu gerçekten önemsiyorsam, ki önemsiyordum -*Tanrım, gerçekten önemsiyordum*- o halde ondan vermeye istekli olduğundan daha fazlasını isteyemezdim. Ona değer veriyorsam, her zaman yaptığım gibi

manipüle edemez, komplo kuramaz ya da kontrol etmeye çalışamazdım.

Manipüle etmek, benim sığınağımdı. Her zaman öyle olmuştu. Kendimi istediğim yere konumlandırırdım. Bir an durup bunu düşündüğümde nedenini anladım. Bu, tanıdık bir duyguydu ve yapay bir şekilde kendimi güçlü hissetmemi sağlıyordu çünkü acımı azaltmak için bir şeyler yapıyordum. Kendimi yetersiz hissetmemi, ikinci en iyi olmamı azaltmak için çabalıyordum.

Yakala. Sahip ol. Çabalamaya değmeyeceğim için kimsenin bana vermeyeceği şeyi kendim elde ediyordum.

Ve bu bana mutsuzluktan başka bir şey getirmemişti. Bir de yalnızlık vardı. Etrafımı saran bir insan kalabalığı varken bile yalnızdım.

Gözlerimi kapattım, peşini bırakma fikri bile içimi acıya boğuyordu.

Haven'ın peşini bırakma fikri.

Archer ile yaptığım gibiydi ama bu daha zordu. İmkânsız derecede zor.

Dersler gelmeye devam ediyordu, değil mi?

Hayat, gerçekten anlayıp anlamadığımı test ediyordu.

Zihnimde Archer'ın sözleri belirdi. Beni daha cesur ve güçlü yaptı. Onun sayesinde, kendimin en iyi versiyonu olmak istedim. Ve sanırım aşk böyle yapar, gerçekten aşksa tabii.

Benim en iyi versiyonum, Haven'ı beni seçmesi için zorlamaya çalışmazdı. En iyi versiyonum onun korkusunu içinde tutmasına izin verirdi çünkü en azından şimdilik, buna ihtiyacı vardı. Korkusu hayatta kalmasına yardımcı oluyordu ve ne zaman bırakacağına sadece kendisi karar verebilirdi.

Bree bir zamanlar Archer'a korkusunu yenmesi için gereken zamanı vermişti. Ben de Haven'a gereken zamanı verirdim. Bu beni öldürse bile.

Ne Archer'a ne de ona komplo kurmayacaktım. Hiç kimseye yapmayacaktım. Amacımı anlatmış, kalbimi ortaya koymuştum ve yapabileceğim tek şey buydu. Yapmam gereken tek şey bundan ibaretti. Parmaklarımı birleştirip ellerimi sıktım, daha önce düşündüğüm şeyi şimdi de düşünüyordum: eski alışkanlıklardan zor vazgeçiliyordu.

Gözlerim önümdeki çocuğa kaydı. Onun da taşıdığı yükler vardı. Ayrıca Haven'ın sahip olduğu tek kişi de oydu. Easton, nedenleri ne olursa olsun, acısını dışa vurmuştu.

Ondan daha iyi biri sayılmazdım, hatta muhtemelen daha kötüydüm.

"Yatağına git, Easton," derken sesim kalınlaştı. "Muhtemelen akşamdan kalma bir şekilde uyanacaksın."

"Evet." Elini tekrar saçlarının arasından geçirdi ve ayağa kalktı. Kapıya doğru tökezleyip durdu ve başını bana doğru çevirdi. "İyi geceler, Şef Hale."

"İyi geceler."

Orada birkaç dakika daha oturdum, acının içimden, üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Sonra ayağa kalkıp odama doğru ilerledim ve aceleyle eşyalarımı topladım. Anahtarı şifonyerin üzerine bırakıp çıktım. Koridorda durup Haven'ın kapalı kapısına baktım, yanına gitmeyi arzuluyordum ama buna direndim.

Merdivenlerden aşağı sessizce yürüdüm ve ayrılmadan önce sadece Betty'ye kısa bir not yazmak için durdum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Haven

Panjurların kenarından sızan ışıkla gözlerim açıldı. Biraz bile uyuyabilmiş olmama şaşırmıştım. Uyumanın neredeyse imkânsız olacağından, gözümü tavana dikeceğimden ve Travis'in yüzünün, arkamı dönüp uzaklaşırken bana attığı kırılgan bakışın zihnimde canlanacağından emindim.

Göğsümde sığ ve bomboş hissettiren bir şey vardı. Doğrulup bacaklarımı yatağın kenarından aşağı sarkıttım.

Gage'e karşı aslında bir şey hissetmediğini ve bu yüzden onunla güvende olduğunu hiç düşündün mü?

İç çekerken omuzlarım düştü.

Beni duygusal olarak uzak tutmak için onu kullandığını düşündün mü?

Evet, elbette haklıydı. Bunu şimdi çok net görebiliyordum. Travis'i kendimden uzak tutmak için Gage'i kullanıyordum. Çünkü bu benim hayatta kalmamı sağlıyordu. Bunu tekrar riske atamazdım. Tam da kendimi nihayet daha güçlü hissettiğim, o korkunç gecenin acısının azalmaya başladığı, *nihayet* uyanıldığında burnuma gelen ilk kokunun duman ve kül kokusu olmadığı zamanda bunu yapamazdım.

Yataktan kalkıp banyoya yöneldim. Yolda huzuru bulmuştum, sadece başka bir yolculuğu finanse edecek kadar durmuş; hiçbir bağlılık kurmamıştım. Hem de hiç. Bu beni rahatlatmıştı. Geriye gidemezdim. Kalbimin riske atabileceğim bir parçası kalmamıştı.

Öte yandan en başından beri Travis'e karşı sözcüklere meydan okuyan bir yakınlık hissetmiştim. Bu beni korkutmuş, endişelendirmişti. Bu yüzden onu, onun için özenle inşa ettiğim kutuda tutmak için yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapmıştım.

Arkadaş olmuştum.

Sonra her ne kadar daha riskli olsa da sevişen arkadaşlar olmuştuk.

İlk başta, onun da bunları istediğini düşünmüştüm.

Nasıl daha fazlasını isteyebilirdi ki? Yeni biten ilişki durumu, işleri basit tutmasını sağlamalıydı. Bu bir yandan beni incitmişti ama diğer yandan da rahatlatmıştı.

Bu yüzden gardımı indirmiştim.

Bize bir şans ver, Haven.

Bu sözlerdeki neşe -olasılık- hâlâ kalbimin dörtmala koşmasına neden oluyordu ama aynı zamanda beni korkutuyordu. Şanslar riskliydi. Şansların olumlu sonuçları olduğu kadar olumsuz sonuçları da olurdu. Şansların hiçbir garantisi yoktu.

Yas tutmaya zorlanmıştım. Nasıl kendimi tekrar böyle bir riske atacak kadar aptal olabilirdim ki?

En korkuncu da onunla bir gelecek görüyor olmamdı. O geleceğin ne kadar güzel göründüğüydü. Bunu gün gibi açık bir şekilde hayal etmişim; bedenlerimiz birleşmiş ve gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Batan bir güneşin altında, kır çiçekleriyle dolu bir bahçedeydik. Aklımdan şu an düşünemeyeceğim

sayısız başka görüntü -hayal- geçmişti. Ne zaman birlikte olsak ve onun kollarının koruyucu kozasına sarılmış olsam, hayaller daha da güçlenmişti, ta ki artık onları durduramayana kadar.

Ve Travis hakkında daha fazla şey öğrendikçe, babasının korkunç ölüm şeklini okurken sorduğum soru da cevaplanmıştı.

Travis'in yas tutmasına kim yardım etmişti? Bunu merak etmiştim.

Kendisi hakkında, taşıdığı utançlar ve yükler hakkında daha fazla şey anlattıkça, önsezimin doğru olduğunu fark etmiştim. Ona yardım eden kimse olmamıştı. Bu yüzden kendi kendine iyileşmeye çalışmış ve bunu da yanlış bir şekilde yapmıştı. Belki de hiçbir zaman iyileşmeyen yaralı yanım, onun da aynı yaraya sahip olduğunu görmüştü.

Bu da beni korkutmuştu çünkü kalbimin ona yaklaşmayı, onu yatıştırmayı, sevmeyi, onunla ilgilenmeyi istemesine, buna ihtiyaç duymasına neden olmuştu.

Ve evet, Gage'i bir çocuğun karanlıkta beliren bir canavara karşı elinde tuttuğu tahta kılıcı gibi kullanmıştım. Savaşılamayacak kadar güçlü bir şeye karşı işe yaramaz bir kalkandı.

Yine de bunları tartışmak gereksizdi çünkü gidiyorduk.

Diş fırçamı yıkayıp lavabonun üzerine koyduğum sırada kapı çalındı. Kıpırdamadan durdum ve aynada kendi gözlerimle karşılaştım.

"Haven, aç kapıyı."

Nefesimi verdim. *Easton*. Aynı anda hem kalbim sıkıştı hem de bir rahatlama hissi beni hızla kapıya götürdü.

Sabah buradan gidiyorum.

Gerçekten gitmişti.

Kapıyı açtığımda, gözleri kan çanağına dönmüş, saçları dar-madağınık kardeşimi gördüm. "Berbat görünüyorsun."

Alaycı bir tavırla, “Teşekkürler,” dedikten sonra odaya girip yatağın kenarına çöktü. Yanına oturup bağdaş kurdum.

“Zor bir gece miydi?” diye tahminde bulundum.

“Hayır. İyi bir geceydi. İtfaiyedeki çocuklarla dışarı çıktım. Biraz fazla kaçırdık ama kötü bir şey olmadı.”

İç çekerek bir süre onu izledim. “Eh, o halde neyin var?”

Duraksadı ve elini saçlarında gezdirdikten sonra gözlerime baktı. “Burada biraz daha kalmaya ne dersin?”

“Kalmaya mı?” Gözlerim büyüdü. “Ne? Pelion’da mı? Hayır. Planımız-”

“Planımızın ne olduğunu biliyorum. Ama burayı sevdim. Uyum sağladım.”

“Yanlış kişilere bulaştın, Easton.”

“Şef Hale’den mi bahsediyorsun? Hayır... Bence... Yani, kin beslediğini sanmıyorum.” Bana söylemediği bir anı düşünüyormuş gibi uzaklara baktı.

Korku, binamızı ve hayatımızı yok eden alevler gibi kalbimi sardı. Yutkundum. Travis ile bir gelecek hayal etmek başka bir şeydi. Onun da benimle bir gelecek isteyebileceğini bilmek -tabii bu isteğe güvenilebilirse- ise başka. Peki ya bunu öğrenmek için kalmak? Pekâlâ... bu, sahip olmadığım ya da toplamaya gücümün yetmediği bir cesaret gerektirirdi.

“Hayır. Devam etmek zorundayız.”

“Durursan ne olur, Haven?”

Bakışlarım hızla onu kaydı. “Ne?”

“Kaçmayı bırakırsan ne olur?”

Nefesim kesildi, kalbim hızlandı.

Easton ayağa kalkıp yatakta yanıma oturdu. “Haven, ne olur?”

“Beni yakalar!” diye ağzımdan kaçırdım. “Her şey beni yakalar.” Ve sonra yeniden başlamam, yeniden risk almam, yeniden önemsemem gerekirdi. Artık bahanem olmazdı. Geçici yaşanmışlıklar olmazdı.

Hazır değildim. Değil mi?

Elini benimkinin üzerine koydu. “Artık durma vakti geldi, Haven. Kaçmayı bırakmalısın. Beni de yanında sürüklüyorsun ve ben de artık bunu istemiyorum.”

Başımı ona doğru çevirdim, içimi bir umutsuzluk kapladı. “Ah, Easton,” diye soludum. Boğazımdan yukarı bir hıçkırık yükselirken suratım asıldı. Ellerimi yüzüme kapattım. “Seni de korumaya çalışıyorum!”

Easton uzanıp nazikçe ellerimi kaldırdı. “Ama korumana gerek yok. Yeterince korudun. Hem de binlerce kez.” Karşıma geçip daha da yaklaştı. “Dinle, bunda benim de suçum var. İstesem bile hiçbir yerde kalamayacağım şekilde davrandım. Ayrılmak canımı acıtmasın diye yanlış şeyler yaptım.”

Titrek bir nefes verdim. “Bu yolculuğa çıkmak istemedin, değil mi?”

Yavaşça başını iki yana salladı. “İstemedim ama senin buna ihtiyacının olduğunu biliyordum ve yalnız gitmene izin vermezdim.” Yüzünde küçük, yorgun bir gülümseme belirdi. “İtiraf ediyorum, iki yıl sonra hâlâ yollarda olacağımızı düşünmemiştim.” Sustu, gülümsemesi azalırken başını eğdi. “Hayatın boyunca benim için fedakârlıklar yaptın, abla. Sıra bendeydi. Ama yeterince uzun süredir yoldayız. Artık duralım, Haven. Bir kez olsun kalalım. İtfaiyede çalışmayı seviyorum. Sanırım orada bir geleceğim olabilir. Bunu *görebiliyorum*. Sen de görebiliyor musun? Hadi, kalalım,” diye tekrarladı usulca. “Bu, geçmişle yüzleşmek anlamına gelse bile.”

“Ondan nefret ediyordum, Easton.” Sözler iki yıl önce yerleştirilmiş ama şimdi patlayan bir el bombası gibi ağızından döküldü. “Ondan nefret ediyordum.” Sesim, gözyaşlarından dolayı boğuklaşmıştı. “Daha iyi biri olmasını, bizim için daha iyisini yapmasını bekleyip durdum ama yapmadı.”

“Biliyorum,” dedi. “Biliyorum, Haven. Ama aynı zamanda onu sevdin ve işin en kötü tarafı da bu. İkimiz için de artık bunu unutmanın zamanı geldi. Denemek zorundayız.”

Kederli bir şekilde başımla onayladım. Onu sevmiştim. Hem de derinden. Buna karşılık vermese de ben onunla ilgilenmeye çalışmışım. Yine de bu hiçbir fark yaratmamıştı.

Bazen bir çeşit travma sonrası stres bozukluğum olup olmadığını merak ediyordum.

Belki de yangından dolayındı. Annemizin ölümünü gördükten, bir ömür boyu korktuğum şeyin yaşanmasından sonra ortaya çıkmıştı.

Belki de sebebi sadece hayatımızda olan bitenlerdi.

Sürekli mücadele etmemizden, acı çekmemizden, hiç bitmeyen ve pek bir şey elde edemediğimiz çabalar sarf etmemizden... Belki annemi kurtarabilseydim, her şeye değdiğini düşünürdüm. Fakat kurtaramamışım. Belki de kimse kurtarmazdı. Ve eğer gerçekten mutlu olacaksam bunu kabullenmeye başlamalı, kendimi affetmeliydim. *Eğer kaçmayı bırakacaksam.*

“Korkuyorum,” diye itiraf ettim. “Beni seveceğini umduğum herkes gitti. Eninde sonunda hep gittiler.”

Peki şimdi nasıl güvenmeye başlayacaktım?

Belki de kendime inanarak.

Güvenilir olabileceğine inandığım bir adama güvenerek.

Easton uzanıp elimi tuttu ve sıktı. “Ben hiçbir yere gitmiyorum,” dedi. “Ömür boyu bana mahkûmsun.”

Sonra, küçük kardeşim kollarını açtı ve ben öne atılıp yüzümü göğsüne gömdüm. Gömleğini kavrayarak değişmez hissettiğim şeye tutundum. Ben ağlarken Easton bana sarıldı, uzun zamandır içimde sakladığım acıyı ve derinlerde yatan korkuyu serbest bıraktım.

Nihayet.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Haven

Belediye binasının kapısını açtığımızda bizi bir uğultu karşıladı. Birkaç kafa bize döndü; bazıları gülümsedi, bazıları karton bardaklarından yudumlar alırken yüzlerinde meraklı bir ifade belirdi. Kahve ve hamurışı kokulu havayı içime çektim ve ellerimi bacaklarımda gezdirdim. Easton, “Hadi gel,” diyerek beni kurabiye ve hamurışı tabaklarının yanında üç büyük gümüş semaverin durduğu masaya doğru götürdü.

Sessizce, “Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?” diye sordum.

Easton bir donut kapıp büyük, şekerli bir ısırık aldı ve cevap vermeden önce çiğnemeye ya da yutmaya zahmet etmeden, “Evet,” dedi. Devam etmeden önce ağzındaki parçayı yutmayı bekledi. “Pelion itfaiyesindeki adamların hepsi burada olacak. Kaptan hemen şurada,” dedi ve çenesini uzatıp sahnenin yanındaki sert görünümlü adama hafifçe el salladı. Adam da onu selamlarcasına karşılık verdi. “Bu topluluğa katılacaksak, doğrudan içine dalmak gerektiğini düşünüyorum.”

Easton ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Söyledikleri... Gergindi. Bunu asla itiraf etmezdi ama kabul edilmek

istiyordu. Her zaman dışlanan, başkalarını eve davet edemeyen çocuk olmuştu.

Annesi ortalıkta hiç görünmeyen çocuk.

Ama yine de bekleyen çocuk.

Bunu hak etmişti. Arkadaş edinmeyi. Kabul edilmeyi.

Bunu onun için yapıyordum. Fakat bunu kendim için de yaptığımı inkâr edemezdim. Sinirlerim gerilmişti, kalbim hem heyecanla -umutla- hem de korkuyla atıyordu. İki uzun yıl geçmişti ve ben ilk büyük riskimi almak üzereydim.

Bunu yapabilirsin. Zamanı geldi.

Kendime bir fincan kahve aldım ve yakıcı sıvıyı dikkatle yudumladım. Tüm koltuklar doluydu. Biz de arka duvara yaslanmış, topluluk üyelerinin sohbet edip gülüşmelerini ve birbirleriyle eğlenmelerini izliyorduk.

Sen de bunun bir parçası olabilirsin. İçimde yine o umut yükseldi. Evet, korku da ona eşlik ediyordu ama her zaman böyle olmaz mıydı? Easton haklıydı. Şüphenin tamamen yok olmasını bekleyemezdim çünkü belki de bu hiç gerçekleşmeyecekti. Endişeye rağmen istediğim şeye sarılmak, onu kucaklamak için bu seçimi yapmam gerekiyordu.

Hayallerimin olmasını hak ediyordum.

Eğer durup geçmişimle yüzleşmeye, sonra da özgürce geleceğime odaklanmaya istekli olmazsam bu hayallerim nasıl gerçekleşecekti ki?

Ayrıca bunu tek başıma yapmayacaktım.

Travis'in görüş alanıma girmesiyle kalbim birden hızlanıp havalara uçtu. Alçak sahnenin yanında duran Travis, polis üniforması giymiş daha genç bir adamdan bir yığın kâğıt alıyordu. Kâğıtların bir kısmını aldı ve esmer, kısa boylu, ince yapılı bir kadına uzattı. Kadın da kâğıtları diğerlerine dağıtmaları için her sıranın sonundaki insanlara vermeye başladı.

Birkaç dakika boyunca Travis'in işini yapmasını izledim, insanlar yanımdan geçerken onları dinliyor, onlarla laflayıp gü-lümsüyordu. Bir adamın omzunu sıktı ve adam Travis'e min-nettar bir bakış atıp uzaklaşırken onun sırtını sıvazladı.

Bize bir şans ver, Haven.

Evet. Evet.

Yanındaki genç polis Travis'i dürttü ve eğilip aceleci bir ta-vırla konuştu. Travis donakaldı. Kaşlarını çatarak birkaç sani-ye elindeki kâğıtlara baktı, ardından gözlerini kısarak kâğıtları hafifçe uzaklaştırdı ve şaşkınca gözlerini kırptırdı. Başını kal-dırıp benimle göz göze geldi. Genç polisin gözleri de benim üzerimdeydi ve uzaktan bile olsa boğazının bir yutkunmayla hareket ettiğini gördüm.

Travis bana şok içinde bakarken, utangaç ve mutlu bir şekil-de dudağımı ısırdım. Neden geldiğimi anlaması için Tanrı'ya dua ediyordum. Savunmasızlık beni kırılgan ve ürkek hissettiri-yordu ama yine de o umut içimde çırpınmaya devam ediyordu.

Kalacağım.

Travis'in hızla nefes aldığını, yüz ifadesinin... dehşete dö-nüşüğünü gördüm.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve dikkatim dağılmış bir şekilde bize ulaşan kâğıtları alıp bir tanesini Easton'a uzattım.

Neden bana böyle bakıyordu? Zihnim uğulduyor gibi his-sediyordum. Burada olmamdan memnun değil miydi? İçimde bir titreme başladı, o heyecanlı sinirlerim aniden dibe vurdu.

Easton'ın boğuk bir sesle, "Aman Tanrım," dediğini duydum.

Ona baktığımda elimize tutuşturulan broşürü okumaya başladığını gördüm ve şaşkınca bakışlarımı kendi broşürüme çevirdim. Yazılanları okudukça içimdeki her şey buz kesiyor, kalbim daha da sıkışyordu.

Yeni kurulan halkla ilişkiler komitesi ile birlikte Pelion Polis Departmanı, yurttaşlarımızın güvenliğini, refahını ve mutluluğunu korumak amacıyla bu aylık bülteni yayınlayacaktır. Caliope Golf ve Tenis Kulübü'nün mevsimlik bir çalışanının polis şefimize zarar verdiği ve saygısızlık yaptığı dikkatimizi çekmiştir. Bu nedenle Easton ve Haven Torres, PELION'IN EN İSTENMEYENLERİ listesinin bu sayısında yer almaktadır. Bu kişileri, birbirine sıkı sıkıya bağlı toplumumuzdan mümkün olduğunca çabuk ayrılmaları için teşvik ediniz. Bir vatandaş dışarıdan biri tarafından incitildiğinde, tüm vatandaşlar incinir. Pelion aile dostu bir kasabadır ve halkla ilişkiler komitesi hem kalıcı hem de geçici tüm sakinleri denetlemektedir.

Başlığın altında da fotoğraflarımız vardı; Easton'ın sosyal medyada paylaştığını hatırladığım fotoğraflardan birinde sadece yüzlerimiz büyütülmüş, yakın çekim haline getirilmişti.

Gözlerin bize çevrildiğini hissettiğimde boğazımdan küçük, hırçın bir ses çıktı.

Bize *bu kişiler* demişlerdi.

Okumaya devam ettim. Duramıyordum. Olduğum yere çakılmışım, başımı kaldıramıyordum. Gözlerim satır satır Easton'ın yaptığı kötülükleri ve benim onun davranışlarına izin verişimi okumaktan vazgeçmiyordu. Ardımızda bıraktığımız tüm yıkımları, tutuklamaları, boşanma davalarını, halk içindeki kavgaları...

"Nasıl... nereden..." Tıkandım.

Easton, "Sosyal medyam," derken sesi düz ve duygudan yoksundu. "Los Angeles'tan ayrıldığımız günden beri kaldığımız her yerden paylaşım yaptım."

Uyuşmuş, kafam karışmış, stresten hasta olmuş gibi hissettim. Böyle bir listeyi derlemek için ne kadar çok çalışıldığını

düşündükçe aklımı kaçıracak gibi hissediyordum. Tüm gözle-
rin üzerimde olduğunu biliyordum. Bizi yargılıyorlardı.

En istenmeyen.

En istenmeyen.

En istenmeyen.

Bazı bilgiler çoğunlukla doğrudu, bazıları ise çılgınlık de-
recesinde yanılttı. Bunun bir önemi yoktu. Bunu her kim yap-
tıysa, Kaliforniya'dan Maine'e kadar yerel belediyelerle temasa
geçmek için çok zaman harcamış ve çok çaba sarf etmişti.

Neden?

İntikama odaklanmıştım.

İntikam mı?

*Evet. Sana karşı bir yanlış yapıldığında intikam almaktan
daha doğal ne var?*

*Yeni kurulan halkla ilişkiler komitesi ile birlikte Pelion Polis
Departmanı.*

Bunu o yapmıştı. Travis yapmıştı. Kendimi alev almış ve
sersemlemiş gibi hissediyordum. Fısıltılar yükseliyor, insanlar
mırıldanıyordu. Adımı duydum, konuşan kişinin sesi küçüm-
seme doluydu.

"Eh, buraya yerleşmesini isteyeceğimiz insanlara benzemi-
yorlar," dedi biri.

"Bu biraz kaba oldu," diye cevap verdi bir başkası. "Ama
katılıyorum," diye ekledi.

"Başımıza açacakları sorunları hayal edebiliyor musunuz?"
diye sordu bir başkası. "Çoktan başlamışlar gibi görünüyor."

"Rezil insanlar."

Easton'a bir göz atma cesaretini gösterdim. Bakışlarının,
uzakta başını eğerek Easton'ın tüm günahlarını özetleyen
kâğıdı okuyan itfaiye şefine odaklandığını gördüm. Kardeşimin

bakışları yere kaydı. Bu ifadeyi daha önce de görmüştüm. Kaldırımında oturup iki parmağını annemin bileğine bastırırken; annemin izleri yangından gelen ışıktaki kıpkırmızı parlıyordu.

Bu, onu öldürüyordu. Ruhunun yavaşça ölmesini izliyordum. Yine.

Bakışlarım Travis'in sersemlemiş yüzüne kaydı, birden nasıl hareket edeceğini hatırlar gibi oldu ve kalan el ilanlarını bırakıp bana doğru ilerledi.

Kaç.

Fakat bunu yapabilecek gibi görünmüyordum.

Travis yaklaşırken, umutsuzca yıkılmamaya çalışarak durdum. "Haven." Sesi nefes almakta zorlanıyormuş gibi bir fısıltıdan ibaretti. "Burada olacağını bilmiyordum."

"Evet, belli ki bilmiyordun," derken sesim kendi kulaklarıma bile donuk ve cansız gelmişti. Elim titreyerek broşürü havaya kaldırdım. "Bunu sen mi yaptın?"

Yutkundum, gözleri bir an için kapandı. "Ben... hayır. Bu ilanı ben bastırmadım ama bu benim hatam. Acemimden Easton'ı araştırmasını istemiştım." Önce kardeşime, sonra da başka bir yere baktı. "Bunun sorumluluğunu alıyorum. Ama böyle olacağını..." Kalbim yavaşça kırılırken Travis keskin bir nefes verdi ve elini saçlarında gezdirdi.

"Senin... intikamın," dedim.

Omuzları düşerken bana yalvarır gibi baktı. "Evet. İntikamım."

Daha fazla insan okudukları hakkında dedikodu yaparken sesler yükselmeye başladı. Durum kötü görünüyordu. Korkunç görünüyordu. Ben de bizim bu cennet gibi topluluğun bir parçası olmamızı istemezdim.

Rezil insanlar.

Öyleydik. Rezildik ve bu broşür bunun yarısını bile anlatmıyordu.

Easton korkunç seçimler yapmıştı. Elimde bunların bir listesi vardı. *Kendi* sorunlarım yüzünden onu ülkenin öbür ucuna sürüklemiştim ve o da bu yüzden böyle davranmıştı. Bencil ve düşüncesizdim. Evde kalıp iyileşmeye, tanıdığı insanlarla ve meşgalelerle birlikte olmaya ihtiyacı vardı. Bense buna izin vermemiştim. Ardımızda bıraktığımız enkaz zincirine neden olan bendim. Bir başkası değildi.

Travis elini uzattı. “Haven, lütfen,” dedi. “Bunu düzeltme izin ver. Çok özür dilerim.”

Alçaktan uçan bir uçağın gürültülü uğultusu mırıltıların üzerinden duyuldu. Pencereye yakın biri, “Bir pankart taşıyor,” dedi.

Travis’in gözleri büyüdü. “Aman Tanrım, hayır,” diye soludu.

“Calliope’de deniz paraşütü dersleriyle ilgili bir reklam,” diye cevap verdi bir başkası, pencereden uzaklaşıp kalabalık odanın önünde yaşanan daha ilginç drama döndü. Travis’in gözleri kısa süreliğine kapandı, omuzları düştü ve belli ki bir konuda rahatlamış bir şekilde derin bir nefes verdi.

En istenmeyenler.

Yani biz.

Travis önce Easton’a, sonra da bana baktı. “Bunu açıklama izin verin,” dedi.

Bakışlarım yavaşça odada gezindi, insanlar bulanıklaştı ve gözlerimin önünde gri, titreşen bir sis oluştu. Belki Travis bunun olmasını istememişti, belki de bu ölçüde ya da bu şekilde olmasını istememişti ama yine de bunda parmağı vardı. Artık olan olmuştu.

Bize bir şans ver, Haven.

Sözleri yalandı.

Bana defalarca yalan söylenmişti ve ben yine de *umut etmeye* devam etmiştim.

Temizim.

Bir daha asla kullanmayacağım.

Market parasını uyuşturucuya harcamayacağım.

Ve hepsinden kötüsü: *Bu sefer orada olacağım.*

Tüm o eski yaralar tekrar açıldı. Bu ihanetin ışığında, taze bir acıyla kanadım. Travis bana değer verdiğini söylemiş ama bir şekilde bunun olmasına izin vermişti.

Easton, “Tebrikler,” derken sesi hâlâ donuktu, dudakları keyifsiz bir şekilde yukarı kıvrılmıştı. “Mükemmel bir intikam aldın. Tam da söylediğin gibi bekledin ve öyle saldırdın.” Elini uzattı. “Zekice bir strateji. Sen kazandın.”

Travis’in dudakları ince bir çizgi halini aldı ve çenesi sanki dişlerini sıkıyormuş gibi kasıldı. Easton’ın eline baktı ama tutmadı. “Durum görüldüğü gibi değil-”

Çenemi kaldırarak, “Bir önemi yok,” dedim. Boğazımda bir hıçkırığın yükseldiğini hissettim ama bu insanların önünde ağlayamazdım. Yapamazdım. “Bizden kurtulmak için el ilanları yapmanıza gerek yoktu,” dedim kalabalığa. “Mürekkebi ve araştırmaya ayırdığınız zamanı boşa harcamanıza üzüldüm. Zaten hiç kalmayacaktık. Hadi, gidelim.” Easton’ın hâlâ havada duran elini kolundan çekerek indirdim.

Easton elimi tutmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Döndüğümüzde Travis bana doğru uzandı ama ondan kaçıp jöle gibi hissettiren bacaklarımın üzerinde yürüdüm. Derin öz bilincim kaslarımın seğirmesine neden olsa da sadece hareket etmeye odaklandım. *Uzaklaş. Uzaklaş. Kaç.*

Gözyaşlarımın akmasına izin vermeden önce arabaya binmemizi ve Easton’ın otoparktan çıkmasını bekledim. Kalbim de gururum da yerle bir olmuştu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Travis

İçimde bir şeylerin yıkıldığını hissediyordum. Ben ne yapmış-
tım böyle?

Başımı ellerimin arasına alarak çaresizlik içinde inledim. Beni asla affetmeyecekti, zaten affetmesi için bir sebebi var mıydı ki? Her şeyi başlatan ve Haven ile Easton'ın herkesin önünde küçük düşmesiyle sonuçlanan olay benim aptalca, yanlış yönlendirilmiş intikam ihtiyacımdı.

Haven ve Easton gittikten sonra Spencer'ı *öldürmek* istemiş-
tim. Fakat gözleri hem şok hem de utançtan kocaman açılmış-
ken acınası bir şekilde, "Burada olacaklarını bilmiyorduk," de-
mişti. İlanla ilgili benim onayımı almamış olmasına duyduğum
öfkeyi bastırmaya çalışmışım ama her şeyin benimle başladığı-
nı ve ilanın basılmasına izin vermekle ihmalkâr davrandığımı
biliyordum. Şef bendim. Dikkatimden kaçmış olması kabul
edilemezdi. Bu noktada, sorumluluk bana aitti.

Görevimin gereğini yerine getirmemem sonucunda
Haven'ı ve Easton'ı mahvetmişim. *Yüce Tanrım*. Gözlerindeki
yaralı bakışları, her ikisinin de umutsuzca gururlarına tutun-
maya çalışmalarını ve bunu zar zor başarmalarını hatırladım.

Hayatları boyunca istenmeyen iki insan. Bu çok... duygusuzca hissettirdi. *Vicdansızca.*

Daha önce de böyle suçlanmışım. Ve haklılardı.

Tüm broşürleri toplayıp kalabalığa bunların bir hata olduğunu söyledim ama artık bir anlamı yoktu. Herkes fısıldaşıyor, yanlış davranışları için insanları suçlamanın doğru olup olmadığı konusunda tartışmalar yaşıyordu. Berbat hissediyordum, kafam boşu boşuna bunu düzeltebileceğim yolları düşünmekle meşguldü.

Bree ve Archer yanıma geldi, bakışlarındaki hayal kırıklığı o kadar netti ki, yerin dibine girmeyi istedim.

Suçlu Spencer'a ve Birdie Ellis'e atmak *kolay* olurdu ama her zaman kolay yolu seçiyordum. Ayrıca evrensel bir düzeyde, bunun benim son dersim olduğunu hissediyordum.

Hangi yolu seçersen seç, her şeyini kaybedeceksin.

Bir yol ayırımına gelmişim ve görünüşe göre her iki yol da aynı yere çıkacaktı.

Kamyonetime ön camından dışarı baktım, yağmur damlaları camın üzerinden aşağı süzülüyor ve eski kırmızı ahır bulaşıklaştırıyordu. Damarlarımda ise bir ıstırap dolaşıyordu.

Tüm gece uyuyamamıştım. Gün doğar doğmaz buraya gelmiş, biraz huzur bulmaya ve kafamı toplamaya çalışmıştım. Çünkü gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm Haven'ın, elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu fark ettiği anda yüzünde beliren ifadeydi.

Yüzündeki ifade ve tüm Pelion'ın yargılayıcı gözleri onun üzerindeyken orada öylece durması kalbimi paramparça etmişti. Oysa burası onun için rüya gibi bir yerdi. *Ona huzur veren bir yer.*

Yağmur damlaları arkalarında iz bırakarak süzülüyor, bulutlar geçip gidiyordu. O anda acı bir gerçekle daha yüzleştim.

Archer da bir zamanlar böyle hissetmişti.

Ben de bunun bir parçasıyım.

Böyle hissetmeyi hak ediyordum.

Haven hak etmemiştir.

Easton da öyle.

Broşürde Easton'ın suçları vurgulanmıştı ama listenin Haven'ı da derinden yaraladığını biliyordum çünkü onu seviyordu. Ayrıca ikisi de kasabadan kabul görmek için oradaydı. Titrek bir nefes aldım. Mesele şuydu ki... Böyle bir listeyi okumanın nasıl bir his olduğunu biliyordum çünkü Easton'ın yaşadığını ben de yaşamıştım. İnsanları incitmek için bilerek bir şeyler yapmıştım. Ardımda yıkım bırakmıştım, hem de iki yıldan daha uzun bir süre boyunca. Fakat onun aksine, dışlanmamıştım ve bana kucak açılmıştı. Bana ikinci bir şans verilmişti. Kahretsin, ikinci bir şanstın daha fazlası verilmişti. Sadece kabul görmekle kalmamış, aynı zamanda bir sevgiyle ödüllendirilmiştim.

Ancak bundan çok da uzun olmayan bir zaman önce, o toplantıda olanları ya da onun benzerini yaşamak istemiştin.

Topluluğa katılmak, bir şeyin parçası olmak için oradaydılar. Onların yaşadıklarını yaşamış insanlar için risk almak çok zorken, kabul edilmeyi isteme riskini göze almışlardı. Haven'ı gördüğüm anda orada bulunma nedenlerini anlamıştım ve bu içimde baş döndürücü bir mutluluk yaratmıştı. Bu karara nasıl, neden ve ne zaman vardığını bilmek istiyordum çünkü onlar hakkında yazılanları görmeden önce bile ağlamış gibi görünüyordu. Bu seçimin büyük bir cesaret gerektirdiğini biliyordum. Gözleri kızarıp şişmişti ama yüzünde saf bir umut vardı.

“Aptal, aptal, aptal,” diye mırıldandıktan sonra oturuşumu dikleştirdim.

Annemin bana verdiği fotoğraf albümlerinin geri kalanı hâlâ yolcu koltuğumda duruyordu. Birini elime alıp boş boş karıştırdım, babamın olduğu bebeklik ve çocukluk fotoğraflarımı gördüm. Üzerinde yedi mum olan bir pastanın önündeki fotoğrafım son fotoğrafımızdı.

Bunu neden yapıyorsun? Kendine işkence etmek için mi? Kimsenin sevgisine layık olmadığını hatırlamak için mi?

Neden gittiğini hatırlamak için mi?

Albümü kapattım. Orijinal tapu senedindeki diğer tek değişiklik en üstte yer alıyordu. Ona bir göz attım. Daha önce okuduğum için Archer için bir tehdit oluşturmadığını biliyordum, bu yüzden yakmaya gerek yoktu. En kötü ihtimalle benim için bir tehdit oluştururdu ama endişelenmiyordum. Archer uyumlu biriydi ve bunu görmezden gelmeye ya da geçersiz kılmaya istekli olacağını biliyordum. Onu bir kenara fırlattım, ağır fotoğraf albümünü de koltuğa geri koymak için elime aldım ama o sırada arkasından, üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf düştü. El yazısı hem yabancı hem de tanıdıktı.

Kalbim tekledi.

Titreyen ellerimle zarfa uzandım. Duran kalbim aniden düzensiz bir şekilde atmaya başladı.

Sakin okuma. Her ne yazıyorsa, kalan son parçanı da yok edebilir.

Öte yandan, okumak zorunda olduğumu biliyordum. Mecburdum.

Zarfı açarken kalbim kaburgalarımı resmen tekmeliyordu. Mühür çoktan yırtılmıştı. *Daha önce okunmuş.* Ancak okuyan ben değildim.

Travis

Mektubu açtığımda nefesim kesildi. Daktiloyla yazmıştı.

Elbette öyle yazmıştı, o kış okumayı daha yeni öğrenmiştim. Yedi yaşındaki bir çocuğa yazıyordu.

15 Mayıs

Sevgili Travis,

Bu şimdiye kadar yazdığım en zor mektup ama sen iyi ve akıllı bir çocuksun, bu yüzden sana söyleyeceklerimi anlamak için elinden geleni yapacağını biliyorum.

Bazen anneler ve babalar yanlış nedenlerle evlenirler. Bazen de, mutlu olmamalarına rağmen gerekenden daha uzun süre birlikte kalırlar. Annenle bana olan da buydu ve bu yüzden artık birlikte yaşamayacağız. Ne olursa olsun asla değişmeyecek olan tek şey, sana duyduğumuz sevgi olacak. Bir gün, yapılan tüm hataları öğreneceksin ama asla inanmaman gereken bir şey var ki o da senin de onlardan biri olduğun. Sen benim zeki, anlayışlı küçük adamımsın ve senin baban olmaktan çok ama çok gurur duyuyorum.

Bir süreliğine gidiyorum, Şampiyon ama bu uzun sürmeyecek. Senin için geri döneceğim çünkü seni asla geride bırakmam. Ve yüz yüze geldiğimizde, tüm bunları anlayacak kadar büyük bir çocuk olduğunı bildiğim için her şeyi açıklamaya çalışacağım. Seni göl kenarındaki bir araziye görmeye götürmüştüm, hatırlıyor musun? Hani şu kırmızı ahır ve sıra sıra meyve ağaçları olan? Zamanı geldiğinde o arsaya büyük bir ev inşa edeceğim

MIA SHERIDAN

ve orada mutlu olacağız. İkimizi ellerimizde oltalarla o iskelede hayal edebiliyorum, Şampiyon.

Sen de edebiliyor musun?

Bu resmi aklında tut.

Şu andan itibaren, lütfen bana güven. Ve en önemlisi, lütfen kendi bilge ve şefkatli kalbine güven. İçindeki o parçayı dinle. O seni asla yoldan çıkarmayacaktır.

Önümüzde uzun yıllar var, Şampiyon. Yaşamak, gülmek, her türlü dersi, iyisiyle kötüsüyle ve aradaki diğer her şeyiyle öğrenmek için yıllarımız var. Soruların olduğunda ya da rehberliğe ihtiyacın olduğunda, ben orada olacağım.

Her zaman yanında olacağım.

Seni tüm kalbimle seviyorum,

Baban

Afallamış bir şekilde boğuk bir nefes verdim, taze gözyaşları gözlerimi yakıyordu.

Veda etmeden gitmemiştii. Bana mektup yazmıştı ama bundan şimdiye kadar haberim olmamıştı.

Babam kısa bir süreliğine gitmişti. Muhtemelen boşanma davası sonuçlanana, öfkeler yatışana kadar Alyssa ve Archer'ı güvenli bir yere götürmek istemişti.

Onları korumak amacıyla geçici olarak ayrılmıştı çünkü âşıktı.

Bir erkeğin sevdiği bir kadın için ne kadar ileri gidebileceğini hiç anlamamıştım. Çünkü o derin duyguyu hiç hissetmemiştim. Fakat artık hissediyordum.

Travis

Dünya tersine dönmüştü, şimdiye kadar doğru olduğunu düşündüğüm her şey yerle bir olmuştu.

Evet, babam âşık olmuştu ama beni de sevmiştir. *Seni asla geride bırakmam.*

Başımı kaldırıp eski kırmızı ahıra baktım, bir güneş ışığı bulutların arasından süzülüyordu.

Hangi yolu seçersen seç, her şeyini kaybedeceksin.

Ve aniden, bir anda, ne yapmam gerektiğini anladım.

Korku içimi titretti. Korku ve daha önce hiç tatmadığım, *doğru şeyi yapma* hissi.

Kendi bilge ve şefkatli kalbine güven.

Güveneceğim, baba.

Kontağı çevirdim. Önce birkaç yere uğramam gerekiyordu. Islak çakılların üzerinde dönerken lastikler gıcırdadı ve kasabadan çıkış yoluna doğru sürdüm.

.....

Ben ona doğru ilerlerken annem elindeki poşetleri dengeleyip anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırıyordu. Saat daha sabahın onuydu ve çoktan alışverişe çıkmıştı.

Hafifçe irkildi ve gelenin ben olduğumu fark edince rahat bir nefes verdi.

“Travis. Geleceğini söylememiştin.”

Babamın mektubunun olduğu zarfı kaldırdım. Yine elindeki alışveriş poşetleriyle ilgilenmeye başlamışken kaşları çatıldı. “Bu ne-” Tanıdığını fark ettim. “Ah, anlıyorum.” Hafifçe omuz silkti ve kapıya doğru bir adım attı. Ancak ağır makyajının altında yüzündeki tüm kanının çekildiğini görebiliyordum.

Kapıyı açıp içeri girdiğinde onu takip ettim. “Bunu ben-den sakladın,” dedim. Yol boyunca ona ne söyleyeceğimi hiç

düşünmemiştim, içimde o kadar çok düşünce ve duygu dolaşıyordu ki plan yapacak halim kalmamıştı. Sadece nedenini bilmek istiyordum.

Poşetleri kanepeye bırakıp bana döndü. Soğukkanlılığını geri kazanmıştı, bunu yapması sadece bir dakikasını almıştı. “Sana bir faydası olmazdı, Travis. Sadece acını deşmiş olurdum. Yedi yaşındaydın. Daha sonra mektubun varlığını bile unuttum.”

Bir insanın böyle inanılmaz derecede, körü körüne bencil olabileceğine inanamayarak başımı iki yana salladım. “Bu benim için çok şey ifade ederdi,” dedim boğuk bir sesle. “Bunu benden, anlamak için çok küçük olduğumu düşündüğün için saklamadın. Varlığını da unutmadın. Ona karşı beslediğin acıyı benim de çekmemi istedin çünkü bu senin işine geliyordu. O, seni terk etti. Yalanlarına ve manipülasyonuna dayanamadı. Ama beni terk etmedi. Beni hiç terk etmedi. Oysa ben tüm hayatım boyunca... tüm hayatım boyunca, içimde onun beni terk ettiği düşüncesinin acısını taşıdım.”

Bilezikleriyle oynadı, gözleri kısıılırken yanakları kızarmaya başladı. Öfkesini topluyordu. Görünüşe göre öfke onun kal-kanıydı ama aynı zamanda silahı görevini de görüyordu. Onu, korumak ve... yaralamak için kullanıyordu.

Bu zamana kadar bundan payıma düşeni almıştım. *Sana ne oldu?* diye sormak istedim. Öte yandan bunun bir önemi yoktu. O asla değişmeyecekti. Daha iyi biri olmak, kendini düzeltmek için birçok fırsatı olmuştum ama onları hiç değerlendirmemiş-ti. “Seni *istemedi* bile!” diye bağırdı. “Ona hamile olduğumu söylediğimde yüzünü görmeliydin! Sanki biri karnına yumruk atmış gibiydi.”

“Çünkü onu kandırmıştın!” diye bağırdığımda irkilmesi hoşuma gitti. Bu kadına bağlanmış olmanın nasıl bir şey olduğunu *biliyordum*, bu yüzden babamın nasıl hissettiğini merak

etmeme gerek yoktu. Babam da hatalar yapmıştı ama sonunda, onurlu olanı yapmaya çalışmıştı. Ve ben, doğumum planlanmamış olmasına rağmen bencil annemin, babamın beni sevmediğine, beni ikna etmesine izin vermeyecektim. Kalbim aksini söylüyordu. Babamın sevgisini *hissetmiştim*. Beni sevdiğine ama yine de terk ettiğine inanmak, içimde çocukluğumdan beri taşıdığım derin bir yıkım yaratmıştı. Daha fazla o yıkımı içimde taşıyamayacaktım. Derin, ferah bir nefes aldım ve nefesimi verirken, öfkemle kinimi de dışarı attım. Artık bunlara da tutunmayacak, anneme dönüşme riskini almayacaktım. “Bana verdiğin o evrakları yaktım,” dedim. Bir tanesi dışında. Yine de bunu ona söylemeyecektim.

Gözleri büyürken dudakları büzüldü. “Ne yaptın? Aman Tanrım! Orijinalleri vererek sana güvenebileceğimi sanmıştım! Ne kaybettiğinin farkında mısın sen? Hatta ne kaybettiğini *biliyor musun?*”

“Hayır, kaybeden sensin, anne.” Ona son bir bakış attım. “Eğer beni biraz olsun sevseydin, bu mektubu bana verirdin,” diyerek mektubu tekrar havaya kaldırdım. “Her şeyi ve herkesi kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçmeye o kadar isteksizsin ki kaybettin. Her şeyi kaybettin. Ben de dahil.”

Bununla birlikte dönüp uzaklaştım.

Pelion’a -eve- dönüş yolu önümde uzanırken, annemin sözleri yankılandı.

Sana güvenebileceğimi sanmıştım, demişti.

Güvenemezsin, diye düşündüm.

Ama belki ben kendime sonunda güvenmeye başlayabilirim.

•••••

Birkaç yere daha uğradım, özellikle itfaiyede yapmam gereken bazı açıklamalar ve istemem gereken bir iyilik vardı. Sonra da eve doğru yola çıktım.

Yeniden evimde olmak, hem tanıdık gelen hem de hiç tanıdık gelmeyen şeylerle çevrili olmak tuhaftı. Artık burası evim gibi hissettirmiyordu. Sarı Kafes Hanı'nın, uyumsuzlar ve kahkahalarla dolu o evin hissettirdiği gibi değildi. Orası sevgi ve hatta aşkla doluydu.

Bolca içkiyle dolu olduğunu söylememe bile gerek yoktu.

Ev sahibemden gelen mektubu bir kenara iterek yemek masama yerleştirdim. Onunla daha sonra ilgilenecektim. Bilgisayarım önümde duruyordu ve birkaç dakika boyunca pencereden dışarı, gölü kapatan ağaçlara baktım. Gölün net manzarası tam olarak seçilmiyordu ama yapraklı dalların arasından küçük mavi parıltıları görebiliyor ve suyun getirdiği huzuru hissedebiliyordum. Bu göl beni kaç kez rahatlatmıştı? Sayamayacağım kadar çoktu. Bu topluluktaki *insanlar* beni şu ya da bu şekilde kaç kez teselli etmişti? Yine, sayamayacağım kadar çoktu.

Burt'ün bana Betty ve kayıp sözcükleri hakkında anlattıklarını düşündüm. Birbirlerini nasıl tamamladıklarını, her birinin diğerinin eksikliğini nasıl giderdiğini düşündüm.

Haven'ı ve Easton'ı düşündüm.

Nasıl göçebe olduklarını ve bir yuva arayışlarını düşündüm.

Ve benim de onların gözünden görene kadar asla tam olarak şükretmediğim bir yuvaya sahip oluşumu.

Utaniyordum, minnettardım, yıkılmıştım ve mahcup hissediyordum.

Tüm bu hislerin üzerime çökmesine, tenime işlemesine, kalbimi doldurmasına ve iliklerime sızmasına izin verdim. Böylece

Travis

olduğum ve olabileceğim kişiyi bulacaktım. Babamın olacağıma inandığı kişiyi de.

Kendi bilge ve şefkatli kalbine güven...

Bana bahşedilen sayısız armağanı nasıl hafife aldığımı, tüm inancımı bir kenara bırakıp en kötü yanlarımı nasıl kucakladığımı düşündüm.

Artık o adam olmak istemiyordum.

Daha iyi biri olmak istiyordum.

Okuma gözlüklerimi takıp bir belge açtım ve yazmaya başladım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Travis

Kasaba toplantısının... devamına geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim,” dedim ve mikrofondan çıkan kulak tırmalayıcı bir ses, zaten yıpranmış olan sinirlerimi yoklayınca yüzümü buruşturarak hafifçe geri çekildim. Devam etmeden önce hafifçe boğazımı temizledim. “Bunun bir anda ortaya çıktığını biliyorum ve zaman ayırdığınız için hepinize minnettarım. Tekrar.”

Eğilip ayaklarımın dibindeki zımbalanmış kâğıtlardan oluşan bir kutuyu kaldırdıktan sonra Deb’e uzattım. Kutuyu küçük bir hışımla elimden alırken ağırlığının altında hafifçe sendeledi. Mikrofondan uzaklaşarak, “Orada bir el arabası var,” diye fısıldadım.

“Tanrıya şükür,” diye mırıldandı ve kutuları taşımak için kullandığım çekiciyi bıraktığım yere doğru birkaç adım attı. Deb ilk kutuyu kalabalığa doğru götürdü ve herkesten dokümanlardan birer tane alıp öne uzatmasını istediğinde kalabalıktan mırıltılar yükselmeye başladı. İnsanların yüzünde biraz ilgili biraz da endişeli bir ifade vardı. Kâğıtlar dağıtılırken birkaç dakika bekledim. Deb geri dönüp orta ve arka sıralara

dağıtmak üzere ikinci bir kutu aldı. Uzun bir hafta ve uykusuz geçen birkaç gece boyunca derlediğim listeyi çoktan okumaya başlayan ilk vatandaşlara bakmaktan kaçındım. Yüzlerini görmeye dayanamazdım. Çok yorgundum ama korku ve aşağılanma duygusu içimi kemiriyordu.

“Yıllık toplantıda Torres kardeşler hakkında dağıtılan broşür her açıdan yanıltıcı,” diye başladım. “O bilgilerin hiçbirinin kamuoyuna duyurulmasını istememiştim...” Spencer’a bir bakış attığımda utanarak başını eğdi. “Fakat tüm sorumluluğu üstleniyorum çünkü gururum ve eksikliklerim yüzünden o listenin derlenmesine neden olan tohumu eken bendim.” Etrafıma bakındım ve kâğıtların bir sıradan diğerine geçişini izledim. “Hem birey olarak hem toplum olarak bundan daha iyiyiz. Sekiz yıl önce, insanları dışlamanın nelere yol açtığını ve kucaklayıcı bir ruhu benimsediğimizde bunun hepimize ne gibi güzellikler kazandırdığını öğrendik.”

Boğazımı temizledim. Mırıltılar yükseliyordu. Eh, mırıldanacak çok şey vardı.

“Torres kardeşlerle ilgili olarak, taraf tuttuğumu da açıkça belirtmek isterim. Taraf tutuyorum çünkü Haven Torres’e âşığıyım. Ona derinden, acınası bir şekilde ve tüm benliğimle âşığıyım.” Ağızların açık kaldığından emindim ama görüşüm azıcık bulanıklaşmıştı. “Belki bunun için erkendir-”

“Belki de tam zamanıdır!” diye bağırды biri aşağıdaki kalabalıktan. Ses Bayan Connick’e ait gibi gelse de tam emin olamamıştım.

“Her ne olursa olsun, uzun bir süre boyunca çekeceğim eziyet ve acılara tanıklık etmek eminim birçoğunuz için teselli olacaktır. Hatta muhtemelen hayatımın geri kalanı boyunca. Bir sonraki hayatımda da devam etmesi kuvvetle muhtemel.”

Mırıltılar devam etti. Sayfalar çevrildi. Arka sıralardan biri, bir maddeyi okurken, “Bu da ne böyle? Kim böyle bir şey yapar?” diye bağırdı.

“Haven Torres, tanıma şansına eriştiğim en cesur, en koca yürekli insan. Bulunduğu her toplum, onu bünyesinde barındırdığı için şanslı olacaktır. Bir toplumun onun gibi insanlara sahip olması, piyango kazanmakla eşdeğer. İnsanlara çok değer veriyor, hatta eşyalara bile ve biz onu hak etmiyoruz çünkü hiçbirimiz bunu yapmıyoruz.” Hızlıca etrafıma bakındım. “Easton Torres hatalar yaptı. Ama ben de yaptım.” Gözlerimi kısıp bir kez daha boğazımı temizledim. “Herkesin içinde özellikle de benim, başkalarını yargılamaya hakkım yok. Hayatları mahvedecek şeyler yaptım. Bazılarının affedilemez olarak değerlendirceği şekillerde davrandım.” Duraksadım ve devam etmek için kalan azıcık cesaretimi de topladım. “Listede yer almayan bir diğer gerçek de Easton’ın, kız kardeşinin hayatını kurtararak bir kahraman gibi davranmış olmasıdır ve bu yüzden hayatımın geri kalanını ona minnettar olarak geçireceğim. İlk kasaba toplantısında yaşananlarda payım olduğu için pişmanım. Ve bunu gösterip kamuoyundan özür dilemek amacıyla, şimdiye kadar yaptığım tüm ahlak dışı, utanç verici, maalesef kutsal şeylere saygısızlık içeren ve... şey, bazı durumlarda resmen yasadışı olan şeylerin bir listesini hazırladım. Çünkü Easton Torres ya da kendim için mazeret üretemem ama ona katılabilirim. Ve ben de bunu yapmak için buradayım. Ona katılmak için.”

Ön sırada oturan ve Pelion merkezindeki evcil hayvan bakım dükkânını işleten Moira Cormier’ye bakmaya cesaret ettim. Bir sayfayı okuyup diğerine geçerken gözleri irileşmiş, dudakları aralanmıştı. “Orada bazı rezillikler var. Göreceğiniz gibi, ilgili kişilerin mahremiyetini korumak için isimleri ve belirli tarihleri sansürledim.” Yutkundum. Mırıltılar tekrar yükseldi ama bu

sefer sadece ufak bir gürültü yaratmamışlardı. Yüzüm yanıyor, kaslarım gerginlikten ağrıyor gibiydi. Bu insanların bunları bilmesini istememiştim.

“Eh, farkındayım... şey, bu maddelerden bazılarının beni polis şefi olarak istememenize neden olabileceğini biliyorum. Sizi suçlayamam. Eğer kasabanın yararına olduğunu düşünüyorsanız ben görevimden çekilmeye hazırım,” diye sözümü bitirdim. Korkmuş ve perişan hissediyordum ama yine de omuzlarımdan garip bir yük kalkmıştı. Üzerimden kalkan bu yük için minnettar mıydım yoksa bu boşluğun yerini daha farklı ve daha ağır bir yük mü dolduracaktı bilemiyordum.

Fakat bunun getireceği her şeyi kabul edecektim. Bunu hak etmiştim.

Daha önce hiç kimse için savaşmamıştım. Kendim için savaşmakla çok meşguldüm. Sadece kendimi düşünüyordum. Haven ise tam tersini yapıyordu. Ve onu seviyordum. Tanrım, onu çok seviyordum.

Lisemizdeki yaşlı kimya öğretmeni Ellen Russo ayağa kalkıp kâğıdı salladı, yaşlı yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. “Kimya laboratuvarında *ne* yaptım dedin, Travis Michael Hale? Vücudunda kimyasal yanıklar olmadığı için şa-”

“O *bendim!*” Tek kolunda çocuğunu taşıyan Tracy Berry, diğer kolunu kaldırarak ayağa kalktı. “Sansürlenene *benim* adım!” Etrafa sıırttı ama kocasının, yüzünü avuçlarının içine aldığı görünce gülümsemesi soldu. Kaldırdığı kolu yavaşça yanına düştü. “Futbol takımının kaptanıydı. *Bütün* kızlar onu istiyordu,” diye açıklama yaptı. “Tanrım, aş artık şunu. Daha seninle tanışmamıştım bile,” diye homurdanırken gözlerini devirdi ve koltuğuna geri döndü.

Millet sayfaları çevirerek aralarında tartışırken yüzüm yanmaya devam ediyor, utanç göğsümde bir kaya gibi oturuyordu.

Bunu hak ettin. Her bir parçasını.

“Bir saniye, ne? Striptiz kulübü mü?” diye bağırarak Maggie, ayağa kalktı ve rahatsız olduğu her halinden belli olan Norm’u da dayanışma için yanına çekti. Parmağıyla sayfaya vurdu. “O masum çocuğu striptiz kulübüne mi götürdün?” diye bağırdı, şaşkınlığı ve hayal kırıklığı ses tonunda açıkça görülüyordu. Ürperdim. “Bunu nasıl yaparsın? Seni tahta kaşığımla dövmem gerek! Çok ayıp, Travis Hale!”

“Biliyorum, Maggie,” dedim mikrofona. “İnan bana, biliyorum.” Ellerimi ceplerime soktum. Hem yerin dibine girmek istiyor hem de bunun amacının, bu insanların önünde durup ayıplamalarını tecrübe etmek olduğunu biliyordum. Hepsi her bir maddeyi okurken beklemeliydim.

Bir süre daha hepimiz burada kalacaktık.

Önce Amber Dalton’a baktım; Archer’ı rahatsız etmek için birden fazla kez kullandığım genç kıza ve yıllar önce gölün diğer yakasında çalıştığı bir striptiz kulübünde birlikte komplo kurduğum kadına. Ağzı açık kalmıştı. Hikâyesinin bir kısmını biliyordum. Evde zor zamanlar geçirmişti. Bir süre birlikte zaman geçirmiş, sonunda da birbirimizi aşmıştık. Sorunlarına ve bazı planlarımda oynadığı role rağmen Amber’ın tatlı bir yanı vardı. Ne yazık ki hiçbir zaman birbirimizin olumlu yönlerini ortaya çıkaramamıştık. Birbirimizin boşluklarını asla dolduramadık. Hayatını yoluna koymuş, bir tamirciyle evlenmişti ve evde iki küçük kızı vardı. Büyüdüğü evin aksine, şu anki evine bir kez bile polis çağrılmamıştı. Gözüm ona takıldı, şok olmuş ifadesine rağmen dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ve bana göz kırptı.

Küçük bir nefes verdim, içimde bir şeyler hafifledi.

“Seni piç kurusu, o benim posta kutumdu!” Linton Whalley yumruğunu kaldırarak bağırdı. “Onu üç kez değiştirdim!”

Ah, doğru. Yanımdaki masanın üzerinde duran dosyayı alıp sahneden indim ve onun en sonda durduğu sıraya yürüdüm. Dosyayı açıp kredi kartlarım da dahil olmak üzere hesaplarımdaki her kuruşu tüketen çek yığınınını karıştırdım. “Bir çek yazdım. Bir posta kutusunun ortalama fiyatına baktım, üçle çarptım ve yüzde beş faiz oranı ekledim.”

Linton çeki elimden aldı, gözleri öfkeyle parlıyordu. “Malıma zarar verdin.”

Omuzlarım düştü ve başımı onaylayarak salladım. On sekiz yaşındaydım. Beynim eriyor olmalıydı. Linton duraksayıp gözlerini kısarak bana baktı. “Ama,” diye devam etti. “Geçen yaz karım bayıldığında onun elini de tuttun. Oraya ilk giden sendin ve onu sakinleştirdin. Doğrusunu söylemek gerekirse, beni de.” Dudaklarını birbirine bastırdı ve çeki kaldırıp yırtarken gözlerime baktı. “Ödeştik, Şef.”

Bir nefes daha verdim, merhametli davranmıştı. “Teşekkür ederim,” diye soludum.

Sahneye dönüp mikrofona eğildim. “Hepinizden özür diliyorum,” dedim. “İncittiklerimden. Kullandıklarımın. Yaptığım tüm o şeyler asla sizinle ilgili değildi, tamamen benimle alakalıydı. Keşke daha erken akıllansaydım. Keşke daha çabuk farkına varabilseydim.” Duraksadım, umutsuzca duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum. “En çok da...” Yutkundum ve sonunda cesaretimi toplayarak vücudumu salonun kenarında duran kardeşime çevirdim. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı ve bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyordum. “En çok da,” diye tekrarlardım. “Senden özür dilemek istiyorum, Archer çünkü sen ailemin bir parçasısın. Ve benim... benim senin yanında olmam gerekirdi. Bunun yerine, işleri daha da kötüleştirdim.” Önümdeki kürsünün üzerinde

duran dosyanın sayfalarını çevirdim. “Eğer yetmiş üç ile yüz dört arasındaki sayfalara bakarsanız, Archer’a yaptığım tüm adice şeyleri görebilirsiniz. Ek-1a zalimce davrandığım zamanları özetliyor. Ve ek 2-a ile 3-c arası da manipülatif olduğum zamanları. Aradaki farkı ve her birinin seni nasıl etkilemiş olabileceğini düşündüğümü bilmen için bunları ayırmak istedim. Ek 4-a ise seni *insanların içinde* dışladığım zamanları özetliyor ki bu en kötüsü olabilir. Sen benim ailemdensin ve ben seni dışladım. Tanrım, çok özür dilerim.”

“Haven geçenlerde senden özür dilediğime dair bir şeyler söyledi ama aslında hiç dilemedim. Yani beni tamamen affetmiş olamazsın. Bu sözleri hiç söylemedim ama hissettim. Acını ve yalnızlığını görmezden geldiğim tüm zamanlar için inanılmaz derecede üzgünüm. Eğer zamanda geriye dönebilseydim, her şeyi çok farklı yapardım. Çünkü seni incittim, Bree’yi incittim ve Tanrım...” Bir nefes daha aldım, boğazıma konuşabilme çok az izin veren bir yumru oturmuştu. “Eğer yaptığım herhangi bir şey o iki oğlanın ve o küçük kızın var olmamasına neden olsaydı, sadece sizin değil, sadece benim değil, koca bir dünyayı mahvetmekten sorumlu olurum.”

Burt, iki insanın bazen birbirini mükemmel bir şekilde tamamladığını, içlerindeki boşlukları doldurmaya yardımcı olduklarını söylemişti ve Bree ile Archer da birbirleri için bunu yapmışlardı. Bree’nin işaret dilini bilmesiyle Archer tüm dünyasını açmıştı. Ve o da babasının kaybının üstesinden gelmesinde Bree’ye yardım etmişti. Ayrıntıları bilmiyordum ama bu kadarını biliyordum.

Bense hile ve manipülasyon yoluyla aralarına girmeye çalışmıştım.

Mırıltılar kesilmişti, kafalar Archer ve benim aramda dönüyor, bekliyorlardı. Bree Archer'ın yanına gidip sessizce kocasının yanında durdu. Sanki Bree'nin varlığı sadece kendisinin anlayabileceği sessiz bir şekilde onunla konuşuyormuş gibi, Archer ona baktı ve gülümsedi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Söylemem gereken bir şey daha vardı. "Babamız ve kardeşinin sonu çok kötü oldu: bir otoyolda, kana bulanmış bir halde. Sen de oradaydın. Biliyorsun." Bir anlığına gözlerimi kapattım. Yüzüm acıyla buruştu. Ellerim titriyordu. Bütün salon sessizliğe bürünmüştü, kafamın içinde sadece uğuldayan kanımın sesi yankılanıyordu. Tekrar Archer'ın gözleriyle buluştum. "Eskiden sık sık olayın olduğu yere giderdim... yolun kenarında otururdum... müdahale edebileceğim, bir şekilde durdurabileceğim bir senaryo hayal ederdim. Bugün oraya gittim ve birden aklıma geldi: eğer beni affettiğini ama gerçekten affettiğini kalbinde hissedebilirsen, o zaman bir şekilde bunu durdurmuş olacağız. Döngüyü kırmış olacağız. Bizim için bunu istiyorum, Archer. Bunu oğulların için ve Tanrı'nın izniyle bir gün benim de sahip olabileceğim oğullarım için istiyorum."

Kalbim göğsümü tekmelemeye devam etti, beklerken parmaklarım titriyordu. Archer karısına baktı, kurdukları bir başka sessiz iletişimden sonra dönüp bana doğru yürüdü. Sahneye adımını attığında ellerini kaldırdı. *Hiçbirimiz geçmişe dönemeyiz, dedi. Ama şimdi buradayız. Ve yeni başlangıçlar söz konusu olduğunda bu, başlamak için oldukça iyi bir zaman. Sen varsan ben de varım.* Yanıma gelip elini omzuma koydu ve sonra konuşmak için geri çekti. *Sonuna kadar kardeşiz, dedi.*

Hissettiğim muazzam rahatlamayla dolu küçük, boğuk bir kahkaha attım. "Evet. Evet, varım." Kollarımı kardeşime

dolayıp onu sıkıca kavradım, Bree'nin yanağındaki bir damla yaşı sildiğini ve durduğu yerden bizi izlediğini gördüm. Ona bize katılmasını işaret ettim ve o da sahneye yürüdü. Kasaba beni affetmeyebilir ya da bana bir daha asla güvenmeyebilirdi. Tüm bunlara rağmen ailemi geri kazanmıştım. Bana bir şans daha vermişlerdi ve ben de buna dört elle sarılacaktım. Ve artık kesin olarak biliyordum ki babam beni sevmişti. Beni bir kenara atmamıştı. Beni asla ikinci en iyi ya da istemediği biri olarak görmemişti. *Sevilmıştim.*

Fakat sevilmemiş olsaydım bile, *artık* seviliyordum ve Tanrım, bunun için minnettardım.

Bree durduğumuz yere kadar gelip kollarıyla bizi sardı.

Archer'ın omzundaki elime bakarken kaşları çatıldı. "Eşekli yüksük takmanın bir nedeni var mı?"

Birbirimizden ayrılırken, "Ah, şey, bir anımı hatırlatıyor," dedim. "Ve o anıyı bu gece burada hatırlamak istedim." *Bana güç vermesi, bunu neden yaptığımı hatırlatması için.*

Birinin, "Bu güzel bir aile sevgisi gösterisiydi," dediğini duydum. "Ama hâlâ şef olmalı mı bilmiyorum. Kırk yedinci sayfayı okudunuz mu? İnsanlara nasıl örnek olduğunun farkında mısınız?"

Bunun için hiçbir savunmam yoktu.

Bree mikrofona eğildi. Mırıltılar yeniden başlamıştı ve birkaç kişi hâlâ utançlarını okurken, diğerleri verilecek tepkiler hakkında sorular soruyordu. Birinin, "Aile başka, bu başka; kamu hizmeti daha yüksek standartlar gerektirir," dediğini duydum.

Bakışlarını etrafta gezdirerek, "Hepimizin utandığımız şeyler listesi vardır," dedi Bree. "Tabii bu kadar uzun olmayabilir." Rahatsız bir kahkaha attı. "Ama her birimiz kendimize ait bir

liste yapabiliriz. Sizinkinde neler olurdu?” Rastgele dinleyenlerden birini işaret etti. “Ya da sizinkinde?” Parmağını sola doğru hareket ettirdi.

Görünüşe göre Elmer Lunn soruyu ciddiye almıştı. Ayağa kalktı, ellerini ceplerine sokup başını öne eğdi ve itiraf etti: “Bazen canım sıkıldığında kütüphaneye gidiyor ve tüm kitapların şömizlerini değiştiriyorum. Bu hayatıma biraz heyecan katıyor.”

Ardından biri yüksek sesle, keskin bir nefes aldı. “Seni şeytani piç!” Kasabanın kütüphanecisi Marie Kenney ayağa kalkıp ona nefret dolu bir bakış attı.

Clyde Chappelle ayağa kalkınca bütün kalabalık ona döndü. “Alucard adında bir ruh gibi davrandım.”

Kız kardeşi June yavaşça ayağa kalkarken gözleri şokla irileşmişti. “Çocukken yıllarca ruh çağırma tahtası aracılığıyla konuştuğumuz ruh mu? Tüm sırlarımızı öğrenmek isteyen ve reddedersek bizi ayak parmaklarımızdan çekerek yataktan çıkarmakla tehdit eden? O Alucard mı?”

“Evet,” dedi utançla. “O. Yani ben. Ben oyum.”

“Yetişkin hayatım boyunca Alucard yüzünden terapi gördüm, seni hasta şeytan!” Kardeşinin üzerine atıldı ama en yakın arkadaşı Honey Smythe tarafından engellendi.

Bill Donnelly, “Kayınvalidemin köpeğini ezdim ve yerine yenisini sahiplendim,” diye itiraf etti.

“Chewie’yi mi?” Marie Flanders’ın nefesi kesildi. “Yani Chewie... *Chewie* değil mi?”

Norm ayağa kalktı, başı öne eğikti ve Maggie’nin gözleri paniğe benzer bir şeyle açılmıştı. “Özel tarifli patates salatamı oto-yol kenarındaki süpermarketten fıçı ile satın alıyorum.” Norm

sandalyesine geri çökerken toplu bir soluk alma sesi duyuldu. “En iyisi o çünkü,” diye mırıldandı savunmacı bir tavırla.

Maggie’nin suçlayıcı bir şekilde, “Eh, artık istesen de istemesen de emekli olmak *zorundasın*. Hem de utanç içinde,” diye tısladığını duydum.

Cricket ayağa kalktı. “Betty’nin kocasını öldürdüm ve bunun için üzgün değilim.” Archer ve Bree ile aynı anda başlarımızı çevirdik. Tüm kalabalık ona doğru dönerken bir başka toplu nefes alma sesi duyuldu. Cricket uzanıp Betty’nin elini tuttu ve etrafına bakındı. “Onu dövdü. Kafasına o kadar çok vurdu ki, Betty’nin konuşmaya devam edebilmesi bile mucize. Ben de onu öldürdüm. Kedisi Bob Smitherman’ı öldürmem sadece bir kazaydı. Kürek sallarken önüme çıkmıştı. Ve bunun için üzgünüm. Ona alabileceğim en büyük mezar taşını aldım ama bu yeterli gelmiyor.”

Betty ayağa kalkarken hâlâ yanında oturan Burt’ün elini tutuyordu. “Şiddetin bu kadar uzun sürmesine izin verdiğim için hapse girmesi gereken kişi ben olmalıydım. Senin... benim yüzünden... şeyin...” Kelimeyi bulmakta zorlanırken alını, gözle görülür bir şekilde kırıştı.

“Tutuklanmam,” dedi Cricket.

“Kodese tıklması,” dedi Burt.

Mikrofona doğru eğilerek, “Hapse girmesi?” diye önerdim.

“Evet!” Bana bakıp gülümserken rahat bir nefes aldı. “Hapse girmen benim hatamdı.”

Fakat Cricket başını iki yana salladı. “Hayır, değildi. Sen onu terk etmiş olsan bile bunu yapardım ve yine de üzülmezdim. Aile her şeydir. Yanılmıyorsam Şef Hale yakın zamanda bu konuda çok şey öğrendi.” Bana nazik bir gülümseme sundu.

“Tamam, tamam,” dedi Bree. “Anlaşıldı. Şey, teşekkür ederim.” Etrafına bakındı. “Mesele şu ki, hepimizin bir listesi var. Travis Hale o gün lokantada kocamın ve büyük olasılıkla benim hayatımı kurtaran çağrıya cevap verdi. Bir an bile tereddüt etmeden içeri daldı.” Bana baktı, elimi avucunun içine aldı ve bırakmadan önce nazikçe sıktı. “O iki küçük oğlan ve küçük kızın burada olmasının nedenlerinden biri de o.” Dikkatini tekrar beni izleyen gözlere çevirdi. “Yıllar boyunca sayısız çağrıya cevap verdi. Eminim her birinize küçük de olsa yardım etmiştir.”

Mırıltılar tekrar yükseldi ama bu seferkiler onu onaylar nitelikteydi, birkaç kişi de başını onaylayarak sallamıştı. Bree bana gülümseyerek, “Kendisi yeğenlerini sevgiye ve haddinden fazla dondurmaya boğan harika bir amcadır,” dedi. “İyi ve kahramanca işler listende daha pek çok madde var ve hepimiz yıllar içinde bu listeye eklemeler yapacağını umuyoruz. Buna güveniyoruz.”

Topluluktan bazıları başını aşağı yukarı, bazıları iki yana salladı. Hep bir ağızdan konuşuyorlardı, görünüşe göre bunu şu anda durduramayacak kadar heyecanlanmışlardı.

“Yine de bir hesap verilse iyi olabilir,” dedi solumdaki biri. “Elli üçüncü sayfadaki şeyi yapan bir kamu görevlisine gerçekten ihtiyacımız var mı? Hem de bir *kilisede*?”

Bir başka ses, “Daha açık olmak gerekirse, mezarlıktaydı,” diye ekledi.

“Bu daha kötü!” diye bir bağırış geldi.

Yan gözle Lucinda Rogers’ın haç işareti yaptığını gördüm.

Başım ağrımaya başlamıştı. Arka tarafta birisi ayağa kalktı ve odanın diğer tarafındaki birinin cevap verdiği başka bir itirafta bulundu. Göğsümden bir kahkaha yükselirken bile görüşüm

bulanıklaştı. Evet, verilecek hesaplar ve dağıtmam gereken, tüm birikimime mal olacak bir yığın çek olabilirdi. Yine de bir dakikalığına oturmak zorundaydım, bunalmış ve sayılamayacak kadar çok duygu ile sarsılmıştım. Bir nefes verip yakındaki plastik sandalyeye doğru birkaç adım attım ve üzerine çöktüm. İnsanlar ayağa kalktıkça bakışlarımla onları takip ettim. Bağırışlar artarak yön değiştiriyordu ve ben orada oturup, ortalığın tam bir kargaşaya dönüşmesini izledim.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Haven

Mavi yazlık elbisemi bavuluma yerleştirirken zihnimde yabanmersini festivalinde giydiğim günün anısı canlandı ve göğsüm sıkıştı. Bir an için aynı kahkahaları duyduğuma, sıcak gün ışığını omuzlarımda hissettiğime yemin edebilirdim. Elbiseyi ve anıyı katlayıp ayakkabılarımın altına soktum.

Yabanmersini yastığıma yaslanmış oturuyordu ve Travis onu kazandığında yaşadığım heyecan selini, onu ellerime teslim ettiğinde duyduğum sevinci hatırlayarak hüznle ona baktım. Onu burada bırakmalıydım, bakmak her zaman acı verecekti. Ve o aptal bir pelüş hayvandan başka bir şey değildi. Onu göğsüme bastırıp gözlerimi kapattım ve yüzümü onun düz, yamalı *kürküne* gömdüm. Toz gibi kokuyordu. Çok uzun zamandır bir rafta tutulmuştu. Onu bir seyahat hayvanı yapmaya karar verdim ve kıyafetlerimin üstüne yerleştirip üzerine hafif bir baskı uyguladım.

Kapıma vurulan sert bir yumruk beni umutsuz hayallerimden ve anıları toplayıp ayakkabılarımın altına sokmaya çalıştığım faydasız girişimimden uzaklaştırdı. Maine'de geçirdiğim zamana dair görüntüler birbiri ardına gelmeye devam ediyordu.

Hayatımın sonuna kadar da böyle olmasından korkuyordum. “Haven! Aç kapıyı, benim.”

Kapıyı açmamla içeri dalması bir oldu. “Easton, ne ya-”

Kollarımı kavrayıp beni hafifçe sallarken sırtıyordu. “Ne olduğuna inanamayacaksın.”

Ona yandan bir bakış attım. Gülümsemesi parlaktı ama geri kalanı... kötü görünüyordu. Saçları darmadağınktı, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve kıyafetleriyle uyumuş gibi görünüyordu. “Berbat görünüyorsun.” Birbirimizi selamlama şeklimiz bir döngüye girmiş gibiydi. Yine de kardeşimin sabahları ölümden dönmüş gibi görünmesi de öyle.

Kollarımı bırakırken, “Biliyorum!” diye karşılık verdi. “İtfaiyedeki çocuklar beni bir buluşmaya davet ettiler. Yaşananlardan sonra bile yanımda oldular.” Yüzünde şaşkın bir minnettarlık belirince boğazımın aniden tıklandığını hissettim. Sürekli dışlanan çocuk ve kısa bir süre önce *herkesin önünde* dışlanan adam, sonunda kucaklanmıştı. “Bütün gece ayaktaydım, alkol ve sigara içtim, kumar oynadım,” diyerek sözlerini gururla bitirdi.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. “Kumar mı?”

Aman Tanrım. İşlerin daha da kötüye gidebileceğini düşünmemiştim ama Easton’ın elbette yanıldığını kanıtlaması gerekiyordu. “Lütfen banaparamızla kumar oynamadığını söyle. Sahip olduğumuz tek şey o.” Kasaba toplantısından sonra yıkıldığını biliyordum... Utanmıştı... ama bizi Maine’in ortasında işsiz (ikimiz de işten ayrılmıştık) ve kalacak yerimiz olmadan (Betty’ye bugün Sarı Kafes Hanı’ndan ayrılacağımızı bildirmiştim) bırakacak kadar kendine zarar veren biri miydi?

Başını iki yana salladı. “Hayır, hayır. Yani, evet, üç bin dolar-”

“Üç bin!” diye çıktım. Son iki yılda sadece üç bin iki yüz dolar biriktirebilmiştik, böylece bir yere yerleşirsek ve hemen iş

bulamazsak ya da arabam bozulursa, bir güvencemiz olacaktı. Dudaklarım yaşadığım şokla aralandı. İkimiz de o paraya dokunmayacağımıza söz vermiştik. Kaldığımız süre için Betty'ye ödeme bile yapamayacaktım. "Aman Tanrım, aman Tanrım-"

"Hayır, dinle! Ben kazandım! Kazandım! Parayı ikiye katladım." Elini dağınık saçlarının arasında gezdirerek arkasını döndü. Tekrar bana döndüğünde sırtışı daha da genişlemişti.

Olduğum yerde donakalırken ona ölümcül bakışlar attım, kalbim boğazımda atıyor, midem bulanıyordu. Onu *öldürecek*tim.

"Beni duydun mu? Paramızı ikiye katladığımı söyledim!"

"Her kuruşunu kaybedebilirdin," dedim sıkılı dişlerimin arasından. "Hiç aklını çalıştırmaz mısın, Easton?"

"Biliyorum. Kusacağımı sandım, Haven. Ama kaybetmedim. Kazandım. Ve şunu dinle. Sonunda bahis acayip büyüdü, Haven. Tanrım! Gece üç gibiydi, tamam mı? Hepimiz saatlerdir içiyorduk. Şu itfaiye kaptanı Eric Philippe'i hatırlıyor musun? Parası bitti ve o da bir arazisinin tapusunu ortaya koydu. *Artık işime yaramıyor. Karım ve ben şehrin diğer ucunda küçük ama mükemmel bir yere sahibiz. İhtiyacım olmayan bir yer için neden vergi ödeyeyim ki?* dedi ve bahse girdi. Sahip olduğumuz her kuruş, artı Calliope'deki arazinin tapusu." Ellerini tekrar saçlarında gezdirdi, o anı yeniden yaşıyormuş gibi gözleri irileşmişti. "Ellerimin hâlâ titrediğine yemin edebilirim. Ama ben kazandım. Kahrolası şekilde kazandım!"

Başımı iki yana sallayarak aklımı toplamaya çalıştım, kalbim çılgınlar gibi atıyordu. Güvenliğimizi riske attığı için duyduğum öfke ve onu *öldürme* arzusu, paramızı ikiye katladığı için duyabileceğim sevinçle savaşıyordu.

Ya kaybetseydi?

Ancak kaybetmemişti. Kazanmıştı.

Bu da artık buradan çok ama çok uzaklara gidebileceğimiz anlamına geliyordu ki bu hem içimi acıtıyor hem de rahatlatıyordu.

“Arazi mi?” Başımı bir kez daha sallarken sözlerini yavaş yavaş idrak ediyordum. “Calliope’de mi? Onunla ne yapacağız ki?” *Satacak mıyız? Geri mi vereceğiz? Kumarı oynayan adam sarhoştı. Biz konuşurken karısı muhtemelen cesedini gömüyordu.*

Easton derin bir nefes verirken gülümsemesi yumuşadı. “Kallacağız,” dedi. “Araziyi görene kadar bekle, Haven. Bu sabah oraya gittim. Hava mis gibi meyve kokuyor. Çok güzel, gölün hemen kenarında, eski kırmızı bir ahır var. Sana itfaiyedeki pozisyondan bahsetmiştim ve onun için sadece bir teste girmem gerekiyor... Çocuklar bunu başarabileceğimden eminler. Çalışmama yardım etmeyi bile teklif ettiler.” Ben ağzım bir karış açık söylediklerini dinlerken, nefes nefese duraksadı. “Pelion’da sadece bir fidanlık olduğunu, Calliope sakinlerinin alışveriş yapmak için oraya gitmek zorunda olduğunu söylemiştin.”

Dudaklarım kapanırken çenemi hafifçe yukarı kaldırdım. “Evet,” diye mırıldandım. “Ayrıca raflardaki bitkilere yaptıkları muamele utanç verici!” Bir anlık öfke patlaması sesimi yükseltmemeye neden olmuştu.

Bana baktı. “Öyle mi? Peki... bu konuda bir şeyler yapsak nasıl olur? Mesela o arazide bir iş kursak? Arazi artık bizim. Ahır, işyerini kurmak için mükemmel bir tercih olurdu. Bir sürü park alanı da var. Elimizdeki parayı biraz envanter satın almak için kullanabiliriz. Küçük bir başlangıç olur ama eminim çok geçmeden-”

“*Kalalım* mı?” Keyifsiz bir kahkaha attım. “Kalalım? Ben bir iş kurayım, öyle mi? Sen de itfaiyeye katıl? Hayır, hayır kalamayız. İtfaiyedekilerin seni en azından kumar ve içki arkadaşı

olarak geri kabul etmesine sevindim.” Ses tonuma sızan acımasızlığa engel olamadım. “Ama biz burada *dışlanıyoruz*.”

Gözlerimi sıkıca kapattım. O broşürün hatırasıyla irkilmeyi bırakmam kaç yılımı alacaktı?

Tüm korkularım ve güvensizliklerim iki kelimeyle özetlenmişti.

En istenmeyen.

“Biz bu kasabaya ait değiliz, Easton.” İnsanların, verandalarında limonata içtiği ve çocukları yemyeşil çimleri sulayan fiskiyelelerin altında oynarken elmalı turtalarını pencere kenarında soğumaya bıraktığı bu mükemmel kasabaya ait değildik. Bizim gerçekte kim olduğumuz hakkında en ufak bir fikirleri bile yoktu. Buraya ne kadar *ait olmadığımızı* bilmiyorlardı. Bilseler, ne derlerdi?

Hayır. *Kaç. Uzaklara git. Kaçmak zorundaydık.*

Fakat Easton hâlâ gülümsemeye devam ediyordu. Bitkin, akşamdan kalma, solgun ve aşırı mutlu görünüyordu. Başını eğerken gülümsemesi büyüdü. “Bence izlemen gereken bir şey var.”

Yandaki bir hareket dikkatimi çekince başımı kapıya, Betty, Burt ve Cricket’in durduğu yere çevirdim.

“Partiden önce itfaiyedeki çocuklar kasaba toplantısına onlarla gidip gitmeyeceğimi sordular. İstemedim ama... ısrar ettiler. Bir şapka takıp arkada saklandım.” Duraksadı. “Bu... şey, en hafif tabiriyle ilginçti.” Sırıttığında kaşlarım çatıldı. “Benimle gel.”

Dirseğimi tutup beni kapıya götürdü. Betty neredeyse sersemlemiş bir halde koluma girdi ve diğerlerini merdivenlerden ofise kadar takip ettik. Cricket beni masanın arkasındaki

sandalyeye oturtup bir video açtı. Birkaç gece önce kasaba toplantısı için bulunduğum salonu tanıdım.

Betty, “Bu... şey...” diye konuşmaya başlayıp oynat tuşuna basmak için öne eğildi ama sonra duraksadı; bir kelimeyi unuttuğunda olduğu gibi yine alnı kırıışmıştı.

“Şaşırtıcıydı,” dedi Burt.

“Hayır... hayır, pek sayılmaz.”

Bir kez daha denedi. “İlgi çekiciydi.”

Betty’nin kaşları daha da çatıldı.

“Olağanüstüydü.”

Sırıttı. “Olağanüstüydü! Evet. Evet, öyleydi. Ah, olanları görene kadar bekle.” Ve sonra oynat tuşuna basmasıyla uykusuz görünen ve kaskatı bir şekilde hareket eden Travis sahneye çıktı. Perişan görünüyordu... ve korkmuştu. Yaklaştım, kalbim göğsümü tekmelerken kapının kapanırken çıkardığı yumuşak sesi ve yalnız kaldığımı zar zor fark edebilmişim.

O sandalyede oturup her şeyi izledim, duygularım bir uçtan diğerine çılgınca savruluyordu. Sonunda arkama yaslandım, kahkahalarımı tutamazken gözyaşları yanaklarımdan dökülüyordu.

Ardından titreyen parmaklarımla videoyu baştan başlattım, söylediği şeyi tekrar duymaya ihtiyacım vardı. *Haven Torres’e âşığım. Ona derinden, acınası bir şekilde ve tüm benliğimle âşığım.*

Ayrıca bu sözleri desteklemek için yaptıkları... *Her şeyini* ortaya koymuştu... hem de bizim için. Bunu daha önce kimse yapmamıştı. Hiç kimse.

Ayağa kalkıp kapıyı açtım. Betty, Burt, Cricket ve Easton dışarıda beni bekliyorlardı. “Aman *Tanrım*.” Söylenecek başka bir şey yok gibiydi.

“Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştik,” dedi Betty, gülümsemesi kalbi kadar yumuşak ve nazikti.

Aman *Tanrım*.

“Kasaba hâlâ bunu konuşuyor,” dedi Cricket. “Sanırım uzun bir süre daha da bunu konuşacaklar. Çoğu insan sabahın erken saatlerine kadar evlerine dönmedi. Duyduğumuz kadarıyla aileler yeniden bir araya gelmiş, dostluklar tekrar kurulmuş, vicdanlar rahatlamış. Herkes birbirini bağışlamış ve bir daha böyle şeyler yapmayacaklarına yemin etmişler. Pelion bu sabah çok daha güzel bir yer.” Betty gülümsedi. “Cricket ve ben halkla ilişkiler grubuna katılmaya bile davet edildik. Adı Bob Smitherman Vatandaşlarla İletişim Konseyi olarak değiştirildi. Tabii ki, misyonu da büyük ölçüde... şey... ah...”

“Değişti,” dedi Burt.

“Evet. Evet, değişti. *Büyük ölçüde*,” diye vurguladı.

Bob Smitherman... ölü kedi. Az önce Cricket’in toplantıda itiraf ettiği şeyi hatırladım. Zavallı Bob Smitherman. Ve zavallı Betty. Zavallı Cricket. Başımı hafifçe salladım. Yine de tüm bunları düşünmek... daha sonraya kalacaktı. “Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Söylenecek *çok şey* vardı.

“Konuşmak için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum. En azından bizimle değil,” dedi Burt.

Haklıydı. Hayır, muhtemelen değildi. Başım döndü. “Gitmem gerek,” dedim.

Cricket gülümsedi. “Bence de.”

Yanlarından hızla geçerken, “Odalarınızı tutmaya devam edeceğim, tatlım!” diye seslendi Betty. Ön kapının yanındaki kancadan anahtarlarımı alıp kapıyı açtım.

Gage dışarıda, kırmızı spor arabasına yaslanmıştı ve beni görünce yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Durduğumda o

da elinde kocaman bir buket gülle arabasından uzaklaştı. Merdivenlerden yavaşça indiğimde çiçekleri bana uzattı. Onları iki kolumu birden kullanarak tutabildim ve burnuma götürüp hafif kokularını içime çektim. “Gage? Burada ne işin var?”

Başını eğdi, biraz mahcup görünüyordu.

Bu beni şaşırttı. Ve büyüledi. Mükemmel Gage Buchanan önümde kendini mahcup hissediyordu. “Kalabileceğini duydum.”

“Kimden?” Kaşlarımı çattım.

“Travis’ten. Dinle...” Bir anlığına arkama baktıktan sonra bakışlarımla buluştu. “Bence aramızda özel bir şeyler olabilir, Haven. Eğer peşinden tam anlamıyla koşmadıysam, bunun tek nedeni hayatımda ciddi bir şeyler istediğim bir noktada olmam ve senin sadece kasabadan geçiyor olmandı. Ama şimdi... eh, işlerin nereye gidebileceğini görmek isterim.”

Ona ağzım açık bakakaldım.

Onu *öldürecektim*.

“Anlamadım?”

Tehdidimi yüksek sesle dile getirdiğimi fark ederek, “Seni değil,” dedim. Çiçekleri ona geri uzattım. “Teklifin beni onurlandırdı, Gage. Ve sen ciddi birini *hak ediyorsun*. Demek istediğim mükemmel birini, yanında mükemmel olabileceğin birini.” Çünkü Gage Buchanan mükemmeldi. “Ama o ben değilim.” Eğilip yanağından öptüm. “Umarım arkadaş olabiliriz. Şimdi gitmem gerek.”

Ve böylece arabama atlayıp Sarı Kafes Hanı’nın garaj yolundan çıktım. Dikiz aynasından baktığımda, Easton da dahil olmak üzere tüm ekibin ve elinde kocaman buketiyle onlara katılmak için merdivenlerden çıkan Gage’in verandada durmuş, uzaklaşmamı izlediklerini gördüm.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Haven

Evinin kapısı ardına kadar açıldı ve papatya desenli beyaz bir sepeti olan eski bir bisiklet verandaya yaslanmıştı. Kalbim durdu. İçeride bir *kadın* mı vardı? Arabamdan yavaşça inip kapıyı kapattım ve tereddütle yerini Pelion adres defterinden bulduğum Travis'in evine yöneldim.

Kapıyı çalıp başımı içeri uzattım. İçeri girerken, "Merhaba?" diye seslendim. Kalp atışlarım hızlanmış, kulaklarımda yankılanır hale gelmişti. Evde taze boya kokusu vardı. "Travis?"

Elinde bir kutuyla köşede belirdiğinde gözleri şaşkınlıkla irileşti. Kutuyu yavaşça yere bıraktı ve doğrulurken bakışlarını benimkilere dikti. "Haven?"

"Selam." İçeride ilerledikçe etrafa yığılmış diğer kutuları da fark ediyordum. "Taşınıyor musun?"

Cevap arar gibi etrafına bakındı. "Şey, evet. Birkaç hafta sonra ama şimdiden toparlanmaya başladım."

"Nereye?"

"Nereye mi?" diye tekrarladı.

"Nereye taşınıyorsun?"

Hafifçe başını salladı. “Sadece... sokağın biraz aşağısına. Ev sahibinin kuzeni buraya taşınacakmış, o yüzden beni kovdu.” Öylece durup dikkatle beni izledi. “Burada ne yapıyorsun?”

Parmağımı sandalyenin demirinde gezdirerek birkaç adım attım. Bakışlarım pencerenin yanında uzanmış, güneş ışığının tadını çıkaran Tirmikella’ya kaydı. Travis’e dönüp tek kaşımı soru sorarcasına kaldırdım.

“Onu Betty’den aldım,” diye açıkladı. “Betty bu sabah bıraktı. Ona iyilik yaptığımı söyledi.” Söz konusu kediye şöyle bir baktı. “Tirmikella etrafında çok fazla insan olunca ürkekleşiyor. Pansiyon onun için ideal bir yer değil.” Bakışlarını kaçırdı ve Tirmikella sanki onun bariz yalanını doğrularcasına güneş altındaki yerinden miyavladı. *Küçük suç ortağı.*

Dudaklarım seğirdi. Bu koca polisin bir *kedi* sever olduğu ortaya çıkmıştı.

Aslında bundan zaten şüpheleniyordum.

Boğazımı temizledim. “Kardeşimin artık bir arazisi var.”

Gözlerini bana çevirdi. “Öyle mi?”

“Dün gece itfaiyedeki bir adamdan kazanmış. Ona iş de teklif etmişler.” Bekleyip Travis’e anlamlı bir bakış attım. “Komik olan şu ki, o adamlar Easton’dan bir kasaba toplantısına gitmesini istemişler ve duyduğuma göre... eh, *unutulmaz* bir toplantıymış.”

Bakmaya devam etti. “İlginç,” dedi sonunda.

Altdudağımı ısırarak başımı salladım. “Sanki o toplantıda ne olacağını biliyorlarmış, sanki onlara önceden söylenmiş gibi.”

Bir kez daha, “İlginç,” dedi.

“En şaşırtıcısı da kardeşimin o gecenin ilerleyen saatlerinde aynı itfaiyecilerin birinden biraz para ve bir arazi kazanması.”

“Şanslıymış,” dedi boğuk bir sesle.

“Öyle, değil mi?” Parmağımı çeneme vurdum. “Ama... biz hiçbir zaman şanslı tipler olmadık. O yüzden merak etmeye başladım...”

“Hımm.”

Dudaklarım kıpırdandı. Travis, durumu anlamış olmasına rağmen hâlâ biraz rahatsız görünüyordu ve sanki ağzı dışında her yeri aniden taşa dönüşmüş gibiydi.

“Senin bir arazin olduğundan bahsettiğini hatırladım. Easton’ın şu anda sahip olduğu arazinin tapusuna bakarsam ne bulacağımı merak ettim. O itfaiyeciye poker oyununda *kaybedilmesi* için ne zaman, kim tarafından devredilmiş olabileceğini görmek ilginç olurdu.”

Gözlerini sessizce üzerimde tutmaya devam etti, sonunda ellerini ceplerine sokabilmek için hareket etti ama titrediklerini fark etmiştim. “Yapma,” dedi.

“Yapmayayım mı? Neden?”

“Çünkü... araziyi geri almayacağım. Archer, Bree ve çocukların evinin hemen aşağısında, göl kenarında daha küçük bir eve taşınıyorum. Ev sahibi bir ara satmak isteyebileceğini bile söyledi. Hâlâ bir işim olursa ve biraz para biriktirebilirsem harika olacak. Pelion’da. Spor salonuna yeterince yakın. Gerçi sahilde koşmayı daha çok sevdiğimi fark ettim.” Sanki bu kadar çok şey söylemek onu yormuş gibi bir nefes verdi.

“Ben o araziyle ne yapacağım ki?” Tanrım, bir heykele benziyordu, sanki biraz kımıldasa paramparça olacaktı.

Bakışlarını benden uzaklaştırıp gözlerini kıstı. “Başkalarının on bin bahçe yapmasına yardım etmek için mükemmel bir yer gibi görünüyor,” dedi bir süre sonra. Ardından da tekrar gözlerimle buluştu. *Ah*.

Kardeşimin de önerdiği şey buydu. Fakat bunu nasıl kabul edebilirdim? Nasıl mümkün olabilirdi? “O arazi senindi,” dedim. “Bunu neden yaptın, Travis?”

Omuz silkti. “Onunla hiçbir şey yapamam. Bak, Pelion polis şefinin Pelion kasabası sınırları içinde yaşaması gerektiğini açıkça belirten bir düzenlemeye rastladım ki ben de öyleyim. Polis şefi yani. En azından şimdilik öyleyim. Her neyse, Archer düzenlemeyi kabul etti ve bu sabah da yürürlüğe girdi. Artık geri dönüşü yok. Zaten o araziyi satmak zorunda kalacaktım.”

“Ama parayı alacaktın!”

“Para umurumda değil, Haven,” dedi yumuşak bir sesle. “Senin de umurunda olduğunu sanmıyorum. Ama satın başka bir yere yerleşmeyi tercih ediyorsan da bu senin vereceğin bir karar. Yine de öyle yapmanı umuyorum. Demek istediğim, yerleşmeni.”

İç çektim. Tanrım, bu adam... Arazisini bize hediye etmişti. Köklerini. Yüzlerce yıl öncesine dayanan köklerini. Kafam hâlâ bu konuda karmakarışıktı. Aslında pek çok şey hakkında öyleydi. “Gage’i bana gönderdin. Neden?”

Cevap vermeden önce bir süre bekledi. “Mutlu olmanı istiyorum,” dedi. “Mükemmel bir hayata, istediğin her şeye sahip olmanı istiyorum.” Yere baktı. “Benimle olmasan bile.” Yüzünde hafif bir acı belirdi. Neredeyse saklıyordu.

“Gage oldukça mükemmel bir adam, bunu kabul ediyorum.”

Yan tarafa baktı. “Sen de mükemmelliği hak ediyorsun.”

Daha da yaklaştım. “Mükemmel bir ailesi var.”

Travis başıyla onayladı. “Yuva kurmak istiyor. Eğer işler... ilerlerse, sana yaşam güvencesi sağlayabilir... ve bir aile...”

Tanrım, o ana kadar hiç kimsenin Travis Hale kadar mutsuz göründüğünü sanmıyordum.

“Seni öldüreceğim.”

“Pardon?”

“Sana âşıkken neden Gage ile işlerin ilerlemesini isteyeyim ki?”

Yakışıklı yüzünde bariz bir umut yeşerdi. “Bana âşık mısın?”

“Âşığım.” Sert görünmeye çalışarak ellerimi kalçalarımın koydum. “Yine de vermem gereken bazı kararlar var,” diye devam ettim. “Koşulları göz önünde bulundurmalıyım.”

“Ah.” Yenilmiş bir tavırla bakışlarını yere çevirdi.

Onu süzdüm. Acısını körüklemek pek de doğru değildi. Ne de olsa ben de onu incitmiştim. Yine de tam anlamıyla yanlış da olduğunu düşünmüyordum. O beni yabancılarla dolu bir odada incitmişti. “İki ihtimal var. Birincisi şu kapıdan çıkıp gitmemi gerektiriyor çünkü dürüst olmak gerekirse Travis Hale, bana sunabileceğin bir mal varlığın olduğundan pek emin değilim. Görünüşe göre her şeyini kaybetmişsin.”

“Bu doğru. Kaybettim. Son zerresine kadar.”

“İkinci ihtimal ise oraya gelip seni bir güzel öpmemi gerektiriyor çünkü anlaşılan o ki, biraz kararmış olsa da kalbin altından yapılmış. Sence hangisini seçeceğim?” Gülümsememek için kendimi zor tutarken dudakımın kenarı titredi.

“Sonunda rahat bir nefes alabileceğim anlamına geleni mi?”

Gülerek ona doğru koştum. Beni kollarına aldı, sevgi ve rahatlama sözcükleri mırıldanarak yüzünü saçlarıma gömdü. Titreyen elleri sırtımda geziniyordu. “Çok özür dilerim,” dedi. “Çok ama çok üzgünüm. İsteniyorsun. Seni çok istiyorum.”

Geriye çekilip elimi yanağına yerleştirdim. “Biliyorum. Toplantının videosunu izledim.”

Yine kaskatı kesildi ama bu, çok kısa sürdü. “O halde neler olduğunu biliyorsun. Bir işim olmayabilir. Önümüzdeki hafta bir kasaba toplantısı olacak ve görevden alınıp alınmamam konusunda bir karara varacaklar. Görünüşe göre utanç manifestomun elli üçüncü sayfası sorun teşkil ediyor.”

Utanç manifestosu.

Dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirdi. Onun için endişelenmiyordum. Az önce söylediğim gibi, videoyu izlemiştim.

Ve elli üçüncü sayfada ne olduğunu bilmek gibi bir arzum yoktu.

Hem de hiç.

“Ayrıca bir aracım da yok. Motorum patladı. Bree eski bisikletini ödünç almama izin verdi. Tirmikella sepete binmeyi seviyor.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” Bu iriyarı adamı, eski moda bir bisikletle ve sepetinde bir kediyle kasabada dolaşırken hayal edince gülmeme engel olamadım.

Başını salladı. *Pekâlâ*. Evi yoktu, videoda dağıttığını gördüğüm bir yığın çekten sonra muhtemelen birikimi de yoktu. Kamyoneti ve yüksel ihtimalle işi de yoktu. Artık bir araziye de sahip değildi çünkü bana hediye etmişti. Uzanıp onu öptüm, dakikalarca ağzının ve onun tadını çıkardım. “Korktum,” diye itiraf ettim. “En başından beri sana karşı hissettiğim bağ, beni korkuttu.” Kelimeleri toparlamak için duraksadım, bunu doğru kelimelerle ifade etmek istiyordum. “Bu beni korkuttu. Hayır, beni dehşete düşürdü çünkü eğer seni hayatıma alırsam, gitmene izin veremeyeceğimi hissettim. Ve... eğer seni bir kalıba koyabilirsem, her şey yoluna girer sandım. Yine de işe yaradığı söylenemez. Gittikçe daha fazla bağlandım. Seni koymaya

çalıştığım her kalıbı yıkmaya devam ettin. Böylece panikledim. Yapabileceğim tek şekilde kaçıp Gage'i aramıza soktum. Kendimi senin hâlâ başkasına âşık olduğuna inandırdım. İlk başta bu beni rahatlatmıştı ama sonra bir eziyete dönüştü." Durdum ve kendimi bir nefes almaya zorladım.

Travis bana hayranlık dolu bir ifadeyle bakıyordu. "O korkuyu anlıyorum, Haven. Gerçekten. Ve hepsi hakkında da konuşmak istiyorum. Seni sadece sözlerle değil, eylemlerle de rahatlatmak istiyorum. Ama şu anda sanırım senden bunu tekrar duymaya ihtiyacım var." Sesi duygu yüklüydü. "Lütfen tekrar söyle."

Ne istediğini biliyordum, açıklamasına gerek yoktu. "Seni seviyorum, Travis Hale. Beni tanımanı istiyorum. Sana geçmişimi, hayatımı, canımı yakan şeyleri ve kaçtığım her şeyi anlatmak istiyorum. Üzülmek için değil çünkü bunlar benim bir parçam ve ben bu deneyimleri atlatarak hayatta kaldığım için gurur duyuyorum."

"Duymalısın. Gurur duymalısın." Bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Benim gurur duymadığım çok şey var. Tabii videoyu izlediysen zaten biliyorsundur." Yüzünde sorgulayan bir ifade belirdi. "O gece verandada bahsettiğin kendimizi yeniden şekillendirme olayı var ya... belki ikimiz de bunun nasıl olacağını bulmamızda birbirimize yardımcı olabiliriz. Birlikte."

Titrekçe başımı salladım. "Evet. Ben de bunu istiyorum. Fakat en önemlisi, seninle bir gelecek istiyorum. Daha önce zihnimin oraya gitmesine izin veremedim çünkü canım yanıyordu, korkuyordum. Bunu yaptığımda da zihnim kontrolden çıkarak kırdı bir düğün, çocuklar ve bunun gibi bilmek isteyeceğin şeyler hayal etmeme sebep oluyordu." Dudağımı ısır-dım, son derece savunmasız hissediyordum. Öte yandan eğer açıkça dürüst olacaksak...

Gözleri yüzümde dolaşırken kıvrıcık buklelerimden birini tutup geriye itmeye çalıştı ama başarısız oldu. “Hiçbir zaman daha azına razı olmuyorsun, değil mi?”

“Evet. Sorun da bu. Bu yüzden hareket etmeye devam ettim. Çünkü durduğumda-”

“Haven, şaka yapıyorum.” Yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Ben de seni seviyorum. Sana âşığıım. Bu, hayatımda ilk kez başıma geliyor. Neyin önemli olduğunu... ne istediğimi anlamak için her şeyimi kaybetmek zorunda kaldım.” Dudaklarını sarkıttı, gözleri sıcacıktı. “Başından beri sahip olduğum ve hiçbir şeyim yokmuş gibi görünse bile hâlâ benim olan şeyi. Eğer izin verirsen seninle paylaşmayı umduğum şeyi.”

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve uzanıp onu o güzel dudaklarından öptüm. Artık hazırdım. Bir anlık bile olsa mutluluğu kucaklamaya, eğer yapabilirsem ve hayat izin verirse bütün mevsimleri yaşamaya hazırdım. Hayatımın *anlamlı* olmasını, sonsuz bir mücadele ve hayatta kalma döngüsünden ibaret olmamasını diliyordum. Risk almaya, güvenmeye, tek bir yerde kalmaya, yazın sıcaklığının keyfini çıkarmaya, sonbaharın yaklaştığını hissetmeye, kışın sarılarak ısınmaya, soğuk ve zorluğun arasından süzülen baharın yeşilini heyecanla beklemeye hazırdım.

Dudaklarımdan uzaklaşarak, “Çocuk mu istiyorsun?” diye sordu. Söylediklerimi yeni idrak etmeye başlıyor gibiydi.

“Hem de bir sürü. Köklerim olsun istiyorum. Gürültü. Kaos,” diye itiraf ettim çünkü kaybedecek bir şeyim yoktu ve bana bakış şekli, tüm hayallerimi gerçekleştirmek için dünyayı yerinden oynatacağına inanmamı sağladı.

Sırıtarak, “Tam bir sayı ver,” dedi.

“On. On iki.”

Bir kahkaha attı, sesi neşe doluydu. “O zaman hemen başlasak iyi olur. Kaybedecek zamanımız yok.”

Ben de sııttım. “Ama ondan önce beni çıkarman gereken bazı randevular var.” Gürültüyü, kökleri ve viski rengi gözlü Hale oğlanları fikrini ne kadar sevsem de öncesinde bana aşkla bakan bu muhteşem adamla daha fazla şeye ihtiyacım vardı. Daha fazla yabanmersini festivali, antika fuarı ve ay ışığında göl buluşması... Şafağın ilk ışıklarında uyanıp onun uykusundaki güzelliğine hayran kaldığım sabahlar istiyordum. Üstelik bunu içimde o korku yumağı olmadan yapmak konusunda kararlıyım.

“Ah, seni randevuya çıkaracağım, Kaliforniyalı Haven. Seni öyle randevulara çıkaracağım ki tarihte hiç kimse bu kadar randevuya çıkmamış olacak-”

Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, beni kollarına alırken dudaklarıma karşı güldü.

Ve zihnimde, inanılmaz derecede parlak bir gelecek belirdi.

EPİLOG

Travis

Üç Yıl Sonra

Esinti ağaçları hışırdatıyor, olgunlaşmış meyvelerin kokusu havayı tatlandırıyordu. Ufka doğru baktım, lavanta tonları gökyüzüne yayılmış; suyu koyu morumsu bir maviye boyamıştı. Bir kolumu kaldırıp alnımda biriken teri silerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Toprağı kazarak geçirdiğim, uzun bir cumartesi günü olmuştu.

Karım, “Selam, yakışıklı,” diyerek arkamdan yaklaştı ve kollarını belime doladı. “Benim çalışkan erkeğim nasıl hissediyor?”

Dönüp bir kolumu omzuna doladım ve terli, muhtemelen kir bulaşmış yüzümü saçlarına sürmemeye dikkat ederek şakağını öptüm. “Pis,” dedim.

“Çok iyi bilirim,” diye mırıldanırken gözlerini imalı bir şekilde üzerime dikti. “Bu duruma düşme sebebimiz de zaten tam olarak bu.” Elini şiş karnının üzerinde gezdirerek sırttı.

Ben de sırttım. *Kesinlikle*. Her an doğum yapabilirdi. Bir erkek geliyordu. Doğal olarak. Ona Ryder adını vermiştik. Gururdan göğsüm kabarıyordu. Bir oğlum olacaktı.

Hâlâ düzenli bir işim varken -kasaba üç yıl önce, utanç manifestomu kamuoyuna duyurduktan sonra oy kullanmış ve cömertçe beni polis şefi olarak tutmaya karar vermişti- Haven ile, küçük adamımız görkemli girişini yapmadan önce annesinin fidanlığını mevsim değişimine hazırlama işini tamamlamak istiyorduk. Tüm hafta sonumuzu Cennetin* Kapısı, Bitki ve Bahçe Merkezi'nde geçirmiştik.

Menekşe, karanfil, biberiye, süs biberleri, lahana ve genç ağaçlardan oluşan sıraya bakarak, "Harika görünüyor," dedi Haven. Easton ve Archer ile birlikte onları daha bu öğleden sonra getirmiş, türleriyle boylarına göre dizmiştik. "Teşekkür ederim." Bunu takip eden küçük kaş çatma hareketinin, vücudunun şu anda izin verdiğinden daha fazla ağır işle uğraşmak istemesinden kaynaklandığını biliyordum. Fakat karımı tanıyorsam, çok geçmeden işinin başına dönecek, kucağına oğlumuzu bağlayarak müşterilere yardım edip mükemmel bahçeler planlayacaktı.

"Rica ederim." Bu fidanlığı süsleyen tüm çiçeklerden daha tatlı olan sarhoş edici kokusunu içime çekerek onu tekrar öptüm.

Bahçe merkezi, açıldığından beri geçen iki buçuk yıl içinde katlanarak büyümüştü. Sadece son derece başarılı bir işletme değil, aynı zamanda bir toplanma yeriydi. Geleceği yeşertme, derin ve güçlü kökleri teşvik etme yeri haline gelmişti. Cennetin Kapısı'nda, sonbaharda saman gezintileri yapılır, yazın da meyve toplanırdı. Kışın Noel ağaçları ve çelenkler satardık. Bree de ev yapımı marshmallowlu sıcak çikolata tepsileri hazırlardı. İlkbaharda ise her şeye yeniden başlardık; leylak çalıları ve yeni kızılıcak ağaçları, kalıcı bir yer bulmaya hazır olana kadar onları dondan koruyan eski kırmızı ahırını doldururdu. Sadece

* Haven ismi İngilizcede heaven olarak yazılan cennet kelimesine benzetilmiştir.

gerektiğinde hafta sonları yardım etsem de bu, ruhu besleyen keyifli ve tatmin edici bir işti.

Bir şekilde içimden bir ses babamın mutlu olacağını ve arazisinin bu hale gelmesinden gurur duyacağını söylüyordu. Yakında bir gün, iskelede oturup küçük oğlumla balık tutacak, babamın bana sabırla ve sevgiyle öğrettiği gibi ona olta atmayı öğretecektim.

“Görünüşe göre burada her şeyi halletmişsin. Ben markete uğrayıp eve gideceğim ve akşam yemeğini hazırlayacağım.” Eğilip beni bir kez daha öptü.

Gülümseyerek başımı salladım. “Bir saate kadar evde olurum.” *Ev.* Pelion’da göl kıyısında, gıcırdayan parke zeminlerle kaplı, gerçek kiremit duvarları olan küçük bir evdi. Gecenin sessizliğinde yatakta fısıldaştığımız, sevgi ve şefkat sözcüklerinin yanı sıra korkularımızı, güvensizliklerimizi ve bazen endişelendiğimiz şeyleri söylediğimiz ev. Planladığımız çocuklarımız dünyaya gelmeye başladığında buraya ekleme yapmamız gerekecekti. Bir yapıya *ekleme yapmanın* ne demek olduğunu pek bilmiyordum ama zamanı geldiğinde kardeşimin bana yardım edeceğini biliyordum.

Haven’ın uzaklaşmasını izledim; bir anlığına durup basamaklardaki çiçekleri düzenlemekle uğraştı, yerinden taşındığı için biraz şoka giren bir menekşenin üzerinde kaldı. Yüzü görünmese de cesaretlendirici sevgi sözleri fısıldadığından eminim. Bütünüyle ve yürekten *severdi*, ta ki cansız şeyler bile yaşama gücü bulana kadar.

Benim gibi.

Onu sevmekle geçen üç yıl. Üç mucizevi yıl. Acele etmemiş ve bolca randevuya çıkmıştık, ne de olsa âşık olmak bir tür kasırga gibiydi. Onunla dört mevsim boyunca flörtleşmiş ve her

geçen gün daha da çok âşık olmuştum ki bu, heyecan vericiydi. Fakat şaşırtıcı değildi. Bree'nin de dediği gibi; doğru kişi olduğunda, bunu biliyordunuz. Bizim için de aynı şey geçerli olmuştu.

Gün doğarken, ahırın arkasındaki meyve bahçesinde evlenmiştik, havayı elma ağaçlarının kokusu sarmıştı. Easton, Haven'ı yoncalarla kaplı bir yolda yürüterek kız kardeşini bana teslim etmişti. Birden fazla konuda. Beklediğim yere vardıklarında gözlerim yanmıştı, yaralı elini avuçlarımın içinde tutmuş, ona her zaman iyi bakacağıma söz vermiştim.

Easton'a gelince, üç ilçeye hizmet veren itfaiye teşkilatında hızla yükseliyordu ancak yoğun programına rağmen ne zaman ihtiyacımız olsa vakit ayırarak fidanlığa yardıma geliyordu. Kötü huylarını çoğunlukla değiştirmişti -toplumun saygısı Easton için önemliydi ve buna uygun davranması için onu motive ediyordu- ama hâlâ bekârdı. Evlilik törenimize sadece Bree, Archer, çocukları ve Easton katılmıştı ama o akşam eski kırmızı ahırda büyük bir parti vermiştik. Ahır parlayan ışıklarla süslenmişti ve masalar daha sonra çitin etrafına diktiğimiz ayçiçeği saksılarıyla bezenmişti. O büyük, mutlu çiçeklerin görüntüsü bana hâlâ sevgi dolu o güzel günü, ekibimiz sayesinde bol miktarda olan ev yapımı içkiyi hatırlatıyordu.

Bayan Kim'in orada olmasını ayarlayarak sürpriz yapmıştım ve geldiğinde Haven ile birlikte hıçkırığa hıçkırığa ağlamış, etrafta tek bir kuru göz kalmayana kadar birbirlerine sarılmışlardı. O zamandan beri Haven'ı ziyaret etmek, evimizin arkasındaki bahçeyi planlamasına ve konsepte oturtmasına yardımcı olmak için bir kez daha gelmişti.

Tırmıkella topallayarak yanıma geldi ve beni hayallerimden koparıp gövdesini bacağıma sürttü. Eğilip daha ağır işlerin beni

beklediği ahıra doğru yürürken onu kucağımda taşıdım. Tırmıkella günlerini genellikle fidanlıkta geçirir, çatı katına vuran güneşin altında uzanır, onu çiğneyebilecek ayakların erişemeyeceği bir yerde olurdu.

Connor ve Charlie, her biri bir balya saman taşıyarak yanımdan geçerken, “Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye seslendim.

“Hayır, biz iyiyiz. Teşekkürler, Travis amca,” diye seslendi Charlie. Elimi Tırmıkella’nın tüylerinde gezdirerek onlara döndüm. Taşıdıklarını, müşterilere satılacak ve aynı zamanda kırmızı, sarı, turuncu ve beyaz kasımpatılar sergilenirken dekor olarak kullanılacak diğer balyaların üzerine eklemelerini izledim. Connor kardeşine gizli bir baş işareti yapıp iskelede oturmuş, suyun içindeki bacaklarını izleyen Juliette Moretti’yi gösterdiğinde gözlerim hafifçe kısıldı. Juliette’in annesi fidanlığın muhasebe işleriyle ilgileniyordu ve cumartesi günleri sadece bir iki saat çalışacaksa kızını da yanında getiriyordu. Juliette çiçek dikmeye ve sergi düzenlemeye yardım etmekten hoşlanan, tatlı bir mizaca sahip güzel bir kızdı. Ancak masum gülümsemesinde bir muziplik ve belki de bir tutam şeytanlık kıvılcımı da yakalamıştım. Bu nitelikleri gayet iyi anlıyordum. Ne de olsa benim de ondan bir farkım yoktu.

Charlie kardeşine başıyla onay verdi ve birlikte kıza doğru ilerlemeye başladılar. Kız başını hafifçe çevirdiğinde durdular ama başka tarafa baktığında tekrar harekete geçtiler. Tırmıkella mırıltılar çıkarıyor, sahneyi izlerken elim dalgınca onun sırtında geziniyordu.

Bir şeyler olmak üzereydi.

Yeğenlerim kızın arkasında hızla ilerlerken belli ki Juliette’i suya itmeyi planlıyorlardı. Bir an için işlenmekte olan bariz suçu durdurmayı düşündüm ama... eh, Juliette’in mükemmel

bir yüzücü olduğunu biliyordum ve tüm göl çocuklarının, iske-
lenin sadece bir parmak dürtmesiyle suya düşebileceğiniz kadar
ucunda dururken itilmeyi beklemeyi öğrenmeleri gerekiyordu.

İkizler aynı anda Juliette'in yanına varmışlardı ki Juliette
aniden arkasına uzandı ve oturduğu havluyu sert bir şekilde
çekti. Tam o anda havlu çocukların ayaklarının altındaydı.
Her iki çocuk da çığlık atarak iskelenin iki yanından uçup yü-
züstü bir şekilde göle düştüler. Juliette yavaşça dönüp ellerini
sahte bir şaşkınlıkla yanaklarına götürdü. "İyi misiniz?" diye so-
rarken gözleri sahte bir masumiyetle büyümüştü. Ve evet, için-
de şeytani bir kıvılcım vardı. Bu kıvılcımı çok iyi tanıyordum.

Onlara bakarak, "Daha dikkatli olmaya çalışın," derken du-
dakları arsız bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Bakın şu işe. Juliette Moretti, kafasının arkasındaki gözleri
ve ince bileğinin tek bir hareketiyle iki yeğenimi de alt etmişti.

Connor ve Charlie çok açık bir şekilde yenilmişlerdi.

Kahkahamı tutmaya çalıştım, ikizler kıza öfkeyle ve bir par-
ça... hayranlık olabileceğini düşündüğüm bir şeyle bakıyordu.
Ve belki de aşkla. *Eyvah.*

Çocuklar gölden çıkıp kıyıya doğru yürürken ikisi de yum-
ruklarını sıkıyordu. Bana yaklaştıklarında, "Yapacak bu kadar
çok iş varken yüzmeye vakit yok, çocuklar," dedim. "En iyisi
gidip güneşin altında biraz kurulanın ve sonra işinizin başına
dönün."

"Olur, Travis amca." İkisi de Charlie'nin Connor'dan daha
iyi başardığı umursamaz bir gülümsemeyle bakmaya çalıştı
ama Connor hâlâ eşit derecede mutsuz ve şaşkın görünüyordu.
Kahkahayı patlatmadan önce ahırın köşesini dönmelerini bek-
ledim. Tirmikella da aynı şekilde miyavladı.

Kahkahalarım azalsa da neşem aynıydı. Yaşadığım anın, hayatın bu güzel döneminin tadını çıkarmak için kendime biraz zaman verdim. Clarice'i ve kehanetini düşündüm. İşte o anda ne kadar doğru şeyler söylediğini fark ettim.

Her şeyi kaybetmiştim.

İsteyerek. Sevinçle. Kalbimi dinleyerek.

Ve her şeyimi kaybederek... *her şeye* sahip olmuştum.

TEŞEKKÜRLER

Yedi yıl önce Archer'm Sesi (Başka Dilde Aşk) adında bir kitap yazdım. Editörlerim, eleştirel bir gözle okuyan, dilbilgisini iyi bilen ve sanırım en önemlisi kalbimi anlayan iki arkadaşımı. Bu nedenle, birçok alanda muhtemelen ne söylemeye çalıştığımı ama yetersiz kaldığımı biliyorlardı. Bana daha fazlasını sunabileceğime inandıkları yerleri gösterdiler. Ve bunu *daha iyisini yap* talimatlarıyla başardılar. Angela Smith ve Larissa Kahle o ilk günlerde benim sesimi bulmama yardımcı oldular. Böylece ben de Archer'ın kendi sesini bulmasına yardımcı oldum. Hepiniz, yüz binlerce okuyucu, blog yazarı, Instagram kullanıcısı ve şimdi de dünya çapında TikTok kullanıcıları, sesimin yükselmesine yardımcı oldunuz, olmaya da devam ediyorsunuz. Bu kitabın başarısı hayatımı değiştirdi ve minnettarlığım hiç bitmeyecek, sonsuza kadar sürecek. Ekibim şimdi daha büyük, anlatabileceğim en iyi hikâyeyi anlatmama yardımcı olmak için benzer şekilde çabalayan başka insanları bulduğum için çok şanslıyım. Ne kadar da inanılmaz bir hediye. Teşekkürler, Marion Archer ve Karen Lawson.

Sadece geri bildirimde bulunmakla kalmayıp, yıllar geçtikçe küçük ayrıntıları unutmadığımdan emin olmak için Archer'ı tekrar okuyan beta okuyucularıma çok teşekkür ederim.

JoAnna Koller ve Ashley Brinkman, zaman ayırdığınız, desteğinizi esirgemediğiniz için minnettarım.

Ve Elena Eckmeyer'a, sadece beta okuma ve önerilerde bulunmakla kalmayıp benimle birlikte güldüğü, ilk önce anti kahramanımı sevdiği ve vahşi, kıvrıcık saçlarla mücadeleyi başka hiç kimsenin anlayamayacağı şekilde anladığı için teşekkür ederim.

Sharon'a, son bir bakış attığın ve bu işten çekilmek için her türlü hakka sahip olduğun bir dönemde bile desteğini esirgemediğin için teşekkür ederim. Seni hak etmiyorum ama seni asla bırakmayacağım.

Bloom'a, pek çok karakterimi kanatlarının altına aldığı ve onları daha geniş bir kitleyle paylaşmama yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Hikâyelerime duydukları coşku kalbi-me neşe veriyor ve Bloom ailesinin bir parçası olmaktan onur duyuyorum.

Kimberly Brower'a her zaman muhteşem olduğu için teşekkür ederim.

Mia'nın Mafyası (Mia's Mafia) grubuna sonsuz teşekkürler: ilk olarak Pelion, Maine'e adım attılar ve sonrasında gelen her yere benimle birlikte yolculuk yaptılar. (Bazı mekânlar diğerlerinden daha garipti.)

Ruhumu ve teslim tarihim yaklaşırken kahve fincanımı dolduran kocama. Bunların hiçbirini sensiz yapamazdım.

Yazar Hakkında

Mia Sheridan, New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın çok satan yazarlarından. Kaderin bir araya getirdiği insanlar hakkında gerçek aşk hikâyeleri yazmak onun tutkusudur. Mia kocasıyla birlikte Cincinnati, Ohio'da yaşamaktadır. Dünyada dört, cennette bir çocukları vardır.

Mia'ya çevrimiçi olarak MiaSheridan.com sitesinden, Instagram ve Facebook'ta @MiaSheridanAuthor ve Twitter'da @MSheridanAuthor adreslerinden ulaşabilirsiniz.

